Қонунҳои қудрати Китоби Муқаддас

Қудрати мутлақи Исои Масеҳ фосид намешавад.

Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: « Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст. Пас, равед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед; ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири дунё. Омин. Матто 28:18-20

Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил мешавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд. Аъмол 1:8

Панҷтабор

Ва шумо медонед, ки ман бо тамоми қувватам ба падари шумо хизмат кардам. Ин дар дасти ман аст, ки ба шумо зарар расонам; аммо Худои падаратон дишаб ба ман сухан ронда, гуфт: «Эҳтиёт бош, ки ба Яъқуб нек ё бад нагӯӣ». Ҳастӣ 31: 6,29

Ва гуфт: «Номи ту дигар Яъқуб номида нашавад, балки Исроил; зеро ки ту мисли як амир бо Худо ва бо одамон қудрат дорӣ ва ғолиб омадӣ». Ҳастӣ 32:28

Эй Реубен, ту нахустзодаи ман ҳастӣ, қуввати ман ва оғози қуввати ман, бартарии ҷалол ва бартарии қувват. Ҳастӣ 49:3

Ва маҳз барои ҳамин Ман туро баланд кардам, то ки қудрати Худро бар ту нишон диҳам, ва номи Ман дар тамоми ҷаҳон эълон шавад. Хуруҷ 9:16

Дасти рости Ту, эй Худованд, бо қудрат ҷалол ёфтааст; дасти рости Ту, эй Худованд, душманро пора-пора кардааст. Хуруҷ 15:6

Агар вай ба оғои худ, ки ӯро барои худ номзад кардааст, писанд наояд, пас ӯ бояд ба вай иҷозат диҳад, ки фидия дода шавад; зеро ки бо вай найрангбозӣ кардааст, вай ҳақ надорад, ки ӯро ба халқи бегона фурӯшад. Хуруҷ 21:8

Ва Мусо аз Худованд Худои худ илтиҷо карда, гуфт: «Эй Худованд, чаро хашми Ту бар қавми Худ, ки онҳоро бо қудрати бузург ва дасти пурзӯр аз замини Миср берун овардаӣ, аланга мегирад?» Хуруҷ 32:11

Ва ғурури қудрати туро хоҳам шикаст, ва осмони туро мисли оҳан ва замини туро мисли мис хоҳам гардонид, Ва онҳо бар якдигар фурӯ хоҳанд ғалтид, гӯё пеши шамшер, вақте ки касе таъқиб намекунад; ва шумо қуввате нахоҳед дошт, ки пеши душманони худ истодагӣ кунед. Левӣ 26: 19,37

Ва акнун, аз ту илтимос мекунам, ки қудрати Худованди ман бузург бошад, чунон ки Ту сухан ронда, гуфтаӣ: Ададҳо 14:17

Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Инак, ман назди ту омадаам; оё ман акнун қудрати гуфтани чизеро дорам? Калимаеро, ки Худо ба даҳонам меандозад, ман хоҳам гуфт». Ададҳо 22:38

Ва азбаски Ӯ падарони туро дӯст медошт, насли онҳоро баъд аз онҳо интихоб кард, ва туро бо қудрати бузурги Худ аз Миср дар назари Худ берун овард; Такрори Шариат 4:37

Ва ту дар дили худ мегӯӣ: «Қудрат ва қудрати дастам маро ин сарватро ба даст овардааст». Аммо ту Худованд Худои худро дар хотир дорӣ, зеро Ӯст, ки ба ту қудрат медиҳад, ки сарват ба даст орӣ, то ки аҳди Худро, ки ба падаронат қасам хӯрда буд, чунон ки имрӯз аст, пойдор гардонад. Такрори Шариат 8: 17-18

Ва ҳол он ки онҳо қавми Ту ва мероси Ту ҳастанд, ки Ту онҳоро бо қудрати бузурги Худ ва бо бозуи тӯлонии Худ берун овардаӣ. Такрори Шариат 9:29

Зеро Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард, ва барои бандагони Худ пушаймон хоҳад шуд, вақте ки қуввати онҳоро мебинад, ва касе дар банд ва осоишта нест. Такрори Шариат 32:36

Таърих

Ва мардуми Ой ба ақиб нигоҳ карданд, ва диданд, ки инак, дуди шаҳр ба осмон мебарояд, ва онҳо маҷоли гурехтан ба ин тараф ё он тарафро надоштанд; ва қавме ки ба биёбон гурехта буданд, бар зидди таъқибкунандагон баргаштанд. Еҳушаъ 8:20

Ва Еҳушаъ ба хонадони Юсуф, ба Эфроим ва Менашше, сухан ронда, гуфт: «Шумо қавми бузурге ҳастед ва қудрати бузурге доред; танҳо як қитъа нахоҳед дошт. Еҳушаъ 17:17

Ва марде аз Биньёмин буд, ки номаш Киш буд, писари Абиил, писари Сарор, писари Бахорат, писари Афиё, ки аз биньёминӣ буд, марди пурқудрат ва тавоно. 1 Подшоҳон 9:1

Ва Довуд ва қавме ки бо ӯ буданд, овози худро баланд карда, гиристанд, то даме ки дигар тоқати гиря кардан надоштанд. 1 Подшоҳон 30:4

Худо қувват ва қудрати ман аст, ва Ӯ роҳи маро комил мегардонад. 2 Подшоҳон 22:33

Балки аз Худованде, ки шуморо бо қудрати бузург ва бозуи тӯлонии Худ аз замини Миср берун овард, аз Ӯ тарсед, ва Ӯро ибодат кунед ва барои Ӯ қурбонӣ кунед. 2 Подшоҳон 17:36

Бинобар ин сокинони онҳо қуввати кам доштанд, ба ҳарос афтода, хиҷолат кашиданд; онҳо мисли алафи саҳро ва мисли гиёҳи сабз, мисли алафи болои бомҳо, ва мисли ғаллае буданд, ки пеш аз нашъунамо ёфтанаш хушк мешавад. 2 Подшоҳон 19:26

Ва баъд аз гузаштани сол, вақте ки подшоҳон ба ҷанг мебаромаданд, Юоб лашкари худро пеш гирифт ва замини банӣ-Аммӯнро хароб кард ва омада, Раббаро муҳосира кард. Аммо Довуд дар Ерусалим монд. Ва Юоб Раббаро забт карда, онро хароб кард. 1 Вақоеънома 20:1

Эй Парвардигор, бузургӣ ва қудрат ва ҷалол ва пирӯзӣ ва шавкат аз они Туст, зеро ҳар он чи дар осмон ва замин аст, аз они Туст; эй Парвардигор, салтанат аз они Туст, ва Ту сарваре бар ҳама баланд ҳастӣ. Ҳам сарват ва ҳам ҷалол аз Ту меояд, ва Ту бар ҳама ҳукмронӣ мекунӣ; ва қудрат ва қувват дар дасти Туст; ва он дар дасти Туст, ки бузург гардонӣ ва ба ҳама қувват бахшӣ. 1 Вақоеънома 29: 11-12

Ва Осо ба Худованд Худои худ нидо карда, гуфт: «Худовандо, хоҳ бо бисёриҳо ва хоҳ бо онҳое, ки қувват надоранд, кӯмак кардан аз Ту вобаста нест; эй Худованд Худои мо, ба мо кӯмак кун, зеро мо ба Ту такя мекунем ва бо исми Ту бар зидди ин издиҳом меравем. Эй Худованд, Ту Худои мо ҳастӣ; нагузор, ки одамизод бар Ту ғолиб ояд». 2 Вақоеънома 14:11

Ва гуфтанд: «Эй Худованд Худои падарони мо, оё Ту Худо дар осмон нестӣ ва бар ҳамаи салтанатҳои халқҳо ҳукмронӣ намекунӣ? Ва оё дар дасти Ту қудрат ва қувват нест, ки касе наметавонад бар Ту истодагарӣ кунад?» 2 Вақоеънома 20:6

Ва ӯ Аҳазёҳуро ҷустуҷӯ кард, ва ӯро дастгир карданд, зеро ки ӯ дар Сомария пинҳон шуда буд, ва ӯро назди Еҳу оварданд. Ва ӯро куштанд ва дафн карданд. Зеро, гуфтанд, ки ӯ писари Еҳӯшофот аст, ки Худовандро бо тамоми дили худ меҷуст. Аз ин рӯ, хонадони Аҳазёҳу қудрати нигоҳ доштани салтанатро надоштанд. 2 Вақоеънома 22:9

Аммо агар хоҳӣ бирав, бикун, барои ҷанг қавӣ бош: Худо туро дар пеши душман фурӯ хоҳад ғалтонд, зеро Худо қодир аст, ки кӯмак кунад ва сарнагун кунад. 2 Вақоеънома 25:8

Ва дар зери дасти онҳо лашкаре буд, ки сесад ҳазору ҳафт ҳазору панҷсад нафар буданд, ки бо қувваи бузурге ҷанг мекарданд, то ба подшоҳ бар зидди душман кумак кунанд. 2 Вақоеънома 26:13

Баъд аз ин, Санҳериб, подшоҳи Ашшур, бандагони худро ба Ерусалим фиристод, — ки худаш Лохишро муҳосира карда буд ва тамоми қувваташро бо худ дошт — ба Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, ва ба тамоми Яҳудое ки дар Ерусалим буданд, фиристод ва гуфт: 2 Вақоеънома 32:9

Вақте ки нусхаи номаи подшоҳ Артаҳшасто дар ҳузури Раҳум ва Шимшай котиб ва рафиқонашон хонда шуд, онҳо бо шитоб ба Ерусалим назди яҳудиён рафтанд ва онҳоро бо зӯрӣ ва қувват қатъ карданд. Эзро 4:23

Зеро ман шарм доштам, ки аз подшоҳ як даста сарбозон ва саворагонро талаб кунам, то ба мо бар зидди душман дар роҳ кумак кунанд, зеро мо бо подшоҳ сухан ронда, гуфта будем: «Дасти Худои мо бар ҳамаи онҳое ки Ӯро меҷӯянд, барои некӣ аст, вале қудрат ва хашми Ӯ бар ҳамаи онҳое ки Ӯро тарк мекунанд». Эзро 8:22

Инҳо бандагони Ту ва қавми Ту ҳастанд, ки Ту онҳоро бо қудрати бузурги Худ ва бо дасти қавии Худ раҳо кардаӣ. Наҳемё 1:10

Аммо акнун ҷисми мо мисли ҷисми бародарони мост, фарзандони мо мисли фарзандони онҳост; ва инак, мо писарон ва духтарони худро ба ғуломӣ месупорем, то ғулом бошанд, ва баъзе аз духтарони мо аллакай ба ғуломӣ оварда шудаанд; ва мо қудрати фидия додани онҳоро надорем; зеро заминҳо ва токзорҳои моро дигарон доранд. Наҳемё 5:5

Дар соли сеюми ҳукмронии худ, ӯ барои ҳамаи ашрофон ва хизматгоронаш зиёфате барпо кард; қудрати Форс ва Модай, ашрофон ва ашрофони вилоятҳо, ки дар пеши ӯ буданд, Эстер 1:3

Дар он подшоҳ ба яҳудиёне, ки дар ҳар шаҳр буданд, иҷозат дод, ки ҷамъ шаванд ва барои ҷони худ истодагарӣ кунанд, тамоми қудрати мардум ва вилоятеро, ки ба онҳо ҳамла

мекунанд, хоҳ кӯдакон ва хоҳ занонро, нобуд кунанд, бикушанд ва нобуд кунанд ва ғанимати онҳоро ҳамчун ғанимат ба даст оранд, Эстер 8:11

Дар моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи Адор, дар рӯзи сездаҳуми ҳамон моҳ, вақте ки фармон ва фармони подшоҳ барои иҷрои он наздик шуд, дар рӯзе ки душманони яҳудиён умед доштанд, ки бар онҳо ҳукмронӣ кунанд, гарчанде ки баръакс шуд, ки яҳудиён бар онҳое, ки аз онҳо нафрат доштанд, ҳукмронӣ мекарданд. Эстер 9:1

Ва ҳамаи корҳои қудрат ва қуввати ӯ ва эълони бузургии Мордахай, ки подшоҳ ӯро ба ин мартаба расонида буд, оё дар китоби солномаҳои подшоҳони Модай ва Форс навишта нашудаанд? Эстер 10:2

Шеър

Ва Худованд ба Шайтон гуфт: «Инак, ҳар он чи дорад, дар дасти туст; танҳо ба худаш даст дароз накун». Пас, Шайтон аз пеши Худованд рафт. Айюб 1:12

Дар қаҳтӣ, Ӯ туро аз марг наҷот хоҳад дод, ва дар ҷанг аз қувваи шамшер. Айюб 5:20

Чаро бадкорон зиндагӣ мекунанд, пир мешаванд, ва дар қудрат бузурганд? Айюб 21:7

Оё ӯ бо қудрати бузурги худ бар зидди ман даъво мекунад? Не; балки ӯ ба ман қуввват мебахшид. Айюб 23:6

Ӯ бо қудрати Худ тавоноёнро ҷалб мекунад; ӯ бармехезад, ва ҳеҷ кас ба ҳаёт итминон надорад. Айюб 24:22

Чӣ тавр ба касе, ки беқувват аст, кумак кардӣ? Чӣ тавр ба бозуе, ки беқувват аст, кумак кардӣ? Айюб 26:2

Ӯ бо қудрати Худ баҳрро ду тақсим мекунад, ва бо хиради Худ мағруронро мезанад. Инак, инҳо қисмате аз роҳҳои Ӯст; аммо дар бораи Ӯ чӣ қадар кам шунида мешавад? Аммо раъду барқи қудрати Ӯро кӣ метавонад дарк кунад? Айюб 26: 12,14

Инак, Худо бо қудрати Худ сарафроз мешавад; кӣ мисли Ӯ таълим медиҳад? Айюб 36:22

Бо вуҷуди ин, мо наметавонем Ӯро дарк кунем: Ӯ дар қудрат ва дар доварӣ ва дар адолати фаровон аъло аст: Ӯ азоб намедиҳад. Айюб 37:23

Ман қисмҳои ӯро, на қудраташро ва на таносуби зебои ӯро пинҳон намекунам. Айюб 41:12

Эй Худованд, бо қуввати Худ баланд шав, мо низ қуввати Туро тараннум ва ситоиш хоҳем кард. Забур 21:13

Ҷонамро аз шамшер раҳо кун; азизамро аз қуввати саг. Забур 22:20

Овози Худованд пурқудрат аст; овози Худованд пур аз шукӯҳ аст. Забур 29:4

Ман бадкоронро дар қудрати бузург дидаам, ва худро мисли дарахти сабзи халиҷӣ паҳн кардаам. Забур 37:35

Аммо Худо ҷони маро аз қуввати дӯзах раҳо хоҳад кард, зеро ки Ӯ маро қабул хоҳад кард. Села. Забур 49:15

Онҳоро накуш, то ки қавми ман фаромӯш накунанд; онҳоро бо қуввати Худ пароканда кун ва онҳоро сарнагун кун, эй Худованд, сипари мо. Аммо ман қудрати Туро хоҳам хонд; ва субҳгоҳон аз эҳсони Ту бо овози баланд хоҳам хонд, зеро ки Ту дар рӯзи тангии ман паноҳгоҳ ва паноҳгоҳи ман будӣ. Забур 59:11 , 16

Худо як бор сухан гуфт; ман инро ду маротиба шунидам; ин қудрат аз они Худост. Забур 62:11

То ки қудрат ва ҷалоли Туро бубинам, чунон ки Туро дар маъбад дидаам. Забур 63:2

Ки бо қуввати Худ кӯҳҳоро мустаҳкам мекунад; бо қудрат камарбанд шудааст; Забур 65:6

Ба Худо бигӯ: «Ту дар аъмоли худ чӣ қадар даҳшатнок ҳастӣ; душманонат аз бузургии қудрати Ту ба Ту таслим хоҳанд шуд». Ӯ бо қудрати Худ то абад салтанат меронад; чашмони Ӯ ба халқҳо менигаранд; бигзор исёнгарон худро баланд нагиранд. Села. Забур 66:3 , 7

Эй Худо, Ту аз маконҳои муқаддаси Худ даҳшатнок ҳастӣ; Худои Исроил ба қавми Худ қувват ва тавоноӣ мебахшад. Худо муборак бод. Забур 68:35

Акнун, эй Худо, маро низ, вақте ки пир ва мӯйсафед мешавам, тарк накун, то даме ки қуввати Туро ба ин насл ва қудрати Туро ба ҳамаи ояндагон нишон диҳам. Забур 71:18

Ӯ боди шарқиро дар осмон вазонид, ва бо қуввати Худ боди ҷанубиро ба вуҷуд овард. Забур 78:26

Бигзор нолаи асирон пеши Ту ояд; мувофиқи бузургии қудрати Худ онҳоеро, ки ба марг маҳкум шудаанд, нигоҳ дор. Забур 79:11

Кист, ки қудрати хашми Туро медонад? Хашми Ту, чунон ки тарси Ту аст, ҳамон қадар аст. Забур 90:11

Бо вуҷуди ин, Ӯ онҳоро ба хотири исми Худ наҷот дод, то ки қудрати бузурги Худро маълум созад. Забур 106:8

Қавми Ту дар рӯзи қудрати Ту, дар зебоиҳои муқаддасӣ аз батни субҳгоҳӣ, бо омодагӣ хоҳанд буд; шабнами ҷавонии ту дар они Туст. Забур 110:3

Ӯ қудрати аъмоли Худро ба қавми Худ нишон дод, то ки мероси халқҳоро ба онҳо диҳад. Забур 111:6

Онҳо аз ҷалоли салтанати Ту ва аз қудрати Ту сухан хоҳанд гуфт; Забур 145:11

Парвардигори мо бузург аст ва қудрати бузург дорад: фаҳмиши Ӯ беохир аст. Забур 147:5

Худовандро ситоиш кунед. Худоро дар маъбади Ӯ ситоиш кунед; Ӯро дар фалаки қудрати Ӯ ситоиш кунед. Забур 150:1

Аз онҳое, ки ба онҳо ҳақ доранд, некӣ дареғ надор, вақте ки ин аз дасти ту аст. Масалҳо 3:27

Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст, ва дӯстдорони он меваи онро хоҳанд хӯрд. Масалҳо 18:21

Ва ман баргаштам ва ҳамаи зулмҳоеро, ки дар зери офтоб карда мешаванд, дидам: ва инак ашки мазлумони касоне ки тасаллӣ меёфтанд, ва дар дасти ситамгаронашон қувват буд, вале онҳо тасаллӣ намеёфтанд. Воиз 4:1

Ва ҳар касе ки Худо ба ӯ сарват ва мол дода бошад ва ба ӯ қудрат дода бошад, ки аз он бихӯрад ва насиби худро гирад ва аз меҳнати худ лаззат барад, ин атои Худост. Воиз 5:19

Марде ки Худо ба ӯ сарват, молу мулк ва ҷалол дода бошад, ба тавре ки аз ҳар чизе, ки мехоҳад, барои ҷони худ ҳеҷ чиз намехоҳад, вале Худо ба ӯ қудрати хӯрдани онро намедиҳад, балки шахси бегона онро мехӯрад: ин беҳудагӣ аст ва ин як бемории бад аст. Воиз 6:2

Ҳар ҷое ки сухани подшоҳ аст, дар он ҷо қудрат аст, ва кӣ ба ӯ гуфта метавонад: "Ту чӣ кор мекунӣ?" Ҳеҷ кас бар рӯҳ қудрат надорад, ки рӯҳро нигоҳ дорад; ва дар рӯзи марг қудрат надорад; ва дар он ҷанг раҳоӣ нест; ва бадӣ ба он додашудагонро раҳо нахоҳад кард. Воиз 8: 4,8

Пайғамбарӣ

Бинобар ин сокинони онҳо қувват надоштанд, ба тарсу ҳарос афтоданд ва хиҷолатзада шуданд: онҳо мисли алафи саҳро ва мисли гиёҳи сабз, мисли алафи болои бомҳо ва мисли ғаллае буданд, ки пеш аз сабзидан хушк шудааст. Ишаъё 37:27

Чашмони худро ба сӯи осмон бардоред ва бубинед, ки ин чизҳоро офаридааст, ки лашкари онҳоро бо шумора берун меорад; Ӯ ҳамаи онҳоро бо бузургии қудрати Худ бо номҳо мехонад, зеро ки Ӯ дар қудрат пурқувват аст; ҳеҷ яке аз онҳо ноком намешавад. Ӯ ба заифон қувват мебахшад, ва ба онҳое ки қувват надоранд, қувватро афзун мекунад. Ишаъё 40:26,29

Ки ароба ва асп, лашкар ва қудратро берун меорад; онҳо якҷоя хоҳанд хобид, нахоҳанд бархост; онҳо хомӯш шудаанд, онҳо мисли кашола хомӯш шудаанд. Ишаъё 43:17

Инак, онҳо мисли коҳ хоҳанд буд; оташ онҳоро хоҳад сӯзонд; онҳо худро аз қувваи аланга раҳо нахоҳанд кард; на ангишт барои гарм кардан ва на оташ барои нишастан дар пеши он хоҳад буд. Ишаъё 47:14

Чаро вақте ки ман меомадам, касе набуд? Вақте ки ман фарёд мезадам, касе ҷавоб намедод? Оё дасти ман тамоман кӯтоҳ аст, ки натавонад фидия диҳад? Ё ман қудрати раҳоӣ надорам? Инак, бо мазаммати худ баҳрро хушк мекунам, дарёҳоро ба биёбон табдил медиҳам; моҳиёни онҳо аз сабаби набудани об бадбӯй мешаванд ва аз ташнагӣ мемиранд. Ишаъё 50:2

Ӯ заминро бо қудрати Худ офаридааст, ҷаҳонро бо ҳикмати Худ барқарор кардааст, ва осмонро бо ақли Худ густурдааст. Ирмиё 10:12

Ман заминро, одам ва ҳайвонеро, ки бар рӯи замин ҳастанд, бо қудрати бузурги Худ ва бо бозуи дарози Худ офаридаам ва онро ба ҳар кӣ лоиқ донад, медиҳам. Ирмиё 27:5

Эй Худованд Худо, инак, Ту осмон ва заминро бо қуввати бузург ва бозуи дарози Худ офаридаӣ, ва ҳеҷ чиз барои Ту душвор нест: Ирмиё 32:17

Ӯ заминро бо қудрати Худ офаридааст, ҷаҳонро бо ҳикмати Худ барқарор кардааст, ва осмонро бо хиради Худ густурдааст. Ирмиё 51:15

Бигӯ: «Худованд Худо чунин мегӯяд: оё он муваффақ хоҳад шуд? Оё решаҳои онро канда, меваҳои онро намебурад, то ки хушк шавад? Ва он дар ҳамаи баргҳои баҳоронаш хушк хоҳад шуд, ҳатто агар қувваи бузурге ё одамони зиёде онро решакан накунанд». Ҳизқиёл 17:9

Инак, эй сарварони Исроил, ҳар яке дар ту то ҳадди имкон хунрезӣ мекарданд. Ҳизқиёл 22:6

Худованд чунин мегӯяд: «Онҳое ки Мисрро дастгирӣ мекунанд, фурӯ хоҳанд ғалтид, ва ғурури қудрати он фурӯ хоҳад ғалтид; аз бурҷи Сиенӣ онҳо бо шамшер дар он хоҳанд афтод, мегӯяд Худованд Худо». Ҳизқиёл 30:6

Ту, эй подшоҳ, подшоҳи подшоҳон ҳастӣ, зеро Худои осмон ба ту подшоҳӣ, қудрат, қувват ва ҷалол ато кардааст (Дониёл 2:37).

Ва ашрофон, волиён, сардорон ва мушовирони подшоҳ, ки ҷамъ омада буданд, ин мардонро диданд, ки оташ бар баданашон таъсир надошт, ва мӯи сарашон сӯхта набуд, ва либосҳояшон иваз нашуда буд ва бӯи оташ аз онҳо нагузашта буд (Дониёл 3:27).

Подшоҳ гуфт: «Оё ин Бобили бузург нест, ки ман онро бо қудрати қудрати худ барои хонаи салтанат ва барои ҷалоли бузургии худ сохтаам?» Дониёл 4:30

Ӯ наҷот медиҳад ва наҷот медиҳад, ва дар осмон ва замин аломот ва мӯъҷизаҳо нишон медиҳад, ки Дониёлро аз қуввати шерҳо раҳо кардааст. Дониёл 6:27

Ва ӯ ба назди қӯчқоре, ки ду шох дошт, ки ман дида будам, ки дар назди дарё истода буд, омад ва бо хашми қудраташ ба сӯи ӯ давид. Ва ман дидам, ки ӯ ба қӯчқор наздик шуд ва бо хашми шадид ба ӯ ҳамла кард ва қӯчқорро зад ва ду шохи ӯро шикаст. Ва қӯчқор қудрате надошт, ки дар пеши ӯ истода бошад, балки ӯро ба замин афтонд ва поймол кард, ва касе набуд, ки қӯчқорро аз дасти ӯ раҳо кунад. Дониёл 8:6-7

Пас, агар шикаста шавад, дар ҳоле ки чор салтанат барои он истодаанд, аз халқ чор салтанат хоҳанд бархост, вале на ба қудрати ӯ. Ва қудрати ӯ пурқувват хоҳад буд, аммо на ба қудрати худаш. Ва ӯ ба таври аҷибе хароб хоҳад кард, ва муваффақ хоҳад шуд, ва амал хоҳад кард ва тавоноён ва қавми муқаддасро нобуд хоҳад кард. Дониёл 8:22,24

Ва дар охири солҳо онҳо бо ҳам муттаҳид хоҳанд шуд, зеро духтари подшоҳи ҷануб назди подшоҳи шимол хоҳад омад, то созиш бандад, аммо вай қудрати бозуро нигоҳ нахоҳад дошт; на ӯ ва на бозуи ӯ истода нахоҳад монд; балки вай ва онҳое, ки ӯро оварданд, ва касе, ки ӯро таваллуд кард ва касе, ки ӯро дар ин замонҳо тақвият додааст, таслим карда мешаванд. Дониёл 11:6

Ва ӯ қудрат ва далерии худро бар зидди подшоҳи ҷануб бо лашкари бузурге барангехта хоҳад кард; ва подшоҳи ҷануб бо лашкари бузург ва пурқудрат барои ҷанг барангехта хоҳад шуд, аммо ӯ истода нахоҳад шуд, зеро онҳо бар зидди ӯ найрангҳо хоҳанд кард. Дониёл 11:25

Балки ӯ бар ганҷҳои тилло ва нуқра ва тамоми чизҳои қиматбаҳои Миср ҳукмронӣ хоҳад кард, ва лубиён ва ҳабашиён дар паҳлӯи ӯ хоҳанд буд. Дониёл 11:43

Ва ман шунидам, ки марде бо либоси катон дар болои обҳои дарё буд, ки дасти рост ва дасти чапи худро ба осмон бардошт ва ба Худои Зиндаи абадӣ қасам хӯрд, ки ин барои як замон, замонҳо ва ним вақт хоҳад буд; ва вақте ки ӯ қудрати қавми муқаддасро пароканда мекунад, ҳамаи ин корҳо анҷом хоҳанд ёфт. Дониёл 12:7

Ӯ бародари худро дар батни модар аз пошна гирифт ва бо қуввати худ бо Худо қудрат пайдо кард; бале, ӯ бар фаришта қудрат дошт ва ғолиб омад; гиря кард ва ба ӯ дуо гуфт; ӯро дар Байт-Ил ёфт ва дар он ҷо бо мо сухан гуфт; Ҳушаъ 12:3-4

Ман онҳоро аз қудрати дӯзах раҳо хоҳам кард; Ман онҳоро аз марг раҳо хоҳам кард; эй марг, ман балоҳои ту хоҳам буд; эй дӯзах, ман нобудии ту хоҳам буд; тавба аз чашмони ман пинҳон хоҳад буд. Ҳушаъ 13:14

Вой бар ҳоли онҳое ки бадӣ мекунанд ва бар бистарҳои худ бадӣ мекунанд! Вақте ки субҳ равшан мешавад, онҳо онро мекунанд, зеро ин дар дасти онҳост. (Мико 2:1)

Аммо дар ҳақиқат, ман бо рӯҳи Худованд пур аз қудрат ва доварӣ ва қудрат ҳастам, то ба Яъқуб гуноҳи худро ва ба Исроил гуноҳи худро эълон кунам. (Мико 3:8)

Худованд оҳиста хашмгин ва қудрати бузург дорад, ва шариронро ҷазо намедиҳад; Худованд роҳи худро дар гирдбод ва тӯфон нигоҳ медорад, ва абрҳо ғубори пойҳои Ӯ ҳастанд. Наҳум 1:3

Он ки пора-пора мекунад, пеши рӯи Ту баромадааст: силоҳро нигоҳ дор, роҳро нигоҳ дор, камари худро мустаҳкам кун, қуввати худро бо қувват мустаҳкам гардон. Наҳум 2:1

Он гоҳ фикри ӯ дигаргун мешавад, ва ӯ аз он ҷо мегузарад ва гуноҳ мекунад ва ин қудрати худро ба худои худ нисбат медиҳад. Ҳабаққуқ 1:11

Вой бар ҳоли касе ки ба хонаи худ тамаъ мекунад, то ки лонаи худро дар баландиҳо гузорад ва аз қуввати бадӣ раҳо шавад! Ҳабаққуқ 2:9

Ва дурахши ӯ мисли нур буд; аз дасташ шохҳояш мебаромаданд; ва қудрати ӯ дар он ҷо пинҳон буд. Ҳабаққуқ 3:4

Он гоҳ ӯ ҷавоб дода, ба ман гуфт: «Ин аст каломи Худованд барои Зарубобил, ки мегӯяд: «На бо қувват ва на бо қувват, балки бо рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо». Закарё 4:6

Инак, Худованд онро берун хоҳад кард ва қудрати ӯро дар баҳр хоҳад шикаст; ва вай бо оташ фурӯ хоҳад рафт. Закарё 9:4

Инҷилҳо ва Аъмол

Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз бадӣ раҳоӣ деҳ: зеро ки Малакут ва қудрат ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин. Матто 6:13

«Лекин то шумо бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад», - сипас ба мафлуҷ гуфт: « Бархез, бистаратро бардор ва ба хонаат рав». Матто 9:6

Аммо мардум инро дида, дар ҳайрат монданд ва Худоро, ки ба одамизод чунин қудрат дода буд, ҳамду сано хонданд. Матто 9:8

Ва дувоздаҳ шогирдашро назди Худ даъват карда, ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод, то онҳоро берун кунанд ва ҳар бемориву дардро шифо диҳанд. Матто 10:1

Исо ба онҳо ҷавоб дод: « Шумо гумроҳ ҳастед, азбаски на Навиштаҳои Муқаддасро медонеду на қудрати Худоро.» Матто 22:29

Пас аз мусибати он рӯзҳо, фавран офтоб хира хоҳад шуд, ва моҳ рӯшноии худро нахоҳад дод, ва ситорагон аз осмон хоҳанд афтод, ва қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд омад. Ва он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин мотам хоҳанд гирифт, ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳои осмон меояд. Матто 24: 29-30

Исо ба вай гуфт: « Ту гуфтӣ; аммо Ман ба шумо мегӯям, ки баъд аз ин Писари Одамро хоҳед дид, ки дар дасти рости Қудрат нишастааст ва бар абрҳои осмон меояд». Матто 26:64

Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: « Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст». Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба номи Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: 20 Ба онҳо таълим диҳед, ки ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири дунё. Омин. Матто 28: 18-20

«Лекин то шумо бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад », - ба мафлуҷ гуфт: Марқӯс 2:10

Ва қудрати шифо додани бемориҳо ва берун кардани девҳо бошад; Марқӯс 3:15

Пас он дувоздаҳро назди Худ даъват карда, ба фиристодани онҳо дунафара шурӯъ кард ва ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод. Марқӯс 6:7

Ва Ӯ ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки баъзе аз онҳое ки дар ин ҷо истодаанд, то он даме, ки Малакути Худоро бо қудрат набинанд, маргро нахоҳанд чашид». Марқӯс 9:1

Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Магар шумо гумроҳ намешавед, ки на Навиштаҳоро медонед ва на қудрати Худоро? Марқӯс 12:24

Ва ситорагони осмон фурӯ резанд, ва қувваҳои осмон ба ларза оянд. Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд. Марқӯс 13: 25-26

Исо гуфт: « Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки дар тарафи рости Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд». Марқӯс 14:62

Ва ӯ бо рӯҳ ва қудрати Ильёс пешопеши Ӯ хоҳад рафт, то ки дилҳои падаронро ба фарзандон ва нофармононро ба ҳикмати одилон баргардонад ва қавмеро барои Худованд омода созад. Луқо 1:17

Фаришта ба вай ҷавоб дод: «Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад ва қудрати Худои Таоло бар ту соя хоҳад андохт; аз ин рӯ, он муқаддасе, ки аз ту таваллуд хоҳад шуд, Писари Худо номида хоҳад шуд». Луқо 1:35

Ва иблис ба ӯ гуфт: «Тамоми ин қудрат ва ҷалоли онҳоро ба ту медиҳам, зеро ки ин ба ман супурда шудааст ва ба ҳар кӣ хоҳам, онро медиҳам». Луқо 4:6

Ва Исо бо қуввати Рӯҳ ба Ҷалил баргашт; ва овозаи Ӯ дар тамоми кишвар паҳн шуд. Ва онҳо аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд, зеро ки каломи Ӯ пурқудрат буд. Ҳама дар ҳайрат монданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ суханест, ки Ӯ бо қудрат ва қувват ба рӯҳҳои нопок амр медиҳад ва онҳо берун мераванд». Луқо 4:14 , 32, 36

Рӯзе, вақте ки Ӯ таълим медод, фарисиён ва муаллимони шариат, ки аз тамоми деҳоти Ҷалил ва Яҳудо ва Ерусалим омада буданд, дар он ҷо нишаста буданд ва қудрати Худованд барои шифо додани онҳо зоҳир мешуд. «Лекин то шумо бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад», - ба мафлуҷ гуфт: « Ба ту мегӯям: бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ рав». Луқо 5: 17,24

Он гоҳ дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат ва қудрат бар ҳамаи девҳо ва шифо додани бемориҳо дод. Ва ҳама аз қудрати бузурги Худо дар ҳайрат монданд. Дар ҳоле ки ҳама аз ҳар коре, ки Исо мекард, дар ҳайрат монданд, ба шогирдонаш гуфт: Луқо 9: 1,43

Инак, Ман ба шумо қудрат медиҳам, ки морҳо ва каждумҳоро поймол кунед ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар нахоҳад расонд. Луқо 10:19

Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки аз кӣ бояд тарсед: аз Ӯ тарсед, ки баъд аз куштан қодир аст ба дӯзах андозад; бале, ба шумо мегӯям, ки аз Ӯ тарсед. Ва вақте ки шуморо ба ибодатхонаҳо, назди волиён ва ҳокимон мебаранд, фикр накунед, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавоб медиҳед ё чӣ мегӯед. Луқо 12: 5,11

Ва онҳо Ӯро назорат карда, ҷосусонро фиристоданд, ки худро одил вонамуд мекарданд, то суханони Ӯро дастгир кунанд ва Ӯро ба қудрат ва ихтиёри ҳоким таслим кунанд. Луқо 20:20

Дилҳои одамон аз тарс ва аз интизории он чи ба сари замин меояд, хаста мешаванд, зеро ки қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд омад. Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абр меояд. Луқо 21: 26-27

Вақте ки Ман ҳар рӯз бо шумо дар маъбад будам, шумо ба Ман даст дароз накардед; аммо ҳоло соати шумост ва қудрати зулмот аст. Минбаъд Писари Одам дар тарафи рости қудрати Худо хоҳад нишаст. Луқо 22: 53,69

Ва инак, Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо мефиристам; вале шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то он даме ки бо қудрате аз боло фаро расед. Луқо 24:49

Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд, Ӯ қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд, ба онҳое ки ба исми Ӯ имон оварданд. Юҳанно 1:12

Ҳеҷ кас онро аз Ман намегирад, балки Ман онро бо ихтиёри Худ фидо мекунам. Қудрат дорам, ки онро фидо кунам ва қудрат дорам, ки онро боз гирам. Ин ҳукмро Ман аз Падари Худ гирифтаам. Юҳанно 10:18

Чунон ки Ту ба Ӯ қудрат бар тамоми башар додаӣ, то ки ба ҳар кӣ ба Ӯ додаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ ато кунад. Юҳанно 17:2

Он гоҳ Пилотус ба ӯ гуфт: «Ба ман гап намезанӣ? Магар намедонӣ, ки ман қудрат дорам Туро маслуб кунам ва қудрат дорам Туро озод кунам?» Исо ҷавоб дод: « Агар аз боло ба ту дода намешуд, ту бар Ман ҳеҷ қудрате намедоштӣ; аз ин рӯ касе ки Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бузургтар дорад». Юҳанно 19: 10-11

Ва ба онҳо гуфт: « Кори шумо нест, ки замонҳо ва мӯҳлатҳоеро, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар кардааст, бидонед». Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд. Аъмол 1: 7-8

Петрус инро дида, ба мардум гуфт: «Эй мардони Исроил, чаро аз ин дар ҳайрат мемонед ва чаро ба мо ин қадар бо чашмони пур аз тааҷҷуб нигоҳ мекунед, гӯё мо бо қувват ё муқаддасии худ ин мардро роҳ рафта бошем? Аъмол 3:12

Ва онҳоро дар миёна гузошта, пурсиданд: «Шумо ин корро бо кадом қудрат ва бо кадом ном кардед?» Ва ҳаввориён бо қудрати бузурге ба эҳьёи Исои Худованд шаҳодат медоданд, ва файзи бузурге бар ҳамаи онҳо буд. Аъмол 4: 7,33

Оё он то даме ки боқӣ монд, аз они ту набуд? Ва баъд аз фурӯхтан, оё он дар ихтиёри ту набуд? Чаро ин корро дар дили худ ҷо додӣ? Ту на ба одамон, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ. Аъмол 5:4

Ва Истефанус, ки пур аз имон ва қудрат буд, дар миёни мардум мӯъҷизот ва мӯъҷизоти бузурге ба амал овард. Аъмол 6:8

Ҳама, аз хурд то калон, ба ӯ гӯш медоданд ва мегуфтанд: «Ин шахс қудрати бузурги Худост». Ва гуфт: «Ин қудратро ба ман низ диҳед, то ки ба ҳар кӣ даст гузорам, Рӯҳулқудсро қабул кунад». Аъмол 8: 10,19

Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва қувват тадҳин кард: ӯ ба ҳар ҷо рафта, корҳои нек мекард ва ҳамаи онҳоеро, ки аз иблис азоб мекашиданд, шифо мебахшид; зеро ки Худо бо ӯ буд. Аъмол 10:38

То ки чашмони онҳоро кушоянд ва онҳоро аз торикӣ ба рӯшноӣ ва аз қудрати шайтон ба сӯи Худо баргардонанд, то ки онҳо омурзиши гуноҳҳо ва меросро дар миёни онҳое ки бо имоне ки дар Ман аст, тақдис шудаанд, пайдо кунанд. Аъмол 26:18

Номаҳо

Ва бо қудрати рӯҳи муқаддас, бо эҳё аз мурдагон, Писари Худо эълон шудааст: Зеро ки ман аз башорати Масеҳ шарм намедорам, зеро он қудрати Худост барои наҷоти ҳар касе ки имон меорад: аввал барои яҳудӣ ва сипас барои юнонӣ. Зеро ки моҳияти ноаёни Ӯ, яъне қудрати абадӣ ва Илоҳии Ӯ, аз хилқати олам ба воситаи офаридаҳояш ба таври возеҳ дида мешавад, бинобар ин онҳо бе узре ҳастанд. Румиён 1:4 , 16, 20

Зеро ман мутмаинам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира ва на чизҳои оянда, Румиён 8:38

Зеро ки Навиштаҳо ба фиръавн мегӯянд: «Барои ҳамин Ман туро баланд кардам, то ки қуввати Худро бар ту нишон диҳам ва номи Ман дар тамоми ҷаҳон эълон шавад». Оё кулолгар қудрати сохтани як зарф барои ифтихор ва дигаре барои нангинро надорад? Чӣ мешавад, агар Худо, ки мехост хашми Худро нишон диҳад ва қудрати Худро зоҳир кунад, зарфҳои ғазабро, ки барои нобудшавӣ мувофиқанд, бо сабри азим таҳаммул кунад? Румиён 9:17 , 21-22

Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои боло итоат кунад, зеро қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳое, ки вуҷуд доранд, аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд. Пас, ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо муқобилат кардааст; ва онҳое ки муқобилат мекунанд, маҳкум хоҳанд шуд. Зеро ҳокимон на барои корҳои нек, балки барои бадкорон тарсонандаанд. Пас, оё аз қудрат наметарсӣ? Корҳои некро анҷом деҳ, ва аз онҳо таъриф хоҳӣ ёфт. Румиён 13: 1-3

Пас, Худои умед шуморо дар имон аз ҳар шодӣ ва сулҳу осоиштагӣ пур кунад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад. Бо аломот ва мӯъҷизаҳои пурқудрат, бо қудрати Рӯҳи Худо; то ки ман аз Ерусалим ва аз гирду атроф то Иллирикум Инҷили Масеҳро пурра мавъиза кардаам. Румиён 15: 13,19

Акнун ба Ӯ, ки қодир аст шуморо мувофиқи Инҷили ман ва мавъизаи Исои Масеҳ, мувофиқи ошкор шудани сирре, ки аз ибтидои ҷаҳон пинҳон буд, устувор гардонад, Румиён 16:25

Зеро мавъизаи салиб барои нобудшавандагон аблаҳӣ аст, вале барои мо, ки наҷот ёфтаем, қуввати Худост. Аммо барои даъватшудагон, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, Масеҳ қудрати Худо ва ҳикмати Худост. 1 Қӯринтиён 1: 18,24

Ва сухан ва мавъизаи ман на бо суханони ҷолиби ҳикмати инсонӣ, балки бо зуҳури Рӯҳ ва қувват буд. То ки имони шумо на бар ҳикмати инсон, балки бар қудрати Худо бошад. 1 Қӯринтиён 2: 4-5

Аммо агар Худованд хоҳад, ба зудӣ назди шумо хоҳам омад ва на сухани мағруронро, балки қудрати онҳоро хоҳам донист. Зеро ки Подшоҳии Худо на дар сухан, балки дар қувват аст. 1 Қӯринтиён 4: 19-20

Ба номи Худованди мо Исои Масеҳ, вақте ки шумо бо рӯҳи ман, бо қудрати Худованди мо Исои Масеҳ, ҷамъ мешавед. 1 Қӯринтиён 5:4

Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, вале на ҳама чиз фоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, вале ман зери қудрати ҳеҷ кас қарор нахоҳам гирифт. Ва Худо ҳам Худовандро эҳъё кард ва ҳам моро бо қуввати Худ эҳъё хоҳад кард. 1 Қӯринтиён 6: 12,14

Зан бар ҷисми худ ихтиёр надорад, балки аз они шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёр надорад, балки аз они зан аст. Аммо касе ки дар дили худ устувор аст ва эҳтиёҷе надорад, балки бар иродаи худ қудрат дорад ва дар дили худ қарор додааст, ки бокираи худро нигоҳ дорад, кори хуб мекунад. 1 Қӯринтиён 7: 4,37

Оё мо ҳаққи хӯрдан ва нӯшидан надорем? Оё мо ҳақ надорем, ки мисли дигар ҳаввориён ва бародарони Худованд ва Кифо, хоҳар ва зани худро ҳамроҳи худ бибарем? Ё танҳо ман ва Барнаббо ҳақ надорем, ки кор накунем? 1 Қӯринтиён 9: 4-6

Агар дигарон бар шумо ҳақ дошта бошанд, оё мо бартарӣ надорем? Аммо мо аз ин ҳақ истифода набурдем, балки ҳама чизро тоқат кардем, то ки ба Инҷили Масеҳ халал нарасонем. Пас, мукофоти ман чист? Дар ҳақиқат, вақте ки ман Инҷилро мавъиза мекунам, Инҷили Масеҳро бемузд мавъиза мекунам, то ки аз қудрати худ дар Инҷил сӯиистифода накунам. 1 Қӯринтиён 9: 12,18

Аз ин рӯ, зан бояд бар сараш қудрат дошта бошад, ба хотири фариштагон. 1 Қӯринтиён 11:10

Баъд охират фаро мерасад, ки он вақт Ӯ Малакутро ба Худо ва Падар месупорад ва ҳар гуна ҳукмронӣ ва ҳар гуна қудрат ва қувватро барҳам медиҳад. 1 Қӯринтиён 15:24

Дар нангу номус кошта мешавад, дар ҷалол бармехезад; дар заъф кошта мешавад, дар қувват бармехезад. 1 Қӯринтиён 15:43

Лекин мо ин ганҷро дар зарфҳои гилин дорем, то ки бартарии қудрат аз они Худо бошад, на аз они мо. 2 Қӯринтиён 4:7

Бо каломи ростӣ, бо қудрати Худо, бо зиреҳи адолат дар дасти рост ва чап, 2 Қӯринтиён 6:7

Зеро ман шаҳодат медиҳам, ки онҳо то ҳадди имкон ин корро карданд, ва онҳо аз қувваташон зиёдтар ихтиёрӣ ин корро карданд; 2 Қӯринтиён 8:3

Зеро мегӯянд, ки номаҳои ӯ пурқувват ва пурқувватанд; аммо ҳузури ҷисмонии ӯ заиф ва нутқаш ночиз аст. 2 Қӯринтиён 10:10

Ва ӯ ба ман гуфт: « Барои ту файзи Ман басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил мешавад; бинобар ин, ман бо камоли майл ба заъфҳои худ фахр мекунам, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад». 2 Қӯринтиён 12:9

Зеро ки агарчи Ӯ аз сабаби заъф маслуб шудааст, бо қудрати Худо зинда аст; зеро ки мо низ дар Ӯ заиф ҳастем, аммо бо Ӯ бо қудрати Худо ба сӯи шумо зинда хоҳем монд. 2 Қӯринтиён 13:4

Аз ин рӯ, ман ин чизҳоро дар вақти набуданам менависам, то ки ҳангоми ҳузур доштанам бо қудрате, ки Худованд ба ман барои бунёдкорӣ, на барои харобкорӣ додааст, тезӣ накунам. 2 Қӯринтиён 13:10

Ва бузургии қудрати Ӯ барои мо, ки ба мувофиқи амали қудрати бузурги Ӯ имон меорем, чист? Бартар аз ҳар салтанат, қудрат, қудрат, салтанат, ва ҳар номе ки на танҳо дар ин дунё, балки дар олами оянда низ номида мешавад, Эфсӯсиён 1: 19,21

Дар замонҳои гузашта шумо мувофиқи тартиби ин ҷаҳон, мувофиқи фармондеҳи қудрати ҳаво, яъне рӯҳе ки ҳоло дар писарони исён амал мекунад, зиндагӣ мекардед. Эфсӯсиён 2:2

ки ман хизматгори он таъйин шудам, мувофиқи атои файзи Худо, ки бо амали пурқуввати қудрати Ӯ ба ман дода шудааст. Барои он ки акнун ба сарварон ва қудратҳои маконҳои осмонӣ калисо ҳикмати гуногуни Худоро шиносад, Акнун ба Ӯ, ки қодир аст аз ҳар он чи мо мепурсем ё фикр мекунем, бо қудрате ки дар мо амал мекунад, беандоза зиёдтар кор кунад, Эфсӯсиён 3:7 , 10, 20

Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд ва дар қудрати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди бадии рӯҳонӣ дар афлок мубориза мебарем. Эфсӯсиён 6: 10,12

То ки ман Ӯро, ва қудрати эҳёи Ӯро ва шарикии ранҷу азобҳои Ӯро бишносам ва ба марги Ӯ мутаносиб гардонам; Филиппиён 3:10

Бо тамоми қувват, мувофиқи қудрати ҷалоли Ӯ, то ҳар гуна сабр ва пурсабрӣ бо шодмонӣ тақвият ёфтам; Ки моро аз қудрати зулмот раҳоӣ дод ва ба Малакути Писари азизи Худ интиқол дод: Зеро ҳама чиз, ки дар осмон ва дар замин аст, намоён ва ноаён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ сарварон ва хоҳ қудратҳо, ба воситаи Ӯ офарида шудааст: ҳама чиз аз ҷониби Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст: Қӯлассиён 1:11 , 13, 16

Ва шумо дар Ӯ комил ҳастед, ки сари ҳар сарварӣ ва қудрат аст; Ва ӯ салтанатҳо ва қудратҳоро ғорат карда, онҳоро ошкоро намоиш дод ва бар онҳо пирӯз шуд. Қӯлассиён 2: 10,15

Зеро ки Инҷили мо на танҳо бо сухан, балки бо қувват ва бо Рӯҳулқудс ва бо эътимоди бузурге ба шумо расид, чунон ки шумо медонед, ки мо дар миёни шумо барои шумо чӣ гуна будем. 1 Таслӯникиён 1:5

Ки аз ҳузури Худованд ва аз ҷалоли қудрати Ӯ бо ҳалокати абадӣ ҷазо дода хоҳад шуд; Бинобар ин мо ҳамеша барои шумо дуо мегӯем, ки Худои мо шуморо сазовори ин даъват донад ва ҳама лутфи некии Худ ва кори имонро бо қувват ба анҷом расонад. 2 Таслӯникиён 1: 9,11

Ҳатто касе ки бо тамоми қудрат ва аломот ва мӯъҷизаҳои бардурӯғ аз дасти Шайтон меояд, 2 Таслӯникиён 2:9

На аз он сабаб, ки мо қудрат надорем, балки барои он ки худро барои шумо намуна гардонем, то аз паи мо равед. 2 Таслӯникиён 3:9

Танҳо Ӯст, ки ҷовидонӣ, ки дар нуре сокин аст, ки ҳеҷ кас наметавонад ба он наздик шавад; Ӯро ҳеҷ кас надидааст ва наметавонад бубинад; Ӯро шараф ва қудрат абадӣ аст. Омин. 1 Тимотиюс 6:16

Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсро нададааст, балки рӯҳи қувват, муҳаббат ва ақли солимро додааст. Пас, аз шаҳодати Худованди мо шарм надор ва аз ман, ки дар зиндони Ӯ ҳастам, шарм надор; балки бо қудрати Худо ба ранҷу азобҳои Инҷил шарик шав; 2 Тимотиюс 1: 7-8

намуди зоҳирии диндориро доранд, вале қуввати онро инкор мекунанд; аз чунин шахсон дурӣ ҷӯед. 2 Тимотиюс 3:5

Ба онҳо хотиррасон кун, ки ба сарварон ва ҳокимиятҳо итоат кунанд, ба волиён итоат кунанд ва барои ҳар кори нек омода бошанд, Титус 3:1

Ки Ӯ дурахши ҷалоли Ӯ ва тасвири зоҳирии шахсияти Ӯ буда, ҳама чизро бо каломи қудрати Худ дастгирӣ мекунад, вақте ки гуноҳҳои моро пок кард, ба ямини Худои бузург дар осмон нишаст; Ибриён 1:3

Азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шариканд, худаш низ ба он шарик шуд, то ки ба воситаи мамот касеро, ки қудрати маргро дорад, яъне иблисро нобуд кунад. Ибриён 2:14

Зеро ки каломи Худо зуд ва пурқувват ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки то ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва мағзҳо сӯрох мекунад ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад. Ибриён 4:12

Ва каломи неки Худо ва қудратҳои олами ояндаро чашидаед, Ибриён 6:5

Ки на бар тибқи қонуни амри ҷисмонӣ, балки бар тибқи қудрати ҳаёти беохир офарида шудааст. Ибриён 7:16

Ки бо қудрати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешаванд, то наҷоте ки муҳайё аст, ки дар замони охир ошкор шавад. 1 Петрус 1:5

Ки Ӯ ба осмон сууд кардааст ва ба ямини Худо нишастааст; фариштагон ва ҳукуматдорон ва қудратҳо ба Ӯ итоат кардаанд. 1 Петрус 3:22

Чунон ки қудрати илоҳии Ӯ ба мо ҳама чизҳои марбут ба ҳаёт ва парҳезгорӣ, ба воситаи шинохти Ӯ, ки моро ба ҷалол ва фазилат даъват намудааст, ато кардааст: Зеро мо аз афсонаҳои маккорона сохташуда пайравӣ накардаем, вақте ки қудрат ва омадани Худованди мо Исои Масеҳро ба шумо эълон кардем, балки шоҳиди бузургии Ӯ будем. 2 Петрус 1: 3,16

Дар ҳоле ки фариштагон, ки аз ҷиҳати қудрат ва тавоноӣ бартарӣ доранд, дар назди Худованд бар зидди онҳо айбҳои нохушоянд намеоранд. 2 Петрус 2:11

Ба Худои якто ва хирадманд, Наҷотдиҳандаи мо, ҷалол ва бузургӣ, салтанат ва қудрат бод, ҳам ҳоло ва ҳам то абад. Омин. Яҳудо 1:25

Ваҳй

Ва касе ки ғолиб ояд ва аъмоли Маро то ба охир риоят кунад, ба ӯ бар халқҳо қудрат хоҳам дод. Ваҳй 2:26

Эй Парвардигор, Ту сазовори он ҳастӣ, ки ҷалол, шавкат ва қудратро бигирӣ, зеро ки Ту ҳама чизро офаридаӣ, ва онҳо бар тибқи иродаи Ту вуҷуд доранд ва офарида шудаанд. Ваҳй 4:11

бо овози баланд мегуфтанд: «Барраи забҳшуда сазовори он аст, ки қудрат, сарват, ҳикмат, қувват, шараф, ҷалол ва баракатро бигирад». Ваҳй 5:12

Ва ҳар махлуқоте, ки дар осмон ва бар замин ва зери замин аст, ва ҳар ки дар баҳр аст, ва ҳар ки дар онҳост, шунидам, ки гуфтам: «Баракат ва ҷалол, ҷалол ва қудрат аз они Ӯст, ки бар тахт нишастааст ва аз они Барра то абад бод». Ваҳй 5:13

Ва аспи дигаре, ки сурх буд, берун омад, ва ба савори он қудрат дода шуд, ки сулҳро аз замин бигирад ва якдигарро бикушанд; ва ба ӯ шамшери бузурге дода шуд. Ва ман нигоҳ кардам, ва инак аспи рангпаридае буд, ки номи савори он Марг буд, ва дӯзах аз паси ӯ меомад. Ва ба онҳо қудрат бар чоряки замин дода шуд, то бо шамшер ва бо гуруснагӣ ва бо марг ва бо ҳайвоноти ваҳшии замин кушта шаванд. Ваҳй 6:4 , 8

Ва мегӯянд: «Омин! Баракат ва ҷалол ва ҳикмат ва шукргузорӣ, ва шараф ва қудрат ва қувват то абад аз они Худои мо бод! Омин». Ваҳй 7:12

Ва аз дуд малаххо бар замин баромаданд, ва ба онҳо қудрате дода шуд, ки каждумҳои замин қудрат доранд. Ва думҳояшон мисли каждумҳо буданд, ва дар думҳояшон нешҳо буданд; ва қудрати онҳо ин буд, ки ба одамон панҷ моҳ зарар расонанд. Зеро ки қудрати онҳо дар даҳон ва дар думҳошон аст; зеро думҳояшон мисли морҳо буданд ва сар доштанд, ва бо онҳо осеб мерасонданд. Ваҳй 9:3 , 10, 19

Ва ба ду шоҳиди Худ қудрат хоҳам дод, ва онҳо ҳазору дусаду шаст рӯз пешгӯӣ хоҳанд кард, дар ҳоле ки палос пӯшидаанд. Онҳо қудрат доранд, ки осмонро банданд, то ки дар рӯзҳои нубуввати худ борон наборад; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун табдил диҳанд ва заминро бо ҳар гуна балоҳо, ҳар вақте ки хоҳанд, зарба зананд. Ваҳй 11:3 , 6

Ва гуфтанд: «Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки ҳастӣ ва будӣ ва хоҳӣ омад, зеро ки Ту қуввати бузурги Худро ба дасти Худ гирифтаӣ ва салтанат рондаӣ». Ваҳй 11:17

Ва овози баланде дар осмон шунидам, ки мегӯяд: «Акнун наҷот ва қувват ва Малакути Худои мо ва қудрати Масеҳи Ӯ фаро расидааст, зеро маломатгари бародарони мо, ки онҳоро шабу рӯз дар пеши Худои мо маломат мекард, сарнагун шудааст». Ваҳй 12:10

Ва ҳайвони ваҳшие, ки ман дидам, ба паланг монанд буд, пойҳояш мисли пойҳои хирс ва даҳонаш мисли даҳони шер буд; ва аждаҳо қудрати худ, тахти худ ва қудрати бузурге ба ӯ дод. Ва онҳо аждаҳоро, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд, ибодат карданд ва ҳайвони ваҳширо ибодат карда, гуфтанд: «Кист, ки ба ҳайвони ваҳшӣ монанд бошад? Кӣ метавонад бо ӯ ҷанг кунад?» Ва ба вай даҳоне дода шуд, ки суханони пурғурур ва куфргӯй гӯяд, ва ба вай қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ амал кунад. Ваҳй 13: 2,4,5

Ва ба вай ато шуд, ки бо муқаддасон ҷангида, бар онҳо ғолиб ояд; ва ба вай бар ҳамаи қабилаҳо, забонҳо ва халқҳо қудрат дода шуд. Ва ӯ тамоми қудрати ҳайвони ваҳшии аввалро дар пеши худ амалӣ мекунад ва замин ва сокинони онро водор мекунад, ки ба ҳайвони ваҳшии аввал, ки захми марговараш шифо ёфтааст, саҷда кунанд. Ва сокинони заминро бо мӯъҷизаҳое, ки қудрати дар пеши ҳайвони ваҳшӣ нишон доданашро дошт, фиреб дода, ба сокинони замин мегӯяд, ки пайкари он ҳайвони ваҳширо, ки аз шамшер захмӣ шуда, зинда монд, бисозанд. Ва ӯ қудрат дошт, ки ба пайкари ҳайвони ваҳшӣ ҳаёт бахшад, то ки пайкари ҳайвони ваҳшӣ ҳам сухан гӯяд ва ҳам онҳое ки ба пайкари ҳайвони ваҳшӣ саҷда намекунанд, кушта шаванд. Ваҳй 13:7 , 12, 14, 15

Ва фариштаи дигаре аз қурбонгоҳ берун омад, ки бар оташ қудрат дошт ва бо овози баланд ба он ки доси тез дошт, нидо кард ва гуфт: «Доси тези худро ба кор андоз ва шинаҳои токҳои заминро ҷамъ кун, зеро ки ангурҳояш пухтаанд». Ваҳй 14:18

Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва аз қудрати Ӯ пур аз дуд шуд; ва то он даме ки ҳафт балои ҳафт фаришта ба амал наомад, ҳеҷ кас натавонист ба маъбад дарояд. Ваҳй 15:8

Фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт, ва ба ӯ қудрате дода шуд, ки одамонро бо оташ сӯзонад. Ва одамон аз гармии азим сӯзонида шуданд ва ба исми Худо, ки бар ин балоҳо қудрат дорад, куфр гуфтанд; ва тавба накарданд, то ки Ӯро ҷалол диҳанд. Ваҳй 16: 8-9

Ва он даҳ шох, ки ту дидӣ, даҳ подшоҳ ҳастанд, ки ҳанӯз салтанате ба даст наовардаанд, аммо як соат бо ҳайвони ваҳшӣ ҳамчун подшоҳон қудрат пайдо мекунанд. Инҳо як фикр доранд ва қудрат ва қуввати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод. Ваҳй 17: 12-13

Ва баъд аз ин ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон фуруд меояд ва қудрати бузурге дорад; ва замин аз ҷалоли ӯ равшан шуд. Ваҳй 18:1

Ва баъд аз ин ман овози баландеро шунидам, ки мисли мардуми бисёре дар осмон мегуфт: «Ҳалелуёҳ! Наҷот, ҷалол, шараф ва қудрат аз они Худованд Худои мост! Ваҳй 19:1

Хушбахт ва муқаддас аст касе ки дар эҳёи аввал саҳм дорад: мамоти дуюм бар онҳо қудрат надорад, балки онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд буд ва бо Ӯ ҳазор сол салтанат хоҳанд ронд. Ваҳй 20:6

Апокриф

Ва акнун ба ман бовар намекунед? Оё подшоҳ дар қудраташ бузург нест? Оё ҳама минтақаҳо аз ламс кардани ӯ наметарсанд? 1 Эзро 4:28

Дар доварии ӯ ҳеҷ беадолатӣ нест; ва ӯ қувват, салтанат, қудрат ва бузургии ҳама давру замон аст. Худои ростӣ муборак бод. 1 Эзро 4:40

Аммо вақте ки падарони мо Худоро ба ғазаб оварданд ва бар зидди Худованди Исроил, ки дар осмон аст, гуноҳ карданд, Ӯ онҳоро ба дасти Набукаднесар, подшоҳи Бобил, аз халдейҳо, супурд; 1 Эзрос 6:15

Зеро мо ба подшоҳ гуфта будем, ки қудрати Худованд Худои мо бо онҳое бошад, ки Ӯро меҷӯянд, то онҳоро дар ҳар роҳ дастгирӣ кунад. 1 Эзро 8:52

Ман подшоҳони зиёдеро барои онҳо нобуд кардам; Фиръавнро бо бандагонаш ва тамоми қудраташ мағлуб кардам. 2 Эзро 1:10

Шумораи фарзандонат, ки ту орзу мекардӣ, ба анҷом расидааст; аз қудрати Худованд илтиҷо кун, то қавми Ту, ки аз ибтидо даъват шуда буданд, муқаддас гардонида шаванд. 2 Эзро 2:41

Пеш аз он ки гулҳои зебо дида шаванд, ё қудратҳои ҳаракаткунанда муқаррар шаванд, пеш аз он ки шумораи бешумори фариштагон ҷамъ оянд, 2 Эзро 6:3

Ҳамчунин замонҳои Худои Таоло низ ибтидои равшане аз мӯъҷизаҳо ва корҳои пурқудрат ва анҷоми он аз таъсирот ва аломатҳо доранд (2 Эзро 9:6).

Ва чорум омад ва ҳамаи ҳайвонҳоеро, ки гузашта буданд, мағлуб кард ва бо тарси бузург бар ҷаҳон ва бо зулми шадид бар тамоми замин ҳукмронӣ кард; ва муддати тӯлонӣ бо фиреб бар замин зиндагӣ кард. 2 Эзро 11:40

Зеро дар байни одамон фитна хоҳад буд ва якдигарро ҳуҷум хоҳанд кард; онҳо ба подшоҳон ва ашрофони худ эҳтиром нахоҳанд кард ва рафтори онҳо дар қудрати онҳо хоҳад буд. Ман онҳоро раҳо намекунам; эй фарзандон, аз қудрат дур шавед, маъбади Маро палид накунед. 2 Эзро 15:16,25

Ҳамчунин Карманиён, ки аз хашм хашмгинанд, мисли хукҳои ваҳшии ҷангал берун хоҳанд рафт ва бо қувваи бузурге хоҳанд омад ва бо онҳо ҷанг хоҳанд кард ва қисмате аз замини Ашшуриёнро хароб хоҳанд кард. Ва он гоҳ аждаҳо ғолиб хоҳанд шуд, зеро табиати худро ба ёд меоранд; ва агар онҳо рӯй гардонанд ва бо қувваи бузурге барои таъқиб кардани онҳо забон як кунанд, пас инҳо хунрезӣ хоҳанд кард ва бо қувваи худ хомӯш хоҳанд монд ва гурехтанд. 2 Эзро 15:30-32

Ва ҷалоли қудрати Ту мисли гул хушк хоҳад шуд, ва гармие, ки бар ту фиристода мешавад, хоҳад омад (2 Эзро 15:50).

Замин ва пояҳои он меларзанд; баҳр аз умқ бо мавҷҳо баланд мешавад, ва мавҷҳои он ва моҳиёни он низ дар пеши Худованд ва дар пеши ҷалоли қудрати Ӯ ба изтироб меоянд: Оғози андӯҳҳо ва мотамҳои бузург; оғози гуруснагӣ ва марги бузург; оғози ҷангҳо ва қудратҳо дар тарс хоҳанд истоданд; оғози бадиҳо! Вақте ки ин бадиҳо фаро расанд, ман чӣ кор кунам? 2 Эзро 16:12,18

Пас, ӯ дар соли ҳабдаҳум бо қуввати худ бар зидди подшоҳ Арфаксад саф ороста, дар ҷанг пирӯз шуд, зеро ки тамоми қуввати Арфаксад ва ҳамаи саворон ва ҳамаи аробаҳои ӯро сарнагун кард, Ҷудит 1:13

Зеро ба ҳаёти худ ва бо қудрати подшоҳии худ, ҳар чизеро, ки гуфтаам, бо дасти худ иҷро хоҳам кард. Он гоҳ ӯ бо тамоми қудраташ берун рафт, то пеши подшоҳ Набукаднесар дар сафар равад ва тамоми рӯи заминро ба самти ғарб бо аробаҳо ва саворон ва пиёдагардони интихобкардаи худ пӯшонад. Юдит 2:12,19

Ва хокистар бар сари дастархонҳои худ гузоштанд ва бо тамоми қуввват ба Худованд фарёд заданд, ки Ӯ ба тамоми хонадони Исроил бо меҳрубонӣ назар кунад. Юдит 4:15

Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Эй писарони Канъон, ба ман бигӯед, ки ин қавм кист, ки дар кӯҳистон зиндагӣ мекунад ва шаҳрҳое, ки онҳо сокинанд, ва шумораи лашкари онҳо чист, ва қуввват ва тавоноии онҳо дар куҷост, ва кадом подшоҳ бар онҳо таъин шудааст ё сардори лашкари онҳо; зеро онҳо мегӯянд, ки мо аз рӯи банӣ-Исроил нахоҳем тарсид, зеро ин қавме аст, ки барои ҷанги қавӣ қуввват ва қудрат надорад» (Юдит 5:3,23) .

Ӯ қудрати Худро фиристода, онҳоро аз рӯи замин нобуд хоҳад кард, ва Худои онҳо онҳоро раҳо нахоҳад кард, вале мо, бандагони Ӯ, онҳоро мисли як нафар нобуд хоҳем кард, зеро онҳо наметавонанд қудрати аспҳои моро нигоҳ доранд. Юдит 6:3

Зеро агар ӯ дар ин панҷ рӯз ба мо кумак накунад, қудрат дорад, ки моро ҳар вақте ки хоҳад, ҳатто ҳар рӯз муҳофизат кунад ё моро дар пеши душманонамон нобуд кунад. Юдит 8:15

Зеро инак, Ашшуриён дар қудрати худ афзун шудаанд; онҳо бо асп ва одам баланд бардошта шудаанд; онҳо бо қуввати пиёдагардони худ фахр мекунанд; онҳо ба сипар ва найза ва камон ва фалахмон таваккал мекунанд; ва намедонанд, ки Ту Худованде ҳастӣ, ки ҷангҳоро вайрон мекунад: Худованд номи туст. Қуввати онҳоро бо қуввати худ фурӯ рез ва қуввати онҳоро бо хашми худ фурӯ рез, зеро онҳо қасд кардаанд, ки маъбади Туро палид кунанд ва хаймаеро, ки номи пурҷалоли Ту дар он ҷо қарор дорад, олуда кунанд ва шохи қурбонгоҳи Туро бо шамшер партоанд. Ба ғурури онҳо нигоҳ кун ва хашми Худро бар сари онҳо фирист: ба дасти ман, ки бевазан ҳастам, қудратеро, ки ман ҳомиладор шудаам, деҳ. Зеро қудрати Ту дар бисёрӣ ва қуввати Ту дар мардони қавӣ нест, зеро Ту Худои мазлумон ҳастӣ, ёвари мазлумон,

пуштибони заифон, ҳимоятгари фирориён, наҷотдиҳандаи онҳое, ки умед надоранд. Ва ҳар як миллат ва қабиларо водор кун, ки эътироф кунанд, ки Ту Худои ҳама қудрат ва қувват ҳастӣ ва ҳеҷ каси дигаре нест, ки қавми Исроилро ҷуз Ту муҳофизат кунад. Юдит 9:7-9,11,14

Чунон ки Набукаднесар подшоҳи тамоми замин зинда аст ва чун қудрати Ӯ зинда аст, ки туро барои дастгирии ҳар мавҷудоти зинда фиристодааст, зеро на танҳо одамон ба воситаи ту ба Ӯ хизмат хоҳанд кард, балки ҳайвоноти саҳроӣ ва чорпоён ва паррандагони ҳаво низ бо қудрати ту дар зери Набукаднесар ва тамоми хонадони ӯ зиндагӣ хоҳанд кард. Юдит 11:7

Пас ҳама берун рафтанд ва дар хобгоҳ касе намонд, на хурд ва на калон. Он гоҳ Ҷудит дар паҳлӯи бистараш истода, дар дили худ гуфт: «Эй Худованд Худои пурқудрат, ба ин тӯҳфа бар асари дастҳои ман барои баланд бардоштани Ерусалим нигоҳ кун». Он гоҳ Ҷудит аз дур ба посбонони дарвоза гуфт: «Кушоед, акнун дарвозаро кушоед: Худо, Худои мо, бо мост, то қудрати Худро дар Ерусалим ва лашкари Худро бар зидди душман нишон диҳад, чунон ки имрӯз кардааст. Зеро ин эътимоди ту аз дили одамоне, ки қудрати Худоро то абад дар ёд доранд, дур нахоҳад шуд». Ҷудит 13:4,11,19

«Эй Худованд, Худовандо, Подшоҳи Қодири Мутлақ, зеро ки тамоми ҷаҳон дар дасти Ту аст, ва агар Ту Исроилро наҷот дода бошӣ, касе наметавонад Туро рад кунад: Иловаҳо ба Эстер 13:9

Эй Худованд, дар хотир дор, дар вақти андӯҳи мо Худро маълум кун ва ба ман далерӣ ато кун, эй Подшоҳи халқҳо ва Худованди ҳама қудратҳо. Иловаҳо ба Эстер 14:12

Зеро ки андешаҳои каҷрафтор аз Худо ҷудо мешаванд, ва қудрати Ӯ, вақте ки озмоиш мешавад, нодононро фош мекунад. Ҳикмати Сулаймон 1:3

Зеро қудрат аз ҷониби Худованд ба шумо дода шудааст ва салтанат аз ҷониби Таоло, ки корҳои шуморо месанҷад ва машваратҳои шуморо меомӯзад. Ҳикмати Сулаймон 6:3

Нисбати инсон меҳрубон, устувор, боэътимод, бепарво, соҳиби тамоми қудрат, назораткунандаи ҳама чиз ва аз ҳама фаҳм гузаштан, рӯҳҳои пок ва нозуктарин. Зеро вай нафаси қудрати Худо ва таъсири покест, ки аз ҷалоли Худои Қодир ҷорӣ мешавад: аз ин рӯ, ҳеҷ чизи нопок ба вай намеафтад. Зеро вай дурахши нури абадӣ, оинаи беолоиши қудрати Худо ва акси некии Ӯст. Ҳикмати Сулаймон 7:23,25-26

Зеро ки вай ҳама чизро медонад ва мефаҳмад, ва маро дар корҳои худ боэҳтиёт роҳнамоӣ мекунад ва маро бо қудрати худ нигоҳ медорад. Ҳикмати Сулаймон 9:11

Ва ба ӯ қудрат дод, ки ҳама чизро идора кунад. Ва ӯро дар занҷир нагузошт, то он даме ки асои салтанат ва қудратро бар онҳое, ки ӯро ситам мекарданд, ба ӯ наовард. Аммо онҳоеро, ки ӯро айбдор мекарданд, дурӯғгӯён нишон дод ва ба ӯ ҷалоли абадӣ дод. Ҳикмати Сулаймон 10:2,14

Бале, ва агар инҳо наметавонистанд, бо як нафас фурӯ мерафтанд, аз интиқом таъқиб мешуданд ва бо нафаси қудрати Ту пароканда мешуданд; аммо Ту ҳама чизро бо андоза, шумора ва вазн тартиб додаӣ. Зеро Ту метавонӣ қудрати бузурги Худро ҳар вақт, вақте ки хоҳӣ, нишон диҳӣ; ва кӣ метавонад ба қудрати бозуи Ту муқобилат кунад? Ҳикмати Сулаймон 11:20-21

Пас, азбаски худат одил ҳастӣ, ҳама чизро одилона амр медиҳӣ ва фикр мекунӣ, ки маҳкум кардани касеро, ки сазовори ҷазо нест, бо қудрати худ мувофиқ нест. Зеро қудрати ту ибтидои адолат аст ва азбаски ту Худованди ҳама ҳастӣ, туро ба ҳама меҳрубон мегардонад. Зеро вақте ки одамон бовар намекунанд, ки ту қудрати комил дорӣ, ту қудрати худро нишон медиҳӣ ва дар байни онҳое, ки инро медонанд, ҷасорати онҳоро зоҳир мекунӣ. Аммо ту, ки қудрати худро идора мекунӣ, бо адолат доварӣ мекунӣ ва моро бо лутфи бузург амр медиҳӣ, зеро ту метавонӣ қудратро ҳар вақте ки хоҳӣ, истифода кунӣ. Ҳикмати Сулаймон 12:15-18

Аммо агар онҳо аз қудрат ва фазилати онҳо дар ҳайрат монда бошанд, бигзор бо онҳо бифаҳманд, ки Ӯ, ки онҳоро офаридааст, то чӣ андоза тавонотар аст. Ҳикмати Сулаймон 13:4

Зеро ин қудрати онҳо нест, ки бо онҳо қасам мехӯранд, балки интиқоми одилонаи гунаҳкорон аст, ки ҳамеша гуноҳи нофармононро ҷазо медиҳад. Ҳикмати Сулаймон 14:31

Зеро агар мо гуноҳ кунем, мо аз они Ту ҳастем, зеро қудрати Туро медонем; аммо гуноҳ намекунем, зеро медонем, ки аз они Ту ҳисоб мешавем. Зеро шинохтани Ту адолати комил аст; бале, донистани қудрати Ту решаи ҷовидонӣ аст. Ҳикмати Сулаймон 15:2-3

Зеро ки Ту қудрати ҳаёт ва маргро дорӣ: Ту ба дарвозаҳои дӯзах роҳнамоӣ мекунӣ ва боз эҳё мекунӣ. Ҳикмати Сулаймон 16:13

Ва дар вақти дигар он ҳатто дар миёни об аз қудрати оташ болотар месӯзад, то ки меваҳои замини золимро нобуд кунад. Ҳикмати Сулаймон 16:19

Ҳеҷ қувваи оташ наметавонист онҳоро равшан кунад ва инчунин алангаҳои дурахшони ситорагон наметавонистанд он шаби даҳшатнокро равшан кунанд. Ҳикмати Сулаймон 17:5

Оташ дар об қудрат дошт, фазилати худро фаромӯш кард ва об табиати хомӯшкунандаи худро фаромӯш кард. Ҳикмати Сулаймон 19:20

Зеро ки қудрати Худованд бузург аст, ва Ӯро фурӯтанон ҷалол медиҳанд. (Экклесиастикус 3:20)

Бо тамоми дили худ назди вай биёед ва бо тамоми қуввати худ роҳҳои ӯро риоя кунед. (Экклесиастикус 6:26)

Кафил набош, ки аз қудрати худ болотар бошӣ; зеро агар кафил бошӣ, эҳтиёт шав, ки онро адо кунӣ. (Вокил 8:13)

Аз касе, ки қодир ба куштан аст, дурӣ ҷӯй, то аз тарси марг шак накунӣ; ва агар назди ӯ биёӣ, гуноҳ накун, то ки ҷони туро фавран нагирад; дар хотир дор, ки ту дар миёни домҳо меравӣ ва бар деворҳои шаҳр роҳ меравӣ. Воиз 9:13

Қудрати замин дар дасти Худованд аст, ва дар вақти муносиб Ӯ бар он касеро таъин хоҳад кард, ки фоидаовар бошад (Экклесиастикус 10:4).

То даме ки зинда ҳастӣ, бар қудрати худ бори гарон нагузор ва бо касе, ки аз худат пурқудраттар ва сарватмандтар аст, шарикӣ накун; зеро дег ва деги гилин чӣ гуна бо ҳам мувофиқат мекунанд? Зеро агар яке ба дигаре бархӯрад, он шикаста мешавад. (Экклесиастикус 13:2)

Зеро ҳикмати Худованд бузург аст, ва Ӯ дар қудрат пурқудрат аст, ва ҳама чизро мебинад: Экклесиастикус 15:18

Худованд фиръавнро сахт кард, то ки ӯро нашиносад, то ки корҳои пурқудрати ӯ ба ҷаҳон маълум шавад. (Экклесиастикус 16:15)

Ӯ ба онҳо рӯзҳои кам ва муддати кӯтоҳе дод ва инчунин бар чизҳои он қудрат дод. Ӯ қудрати баландии осмонро мебинад; ва ҳама одамон танҳо замин ва хокистаранд. Экклесиастикус 17:2,32

Ки ҷаҳонро бо кафи дасташ идора мекунад ва ҳама чиз ба иродаи Ӯ итоат мекунад, зеро ки Ӯ Подшоҳи ҳама аст, ки бо қудрати Худ чизҳои муқаддасро аз нопокӣ дар байни онҳо тақсим мекунад. Ба кӣ Ӯ қудрат додааст, ки корҳои Худро эълон кунад? Ва кӣ корҳои неки Ӯро хоҳад фаҳмид? Экклесиастикус 18:3-4

Ва агар аз сабаби беқудратӣ аз гуноҳ кардан боздорад, аммо вақте ки фурсат меёбад, бадӣ мекунад. (Экклесиастикус 19:28)

Дар ҷамъомади Худои Таоло вай даҳонашро мекушояд ва пеши қудрати Ӯ пирӯз мешавад. Ҳамчунин дар шаҳри маҳбубам Ӯ ба ман оромӣ бахшид ва қудрати ман дар Ерусалим буд. Экклесиастикус 24:2,11

Ба ҳамсояи худ мувофиқи қудрати худ кумак кун ва эҳтиёт шав, ки худат низ ба чунин ҳолат дучор нашавӣ. (Экклесиастикус 29:20)

Вақте ки зинда ҳастӣ, писар ва занат, бародар ва дӯстатро бар худ ҳукмронӣ накун ва дороии худро ба каси дигар надиҳ, ки мабодо ту пушаймон шавӣ ва ту боз барои он дуо гӯӣ. (Экклесиастикус 33:19)

Дасти Худро бар халқҳои бегона боло кун, то онҳо қудрати Туро бубинанд. (Экклесиастикус 36:3)

Худованд ба муқаддасон қудрате нанододааст, ки ҳамаи корҳои аҷоиби Худро, ки Худованди Қодир онҳоро устувор муқаррар кардааст, эълон кунанд, то ҳар чизе ки ҳаст, барои ҷалоли Ӯ барқарор шавад (Экклесиастикус 42:17).

Бо қудрати бузурги худ абрҳоро мустаҳкам мекунад ва сангҳои жоларо майда мекунад. Худованд даҳшатнок ва хеле бузург аст ва қудрати Ӯ аҷиб аст. Экклесиастикус 43:15,29

Худованд аз ибтидо бо қудрати бузурги Худ ба воситаи онҳо ҷалоли бузурге ба вуҷуд овардааст. Онҳое, ки дар салтанатҳои худ ҳукмронӣ мекарданд, мардоне, ки бо қудрати худ машҳур буданд, бо фаҳмиши худ маслиҳат медоданд ва пешгӯиҳоро эълон мекарданд: Экклесиаст 44:2-3

Ва бо жолаи пурқудрат ҷангро бар халқҳо шадидан бардошт, ва дар фуромадани Байт-Ҳӯрон, муқовиматкунандагонро нобуд кард, то халқҳо тамоми қуввати худро бидонанд, зеро ки ӯ дар назари Худованд ҷангид ва аз пайи Қодири Мутлақ рафт. (Экклесиастикус 46:6)

Аз ин рӯ, қудрати онҳоро ба дигарон ва ҷалоли онҳоро ба миллати бегона дод. (Экклесиастикус 49:5)

Онҳо инчунин мувофиқи қудрати ҳар кас пул ҷамъ мекарданд: Борух 1:6

Ва акнун, эй Худованд Худои Исроил, ки Ту қавми Худро аз замини Миср бо дасти қавӣ ва бозуи баланд, бо аломот ва мӯъҷизаҳо ва бо қудрати бузург берун овардӣ ва номе пайдо кардӣ, чунон ки имрӯз ба назар мерасад: Борух 2:11

Бадкориҳои падарони моро ба ёд наоред, балки ҳоло дар ин вақт дар бораи қудрати худ ва номи худ фикр кунед. Борух 3:5

Эй фарзандони ман, далер бошед, ба Худованд дуо гӯед, ва Ӯ шуморо аз қудрат ва дасти душманон наҷот хоҳад дод. Борух 4:21

Аз ин рӯ, беҳтар аст, ки подшоҳе бошам, ки қудрати худро нишон диҳад, ё зарфи фоидаоваре дар хонае бошам, ки соҳибаш аз он истифода барад, назар ба чунин худоёни козиб; ё даре дар хонае бошам, ки чунин чизҳоро дар он нигоҳ дорад, назар ба чунин худоёни козиб; ё сутуни чӯбин дар қаср, назар ба чунин худоёни козиб. Ва оташе, ки аз боло фиристода мешавад, то теппаҳо ва ҷангалҳоро бисӯзонад, он чиро ки амр шудааст, иҷро мекунад, аммо инҳо на аз рӯи зоҳирӣ ва на аз рӯи қудрат ба онҳо монанданд. Номаи Ирмиё 1:59,63

Ва бигзор онҳо бо тамоми қудрат ва тавоноии худ шарманда шаванд ва қувваташон шикаста шавад; эй ҳамаи қудратҳои Худованд, Худовандро муборакбод гӯед: Ӯро ситоиш кунед ва аз ҳама болотар то абад баланд бардоред. Дуои Азарё 1:21,39

Пас, подшоҳ онҳоро кушт ва Белро ба дасти Дониёл супурд, ки ӯ ва маъбадашро нобуд кард. Бел ва аждаҳо 1:22

Эй Парвардигор, Худои Қодири Мутлақ аз падарони мо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва аз насли одилони онҳо, ки осмон ва заминро бо тамоми зебу зинати он офаридаӣ; баҳрро бо каломи амри Худ бастаӣ; умқро бастаӣ ва онро бо номи даҳшатнок ва пурҷалоли Худ мӯҳр кардаӣ; ҳама аз Ӯ метарсанд ва дар пеши қудрати Ту меларзанд; зеро бузургии ҷалоли Туро таҳаммул кардан мумкин нест ва таҳдиди хашми Ту нисбат ба гунаҳкорон муҳим аст; аммо ваъдаи меҳрубононаи Ту ченнашаванда ва нофаҳмо аст; зеро Ту Худованди олӣ ҳастӣ, ки раҳми бузург, пурсабр, хеле меҳрубон ва аз бадии одамон тавба мекунӣ. Ту, эй Парвардигор, мувофиқи некии бузурги Худ ба онҳое, ки бар зидди Ту гуноҳ кардаанд, тавба ва бахшиш ваъда додаӣ; ва аз раҳмати бепоёни Худ ба гунаҳкорон тавба таъин кардаӣ, то онҳо наҷот ёбанд. Пас, эй Парвардигор, ки Худои одилон ҳастӣ, ба одилон тавба таъин накардаӣ, мисли Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, ки бар зидди Ту гуноҳ накардаанд; аммо Ту тавбаро ба ман, ки гунаҳкор ҳастам, таъин кардӣ, зеро ман аз шумораи регҳои баҳр зиёдтар гуноҳ кардаам. Эй Парвардигор, гуноҳҳои ман зиёд шудаанд, гуноҳҳои ман зиёд шудаанд, ва ман сазовори он нестам, ки баландии осмонро бубинам ва бубинам, зеро гуноҳҳои зиёдам. Ман бо бандҳои оҳанини зиёд хам шудаам, ки сарамро боло карда наметавонам ва ҳеҷ раҳоӣ надорам, зеро ки хашми Туро ба вуҷуд овардаам ва дар пеши Ту бадӣ кардаам. Ман иродаи Туро накардаам ва аҳкоми Туро риоя накардаам: ман корҳои зиштро муқаррар кардаам ва гуноҳҳои зиёд кардаам. Акнун ман зонуи диламро хам мекунам ва аз Ту илтиҷо мекунам. Ман гуноҳ кардам, ман гуноҳ кардам ва ба гуноҳҳои худ эътироф мекунам: бинобар ин, бо фурӯтанӣ аз Ту илтиҷо мекунам, маро бубахш, эй Парвардигор, маро бубахш ва маро бо гуноҳҳои ман нобуд накун. Ба ман то абад хашмгин нашав, зеро ки бадиро барои ман нигоҳ медорӣ; ва маро ба поёни

замин маҳкум накун. Зеро Ту Худо ҳастӣ, ҳатто Худои онҳое ки тавба мекунанд. ва дар ман тамоми некиҳои худро нишон хоҳӣ дод, зеро маро, ки нолозим ҳастам, мувофиқи раҳмати бузурги Худ наҷот хоҳӣ дод. Аз ин рӯ, ман Туро то абад дар тамоми рӯзҳои умрам ситоиш хоҳам кард, зеро ҳамаи қудратҳои осмон Туро ситоиш мекунанд ва ҷалоли Ту то абад аст. Омин. Дуои Манашше

Пас, онҳо бо тамоми қувваташон берун рафтанд ва дар наздикии Аммоус, дар даштгоҳ, ӯрдугоҳ сохтанд. Ва тоҷирони деҳот, ки овозаи онҳоро шуниданд, нукра ва тиллои зиёдеро бо ғуломон гирифтанд ва ба ӯрдугоҳ омаданд, то банӣ-Исроилро ба ғуломӣ харанд; як қудрати Сурия ва замини фалиштиён низ ба онҳо ҳамроҳ шуд. 1 Маккабис 3:40-41

Ин лашкарро ба дасти қавми Худ Исроил банд кун, ва бигзор онҳо аз қудрат ва саворагони худ шарманда шаванд: 1 Маккабиён 4:31

Баъд аз он ӯ ба сӯи банӣ-Аммон рафт, ки дар он ҷо як қудрати бузург ва мардуми зиёдеро бо сардори онҳо Тимотиюс ёфт. 1 Маккабиён 5:6

Ва Лисиёс, ки аввалин шуда бо қудрати бузурге баромада буд, аз яҳудиён ронда шуд ва онҳо бо зиреҳ, қудрат ва захираи ғанимате, ки аз лашкарҳое, ки онҳоро нобуд карда буданд, ба даст оварда буданд, қувват гирифтанд. Ва ман бо худ фикр кардам: «Ман ба чӣ мусибате гирифтор шудаам ва чӣ қадар селоби бадбахтӣ, ки ҳоло дар он ҷо ҳастам!» зеро ман дар қудрати худ саховатманд ва маҳбуб будам. 1 Маккабис 6:6,11

Пас, онҳо рафта, бо қудрати бузурге ба сарзамини Яҳудо омаданд ва дар он ҷо ба Яҳудо ва бародаронаш паёмбаронро бо суханони сулҳҷӯёна ва маккорона фиристоданд. Аммо онҳо ба суханони онҳо аҳамият надоданд, зеро диданд, ки бо қудрати бузурге омадаанд. 1 Маккабис 7:10-11

Сипас, ӯ кишварро ба Алким супурд ва қудратеро барои кӯмак ба ӯ гузошт: пас Бакхид назди подшоҳ рафт. Ва ҳамаи онҳоеро, ки мардумро озор медоданд ва пас аз ба даст овардани сарзамини Яҳудо, дар Исроил бисёр бадӣ мекарданд, ба назди ӯ даъват кард. 1 Маккабис 7:20,22

Вақте ки Баккид инро шунид, рӯзи шанбе бо қудрати бузурге ба соҳили Урдун омад. 1 Маккабиён 9:43

Мо дар бораи ту шунидем, ки ту марди қудратманд ҳастӣ ва сазовори дӯсти мо ҳастӣ. 1 Маккабис 10:19

Ту танҳо бар зидди мо баланд мешавӣ ва маро ба хотири ту масхара мекунанд ва сарзаниш мекунанд; ва чаро ту дар кӯҳҳо қудрати худро бар зидди мо нишон медиҳӣ? Акнун, агар ту ба қудрати худ эътимод дорӣ, назди мо ба саҳрои даштӣ биё ва дар он ҷо якҷоя масъаларо баррасӣ кунем, зеро қудрати шаҳрҳо бо ман аст. Аз ин рӯ, акнун ту наметавонӣ дар назди саворaҳо ва чунин қудрати бузург дар дашт, ки дар он ҷо на санг ва на санги гил ва на ҷое барои гурехтан вуҷуд дорад, истодагарӣ кунӣ. 1 Маккабис 10:70-71,73

Аммо вақте ки Искандари Мақдунӣ инро шунид, ба ҷанги зидди ӯ омад ва подшоҳ Птолимей лашкари худро берун овард ва бо қудрати бузурге бо ӯ рӯ ба рӯ шуд ва ӯро гурехт (1 Маккабис 11:15).

Вақте ки Йӯнотон шунид, ки ашрофони Димитрий бо қудрати бузурге ба Қодес, ки дар Ҷалил аст, омадаанд, то ӯро аз он сарзамин берун кунанд, 1 Маккабиён 11:63

Ӯ инчунин Йӯнотон писари Абшолӯмро бо як лашкари бузурге ба Ёфо фиристод, ки онҳоеро, ки дар он ҷо буданд, берун кард ва дар он ҷо монданд. Пас, Трифон бо як қуввати бузурге аз Птолемой берун рафт, то ба сарзамини Яҳудо ҳамла кунад ва Йӯнотон бо ӯ дар паноҳгоҳ буд. 1 Маккабис 13:11-12

Вақте ки ӯ бо посбонони худ дар атрофи ганҷина ҳозир буд, Худованди арвоҳ ва Шоҳи тамоми қудратҳо арвоҳи бузургеро ба вуҷуд овард, ки ҳамаи онҳое, ки гумон мекарданд бо ӯ биёянд, аз қудрати Худо дар ҳайрат монданд ва беҳуш шуданд ва сахт тарсиданд. Ҳамин тавр, ӯ, ки ба наздикӣ бо қатори калон ва бо тамоми посбононаш ба ганҷинаи мазкур омад, онҳо берун рафтанд, зеро наметавонистанд бо силоҳҳояш худро дастгирӣ кунанд ва қудрати Худоро ошкоро эътироф карданд. Ва азбаски туро аз осмон тозиёна задаанд, ба ҳама қудрати бузурги Худоро эълон кун. Ва вақте ки онҳо ин суханонро гуфтанд, дигар пайдо нашуданд. Агар ту ягон душман ё хиёнаткор дошта бошӣ, ӯро ба он ҷо фирист ва агар ӯ бо ҷони худ раҳо шавад, ӯро бо тозиёна қабул хоҳӣ кард, зеро дар он ҷо, бешубҳа, қудрати махсуси Худо вуҷуд дорад. 2 Маккабис 3:24,28,34,38

Аммо вақте ки ӯро ба ҳузури подшоҳ оварданд, вақте ки ӯро барои зоҳирии пурҷалоли қудраташ ситоиш кард, коҳинӣ ба худ гирифт ва ба Ёсӯн сесад талант нуқра бештар пешниҳод кард. Ва аз ин рӯ, Менелай бо тамаъкории қудратмандон қудраташро нигоҳ дошт ва бадхоҳии худро афзун мекард ва ба шаҳрвандон хиёнаткори бузурге буд. 2 Маккавей 4:24,50

Сипас ӯ ба подшоҳ нигарист ва гуфт: «Ту бар одамон қудрат дорӣ, ту фосид ҳастӣ, ту ҳар коре мехоҳӣ, мекунӣ; аммо фикр накун, ки миллати мо аз Худо тарк шудааст; балки муддате бимон ва қудрати бузурги Ӯро бубин, ки чӣ гуна ту ва насли туро азоб медиҳад». 2 Маккабис 7:16-17

Ва ҳамин тавр, касе, ки каме пештар фикр мекард, ки метавонад мавҷҳои баҳрро фармон диҳад (ӯ чунон мағрур буд, ки аз ҳолати инсон берун буд) ва кӯҳҳои баландро дар тарозу вазн кунад, акнун ба замин партофта шуд ва дар партови асп бурда шуд ва ба ҳама қудрати зоҳирии Худоро нишон дод. Бале, ва ӯ низ яҳудӣ хоҳад шуд ва дар тамоми ҷаҳоне, ки маскан гирифта буд, сайр хоҳад кард ва қудрати Худоро эълон хоҳад кард. 2 Маккабис 9:8,17

Ӯ тамоман қудрати Худоро ба назар нагирифта, балки бо даҳ ҳазор пиёдагард ва ҳазорҳо савора ва ҳаштод фили худ мағрур шудааст. 2 Маккабиҳо 11:4

Аммо вақте ки Яҳудо ва ҳамроҳонаш Худои Қодирро, ки бо қудрати Худ қуввати душманонашро шикаст медиҳад, дуо карданд, онҳо шаҳрро забт карданд ва бисту панҷ ҳазор нафарро, ки дар дохили он буданд, куштанд, 2 Маккабис 12:28

Дар соли саду чилу нуҳум ба Яҳудо хабар доданд, ки Антиохус Эвпатор бо як қудрати бузурге ба Яҳудо меояд, ва бо ӯ Лисиёс, ҳимоятгари ӯ ва ҳокими корҳои ӯ, ки ҳардуи онҳо як лашкари юнониро дар бар мегирифт: саду даҳ ҳазор, савора панҷ ҳазору сесад, фил бисту ду ва аробаҳои мусаллаҳ бо қалмоқҳо. 2 Маккабис 13:1-2

Пас аз се сол ба Яҳудо хабар доданд, ки Димитрий писари Селевк бо қувва ва баҳри бузурге аз бандари Триполӣ ворид шудааст, 2 Маккавей 14:1

Ҳамин тавр бо Никанор рӯй дод: ва аз он вақт инҷониб иброниён шаҳрро зери тасарруфи худ гирифтанд. Ва ман инҷо ба он хотима медиҳам. 2 Маккавӣ 15:37

Ҳанӯх

Ту ҳама чизро офаридаӣ ва бар ҳама чиз қудрат дорӣ; ва ҳама чиз дар назари Ту бараҳна ва ошкор аст, ва Ту ҳама чизро мебинӣ, ва ҳеҷ чиз наметавонад аз Ту пинҳон шавад. Ҳанӯх 9:5

Ҳамон тавре ки Ӯ офарид ва ба инсон қудрати дарки каломи ҳикматро ато кард, маро низ офарид ва қудрати сарзаниш кардани Нозирон, фарзандони осмонро ато кард. Ҳанӯх 14:3

Аз он вақт инҷониб, онҳое ки соҳиби замин ҳастанд, дигар қудратманд ва сарбаланд нахоҳанд буд: ва онҳо наметавонанд чеҳраи муқаддасонро бубинанд, зеро Худованди арвоҳ нури Худро бар чеҳраи муқаддасон, одилон ва интихобшудагон зоҳир кардааст. Ҳанӯх 38:4

Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин аввалин Микоил аст, раҳим ва пурсабр; ва дуюм, ки бар ҳамаи бемориҳо ва ҳамаи захмҳои фарзандони одам таъин шудааст, Рафаэл аст; ва сеюм, ки бар ҳамаи қудратҳо таъин шудааст, Ҷабраил аст; ва чорум, ки бар тавба ба умеди онҳое, ки ҳаёти ҷовидониро мерос мегиранд, таъин шудааст, номаш Фануил аст. Ва инҳо чор фариштаи Худованди Рӯҳҳо ва чор овозе ҳастанд, ки ман дар он рӯзҳо шунидам. Ҳанӯх 40:9

Зеро ҳеҷ фариштае монеъ намешавад ва ҳеҷ қудрате наметавонад монеъ шавад, зеро ки Ӯ барои ҳамаи онҳо довар таъин мекунад ва ҳамаи онҳоро дар пеши Худ доварӣ мекунад. Ҳанӯх 41:9

Ва инҳо касоне ҳастанд, ки ситорагони осмонро доварӣ мекунанд ва дастҳои худро бар Худои Таоло баланд мекунанд ва бар замин қадам мегузоранд ва бар он сокин мешаванд. Ва ҳамаи аъмоли онҳо ноҳаққиро ошкор мекунад, ва қудрати онҳо бар сарвати онҳост, ва имони онҳо ба худоёне, ки бо дастҳои худ сохтаанд, аст, ва онҳо номи Худованди арвоҳро, Ҳанӯх 46:7, инкор мекунанд.

Ва ин кӯҳҳое, ки чашмони ту дидаанд, кӯҳи оҳан ва кӯҳи мис ва кӯҳи нуқра, ва кӯҳи тилло ва кӯҳи металли нарм ва кӯҳи сурб, ҳамаи инҳо дар ҳузури Баргузида мисли мум дар пеши оташ хоҳанд буд, ва мисли обе, ки аз боло ба он кӯҳҳо мерезад, ва онҳо дар пеши пойҳои ӯ нотавон хоҳанд шуд. Ҳанӯх 52:6

Ва вақте ки рӯзе, қудрат, ҷазо ва доварӣ фаро расад, ки Худованди арвоҳ онро барои онҳое ки шариати одилро ибодат намекунанд, ва барои онҳое ки доварии одилро инкор мекунанд, ва барои онҳое ки номи Ӯро беҳуда ба забон мегиранд, омода кардааст, он рӯз барои интихобшудагон аҳд ва барои гунаҳкорон тафтишот омода аст. Ҳанӯх 60:5

Ва ҳуҷраҳои бодҳо, ва чӣ гуна тақсим кардани бодҳо ва чӣ гуна вазн кардани онҳо, ва чӣ гуна дарвозаҳои бодҳо ҳисоб карда мешаванд, ҳар кадоме мувофиқи қудрати бод ва қувваи нурҳои моҳ ва мувофиқи қудрате, ки мувофиқ аст; ва тақсимоти ситорагон мувофиқи номҳояшон ва чӣ гуна тақсим кардани ҳамаи тақсимот. Ҳанӯх 60:12

Зеро вақте ки барқ равшан мешавад, раъд садои худро мебарорад ва рӯҳ ҳангоми паридан таваққуф мекунад ва онро баробар тақсим мекунад; зеро ганҷи паридонҳои онҳо мисли рег аст ва ҳар яке аз онҳо ҳангоми паридан бо лаҷом нигоҳ дошта мешавад ва бо қудрати рӯҳ

баргардонида мешавад ва мувофиқи қитъаҳои гуногуни замин ба пеш ҳаракат мекунад. Ҳанӯх 60:15

Ва ҳамаи онҳое, ки дар осмон зиндагӣ мекунанд, фармон ва қудрат ва як овоз ва як нуре мисли оташро гирифтанд. Ҳанӯх 61:6

Ва Ӯ тамоми лашкари осмон ва ҳамаи муқаддасони болоро, ва лашкари Худоро, карубҳо, серафин ва офнинро, ва ҳамаи фариштагони қудратро, ва ҳамаи фариштагони сарваронро, ва баргузидагон ва дигар қудратҳоро дар замин ва бар об даъват хоҳад кард. Ҳанӯх 61:10

Ва дар ҳар чизи пинҳонӣ қудрати Ту аз насл ба насл бузург аст, ва ҷалоли Ту то абад аст: ҳамаи асрори Ту амиқ ва бешумор аст, ва адолати Ту аз ҳад зиёд аст. Ҳанӯх 63:3

Ва аз ҳузури Худованд дар бораи сокинони замин фармоне баромадааст, ки нобудии онҳо анҷом дода шавад, зеро онҳо ҳама асрори фариштагон ва ҳама зулми шайтонҳо ва ҳама қудратҳои онҳоро — махфӣтаринро — ва тамоми қудрати онҳоеро, ки ҷодугарӣ мекунанд, ва қудрати ҷодугарӣ ва қудрати онҳоеро, ки барои тамоми замин бутҳои гудохта месозанд, фаҳмидаанд: Ҳанӯх 65:6

Ва баъд аз он ӯ фариштагони ҷазоро ба ман нишон дод, ки омодаанд биёянд ва ҳамаи қудратҳои обҳои зери заминро раҳо кунанд, то бар ҳамаи сокинони замин доварӣ ва нобудӣ оваранд. Ва Худованди Рӯҳ ба фариштагоне, ки берун мерафтанд, амр дод, ки обро боло набаранд, балки онҳоро нигоҳ доранд, зеро он фариштагон бар қудратҳои обҳо буданд. Ҳанӯх 66:1-2

Ва дар он рӯз Микоил ба Рафаэл ҷавоб дод ва гуфт: «Қудрати рӯҳ маро аз сахтии доварии асрор, доварии фариштагон, меларзонад ва ба ларза меорад; кӣ метавонад доварии сахтеро, ки иҷро шудааст ва пеш аз он онҳо пароканда мешаванд, таҳаммул кунад?» Ҳанӯх 68:2

Зеро одамон айнан мисли фариштагон офарида шудаанд, то ки онҳо пок ва одилона бимонанд ва марг, ки ҳама чизро нобуд мекунад, наметавонист онҳоро фаро гирад, аммо бо ин дониши онҳо онҳо нобуд мешаванд ва бо ин қудрат маро фурӯ мебарад. Ҳанӯх 69:11

Ва ин қудрати ин савганд аст, зеро он пурқувват ва қавӣ аст, ва ӯ ин савгандро ба дасти Микоил дод. Ҳанӯх 69:15

Ва ҳамаи инҳо имон оварда, ба Худованди Рӯҳҳо шукргузорӣ мекунанд ва Ӯро бо тамоми қудрати худ ҷалол медиҳанд ва ризқи онҳо дар ҳар амали шукргузорӣ аст: онҳо номи Худованди Рӯҳҳоро то абад шукргузорӣ мекунанд ва ҷалол медиҳанд ва ситоиш мекунанд. Ҳанӯх 69:24

Ва ман рӯ ба замин афтодам, ва тамоми баданам ором шуд, ва рӯҳам дигаргун шуд; ва ман бо овози баланд фарёд задам,... бо рӯҳи қудрат, ва муборак ва ҷалолёфта ва ситоишшуда. Ҳанӯх 71:11

Ва Ӯ бар шабу рӯз дар осмон қудрат дорад, то нурро ба одамон — офтоб, моҳ ва ситорагон ва ҳамаи қувваҳои осмон, ки дар аробаҳои даврии худ давр мезананд, равшанӣ диҳад. Ҳанӯх 82:8

Ту муборак бод, эй Худованд, Подшоҳ, бузург ва тавоно дар бузургии Ту, Худованди тамоми махлуқоти осмон, Подшоҳи подшоҳон ва Худои тамоми ҷаҳон. Ва қудрат ва подшоҳӣ ва

бузургии Ту то абад ва то абад, ва дар тамоми наслҳо салтанати Ту хоҳад буд; ва тамоми осмонҳо то абад тахти Ту ҳастанд, ва тамоми замин то абад пойафзоли Ту аст. Ҳанӯх 84:2

Ва дар он ҷо ман гургонро дидам, ки чӣ тавр онҳо гӯсфандонро бо тамоми қувваташон сахт зулм мекарданд; ва гӯсфандон бо овози баланд фарёд мезаданд. Ва ман гӯсфандонро дидам, то он даме ки онҳо аз миёни гургон дур шуданд; аммо чашмони гургон кӯр шуданд ва он гургон бо тамоми қувваташон ба таъқиби гӯсфандон рафтанд. Ҳанӯх 89:19,21

Ва он гӯсфандон афзоиш ёфтанд ва афзун шуданд; аммо ҳамаи сагҳо, рӯбоҳҳо ва хукҳои ваҳшӣ аз он метарсиданд ва аз он гурехтанд, ва он қӯчқор ҳайвонҳои ваҳширо зада куштанд, ва он ҳайвонҳои ваҳшӣ дигар дар байни гӯсфандон қудрат надоштанд ва дигар чизеро аз онҳо намегирифтанд. Ва он қӯчқор гӯсфандони зиёдеро ба дунё овард ва хоб рафт; ва як гӯсфанди хурд ба ҷои он қӯчқор шуд ва сардор ва пешвои он гӯсфандон шуд. Ҳанӯх 89:49

Ва ман бо тамоми қувватам бо овози баланд фарёд заданро сар кардам ва аз Худованди гӯсфандон илтиҷо кардам ва ба Ӯ дар бораи гӯсфандоне, ки ҳамаи ҳайвоноти ваҳшӣ онҳоро хӯрдаанд, хабар додам. Ҳанӯх 89:57

Ва он зоғон бо он ҷангу ҷанҷол карданд ва мехостанд шохи онро поён кунанд, аммо бар он қудрат надоштанд. Ҳанӯх 90:12

Ва осмони аввал хоҳад рафт ва гузашт, ва осмони нав пайдо хоҳад шуд, ва ҳамаи қудратҳои осмон ҳафткарата нур хоҳанд дод. Ҳанӯх 91:16

Ӯ ба одилон лутф хоҳад кард ва ба ӯ ростқавлии абадӣ ато хоҳад кард, ва ба ӯ қудрат хоҳад дод, то ки ба ӯ некӯӣ ва адолат ато шавад ва дар нури абадӣ роҳ равад. Ҳанӯх 92:4

Зеро шумо мардон либосҳои бештар аз зан, ва либосҳои рангоранг бештар аз бокира, дар шоҳона ва дар бузургӣ ва қудрат, ва дар нуқра ва тилло ва арғувон, ва дар шукӯҳ ва дар хӯрок мисли об рехта хоҳанд шуд. Ҳанӯх 98:2

Ҷашер

Ва онҳо ҳамагӣ саду сӣ подшоҳ ва ашроф ҷамъ омаданд ва Ҳанӯхро бар худ подшоҳ таъин карданд ва ҳама зери қудрат ва фармони ӯ буданд. Яшер 3:10

Ва Худованд ҳамаи ҳайвонот ва ҳайвонҳоеро, ки дар атрофи киштӣ истода буданд, фиристод. Ва ҳайвонот бар онҳо ғолиб омада, онҳоро аз он ҷо ронданд, ва ҳар кас ба роҳи худ рафт ва онҳо боз ба рӯи замин пароканда шуданд. (Ёшер 6:25)

Ва вақте ки Нимрӯд чиҳилсола шуд, дар он вақт байни бародаронаш ва фарзандони Ёфат ҷанге шуд, то ки онҳо дар дасти душманони худ қарор гиранд. Яшер 7:34

Ва ҳамаи халқҳо ва забонҳо овозаи ӯро шуниданд ва назди Ӯ ҷамъ омаданд ва ба замин саҷда карданд ва барои Ӯ қурбонӣ оварданд, ва ӯ сарвар ва подшоҳи онҳо шуд, ва ҳама бо ӯ дар шаҳри Шинор зиндагӣ карданд, ва Нимрӯд бар ҳамаи писарони Нӯҳ бар замин подшоҳӣ кард, ва ҳама зери қудрат ва машварати ӯ буданд. Яшер 7:45

Ва бандагони ту аз манзараи дидаамон дар ҳайрат монданд ва сахт тарсиданд, ва мо дар бораи ин манзара доварӣ кардем ва бо хиради худ тафсири дурусти онро фаҳмидем, ки ин чиз ба

кӯдаке, ки аз Тораҳ таваллуд мешавад, дахл дорад, ки ӯ калон шуда, хеле афзун хоҳад шуд ва пурқувват хоҳад шуд ва ҳамаи подшоҳони заминро хоҳад кушт ва тамоми заминҳои онҳоро, худаш ва наслаш, то абад мерос хоҳад гирифт. Яшер 8:11

Ва Тораҳ дид, ки хашми подшоҳ бар ӯ аланга гирифтааст ва ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Ҳар он чи ман дорам, дар ихтиёри подшоҳ аст; ҳар чизе ки подшоҳ хоҳад, бо бандааш кунад, бигзор ӯ кунад, бале, ҳатто писари ман, ӯ дар ихтиёри подшоҳ аст, бепул, ӯ ва ду бародараш, ки аз ӯ калонтаранд». Яшер 8:28

Оё дар ин худоён рӯҳ, ҷон ё қудрате ҳаст, ки ҳар чизеро, ки ба ман гуфтӣ, иҷро кунад? Оё онҳо чӯб ва санг нестанд ва оё ман худам онҳоро насохтаам, ва оё ту метавонӣ чунин дурӯғ гӯӣ ва бигӯӣ, ки худои бузурге, ки бо онҳо буд, онҳоро зад? Ту ҳастӣ, ки табарро ба дасти ӯ додӣ ва сипас гуфтӣ, ки ӯ ҳамаи онҳоро зад. Ва Абром ба падараш ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: «Пас, чӣ гуна ту метавонӣ ин бутҳоеро ибодат кунӣ, ки қудрати коре надоранд? Оё он бутҳое, ки ту ба онҳо эътимод мекунӣ, туро наҷот медиҳанд? Оё онҳо метавонанд дуоҳои туро бишнаванд, вақте ки ту онҳоро мехонӣ? Оё онҳо метавонанд туро аз дасти душманонат наҷот диҳанд ё онҳо барои ту бар зидди душманонат ҷанг кунанд, то ки ту чӯб ва сангеро ибодат кунӣ, ки наметавонанд сухан гӯянд ва на бишнаванд? Яшер 11:42-43

Ва подшоҳ ба Абром гуфт: «Оё онҳо қудрат доштанд, ки сухан гӯянд ва бихӯранд ва чунон ки ту гуфтӣ, амал кунанд?» Ва Абром ба подшоҳ ҷавоб дод: «Агар онҳо қудрат надошта бошанд, чаро ту ба онҳо хизмат мекунӣ ва банӣ-одамро бо аблаҳонии худ гумроҳ мекунӣ? Оё ту фикр мекунӣ, ки онҳо метавонанд туро наҷот диҳанд ё коре хурд ё бузург кунанд, то ки ту ба онҳо хизмат кунӣ? Ва чаро ту Худои тамоми коинотро, ки туро офаридааст ва куштан ва зинда нигоҳ доштан ба қудрати ӯст, эҳсос намекунӣ?» Ёшер 11:54-55

Ва Абром ба подшоҳ гуфт: «Худои осмон ва замин, ки ба Ӯ таваккал мекунам ва ҳама чизро дар ихтиёри Худ дорад, маро аз оташе, ки ту маро ба он андохтӣ, наҷот дод». (Ёшер 12:35)

Дар соли панҷуми зиндагии Абром дар замини Канъон, мардуми Садӯм ва Амӯро ва ҳамаи шаҳрҳои водӣ аз ҳукмронии Кедорлоумер, подшоҳи Элом, исён бардоштанд, зеро ҳамаи подшоҳони шаҳрҳои водӣ дувоздаҳ сол ба Кедорлоумер хизмат карда, ба ӯ андози солона медоданд, аммо дар он рӯзҳо, дар соли сездаҳум, онҳо бар зидди ӯ исён бардоштанд. Яшер 13:11

Ва Худованд ба овози Сорой гӯш дод ва фариштаеро фиристод, то Соройро аз дасти фиръавн раҳо кунад. (Ёшер 15:19)

Дар он вақт Кедорлоумер, подшоҳи Элом, ба ҳамаи подшоҳони ҳамсоя, ба Нимрӯд, подшоҳи Шинор, ки он вақт зери ҳукмронии ӯ буд, ва ба Тидол, подшоҳи Гойим, ва ба Ариёх, подшоҳи Эласор, фиристод, ки бо онҳо аҳд баста, гуфт: «Назди ман биёед ва ба ман кумак кунед, то ки ҳамаи шаҳрҳои Садӯм ва сокинони онро мағлуб кунем, зеро онҳо ин сездаҳ сол боз бар зидди ман исён кардаанд». Яшер 16:1

Ва Иброҳим ҳанӯз Шайтонро сарзаниш кард, ва Шайтон аз онҳо дур шуд, ва дид, ки наметавонад бар онҳо ғолибояд, худро аз онҳо пинҳон кард ва рафта, дар роҳ аз пеши онҳо гузашт; ва худро ба ҷӯйбори калони об дар роҳ табдил дод ва Иброҳим ва Исҳоқ ва ду ҷавонаш ба он ҷо расиданд ва ҷӯйбореро диданд, ки мисли обҳои азим бузург ва пурқувват буд. Яшер 23:34

Ва ҳангоме ки онҳо ба он саҷда мекунанд, он бо қудрати номе, ки дар он навишта шудааст, дар ҳама чизҳое, ки аз он мепурсанд, бо онҳо сухан мегӯяд. (Ёшер 31:42)

Ва Ёшӯб, подшоҳи Тапноҳ, бо мушовирони худ дар ин бора машварат кард ва мушовиронаш ба ӯ гуфтанд: «Танҳо ту бар ибриён ғолиб намеой, зеро онҳо бояд тавоно бошанд, ки ин корро бо тамоми шаҳр анҷом диҳанд». Ёшӯб 34:44

Ва бо дасти қавии худ ва бозуи дарозкардаи худ писаронам ва бандагони онҳоро аз онҳо раҳо кун, зеро қудрат ва қувват дар дасти Ту аст, ки ҳамаи ин корро анҷом диҳӣ. Ва писарони Яъқуб ва бандагони онҳо ба сӯи ин подшоҳон рафтанд ва ба Худованд Худои худ таваккал карданд ва ҳангоми рафтанашон, падарашон Яъқуб низ ба Худованд дуо гуфт ва гуфт: «Эй Худованд Худо, Худои тавоно ва боҳашамат, ки аз қадимулайём, аз он ҷо то ҳол ва то абад салтанат рондаӣ; Ту ҳамон касе ҳастӣ, ки ҷангҳоро бармеангезӣ ва онҳоро қатъ мекунӣ, дар дасти Ту қудрат ва қувват барои баланд бардоштани ва паст кардани онҳост; бигзор дуои ман дар пеши Ту мақбул бошад, то ки бо раҳмати Худ ба ман рӯй оварӣ, то дилҳои ин подшоҳон ва мардуми онҳоро бо тарси писаронам таъсир расонӣ ва онҳоро ва лашкаргоҳҳои онҳоро тарсонӣ ва бо меҳрубонии бузурги Худ ҳамаи онҳоеро, ки ба Ту таваккал мекунанд, раҳо кунӣ, зеро ин Ту ҳастӣ, ки метавонӣ мардумро зери итоати мо оварӣ ва халқҳоро зери қудрати мо қарор диҳӣ». Яшер 34:68-70

Ва Яъқуб барои писаронаш аз Худованд дуо кард ва дастҳояшро ба сӯи Худованд дароз карда, гуфт: «Эй Худо, Ту Худои Қодири Мутлақ ҳастӣ, Ту падари мо ҳастӣ, Ту моро офаридаӣ ва мо асари дастони Ту ҳастем; аз Ту илтимос мекунам, ки писарони маро бо раҳмати Худ аз дасти душманонашон раҳо кунӣ, ки имрӯз барои ҷанг бо онҳо меоянд ва онҳоро аз дасти онҳо наҷот медиҳанд, зеро дар дасти Ту қудрат ва тавоноӣ аст, то ки камонро аз бисёриҳо наҷот диҳад». Яшер 37:14

Ва Ёшур ва тамоми лашкараш ба сӯи Яҳудо наздик мешуданд ва ӯ бар аспи хеле қавӣ ва пурқувват савор буд, ва Ёшур марди хеле далеру шуҷоъ буд, ки аз сар то по бо оҳан ва мис пӯшонида шуда буд. Ёшур 37:28

Ва ҳангоме ки подшоҳи Ихурӣ дар Шилӯ мурд, чор подшоҳи боқимонда бо дигар сардорон аз мақоми худ гурехтанд ва кӯшиш карданд, ки ақибнишинӣ кунанд ва гуфтанд: «Мо дигар бо ибриён қувват надорем, баъд аз он ки онҳо се подшоҳ ва сардорони онҳоро, ки аз мо пурқувваттар буданд, куштанд». Яшер 38:2

Ва Левӣ шамшери марди далерро дар дасташ гирифт ва бо зӯрӣ аз он мард гирифт ва бо он сари марди пурқудратро зад ва сари ӯро бурид. Ва ёздаҳ нафар барои ҷанг бо Левӣ наздик шуданд, зеро диданд, ки яке аз онҳо кушта шудааст ва писарони Яъқуб ҷангиданд, аммо писарони Яъқуб натавонистанд бар онҳо ғолиб оянд, зеро он мардон хеле пурқудрат буданд. Ва писарони Яъқуб диданд, ки наметавонанд бар онҳо ғолиб оянд, Шимъӯн фарёди баланд ва бузурге баровард ва ёздаҳ нафари пурқудрат аз овози фарёди Шимъӯн дар ҳайрат монданд. Ва Яҳудо аз дур овози фарёди Шимъӯнро шинохт ва Нафтолӣ ва Яҳудо бо сипарҳои худ ба сӯи Шимъӯн ва Левӣ давиданд ва онҳоро бо он мардони пурқудрат меҷангиданд ва натавонистанд бар онҳо ғолиб оянд, зеро сипарҳояшон шикаста буданд. Яшер 38:39-42

Ва ҳамаи сокинони шаҳри Сартон мардони тавоно буданд, яке аз онҳо ҳазор нафарро таъқиб мекард ва ду нафар аз даҳ ҳазор нафари боқимонда гурехта наметавонистанд. Яшер 38:50

Ва Яҳудо, чун дид, ки мардони Ҷош аз онҳо хеле вазнинтар мешаванд, фарёди сахт ва пурзӯре бардоштанд ва ҳамаи мардони Ҷош аз садои фарёди Яҳудо ба тарс афтоданд ва аз фарёди пурқуввати ӯ одамон аз девор афтоданд ва ҳамаи онҳое, ки аз берун ва даруни шаҳр буданд, аз ҷони худ сахт метарсиданд. Яшер 39:19

Дар ин ҷанг чӣ шудааст, ки шумо наметавонед ғолиб оед? Пас, оё шумо метавонед бо шаҳри бузурги Ҷоаш ва сокинони он чунон рафтор кунед, ки бо шаҳрҳои амӯриён, ки он қадар пурқувват набуданд, кардаед? Албатта, шумо бо заифони мо чунин корҳоро кардед ва онҳоро дар даромадгоҳи шаҳр куштед, зеро онҳо қувват надоштанд, вақте ки аз садои фарёди шумо тарсиданд. Яшер 39:25

Ва сари Яҳудо аз зарбаи марди пурқудрат дард кард ва Яҳудо аз он қариб мурда буд. Яшер 39:40

Ва ҳангоме ки писарони Яъқуб сокинони Ҷоашро латукӯб карданд, дар атрофи шаҳр гаштугузор карданд, то ҳамаи кушташудагонро лату кӯб кунанд ва ба қисмати дуртари шаҳр даромада, дар он ҷо бо се марди хеле пурқувват вохӯрданд, ва дар дасташон шамшер набуд. Ва писарони Яъқуб ба ҷое расиданд, ки онҳо буданд, ва мардони пурқувват гурехтанд ва яке аз онҳо Забулунро дастгир карда буд, ки писари ҷавон ва қадбаландро дид ва бо қувваташ ӯро ба замин зад. Яшер 39:56-57

Ва марди пурқувват бо қуввати аз ҳад зиёд аз замин бархост ва Яҳудо пеш аз он ки пояшро ба даст орад, назди ӯ омад ва бо шамшер ба сари ӯ зад ва сараш пора шуд ва ӯ мурд. Ва марди пурқуввати сеюм, ки дид, ки ҳамроҳонаш кушта шудаанд, аз пеши писарони Яъқуб гурехт ва писарони Яъқуб ӯро дар шаҳр таъқиб карданд; ва дар ҳоле ки марди пурқувват мегурехт, яке аз шамшерҳои сокинони шаҳрро ёфт ва онро гирифт ва ба сӯи писарони Яъқуб рӯй овард ва бо он шамшер бо онҳо ҷангид. Ва марди пурқувват ба сӯи Яҳудо давид, то ба сари ӯ бо шамшер занад ва дар дасти Яҳудо сипар набуд; ва дар ҳоле ки ӯ мехост ӯро бикушад, Нафтолӣ сипари ӯро гирифта, ба сари Яҳудо зад ва шамшери марди пурқувват ба сипари Нафтолӣ расид ва Яҳудо аз шамшер раҳо шуд. Ва Шимъӯн ва Левӣ бо шамшерҳои худ ба марди пурқувват давиданд ва бо шамшерҳои худ ба ӯ зарба заданд ва ду шамшер ба бадани марди пурқувват даромада, онро ба ду қисм тақсим карданд. Яшер 39:60-63

Ва мардуми Байт-Чорин тамоми шаб ҷанг карданд, яке бо бародараш ва дигаре бо ҳамсояаш, ва онҳо дар ҳар тараф дар қалъа дод заданд, ва доду фарёди онҳо аз дур шунида шуд, ва тамоми замин аз овози онҳо ба ларза омад, зеро онҳо аз тамоми мардуми рӯи замин пурзӯртар буданд. Яшер 40:7

Акнун, бешубҳа, мардони далеру тавоно ӯро ба мо фурӯхтаанд, ки қуввати яке аз онҳоро имрӯз дидаед; шояд онҳо ӯро бо қудрат ва бозуи пуриқтидори худ аз заминаш дуздидаанд ва аз ин рӯ, ӯро ба мо бо арзиши ночизе, ки мо ба онҳо дода будем, фурӯхтаанд. Яшер 42:22

Ва рӯзе Юсуф дар хона корҳои оғои худро анҷом медод, ва Салика пинҳонӣ омада, ногаҳон ба ӯ афтод ва Юсуф бар зидди вай шӯриш бардошт, ва ӯ аз вай пурқувваттар буд ва ӯро ба замин афтонд. Яшер 44:40

Ва ҳафт гови бад ҳафт амир ҳастанд, ки дар рӯзҳои охир бар зидди онҳо истода, онҳоро нобуд хоҳанд кард; ва ҳафт хӯшаи ғалла ҳафт амири бузурги Миср ҳастанд, ки дар ҷангҳои оғои мо подшоҳ ба дасти ҳафт амири камтарқудрати душманони худ хоҳанд афтод. Яшер 48:17

Ва ҳафт хӯшаи хуб ва бад, ки ту дар хоби дуюм дидаӣ, чордаҳ фарзанд ҳастанд ва дар рӯзҳои охир онҳо бархоста, бо ҳамдигар меҷанганд ва ҳафт нафари онҳо ҳафт нафари пурқувваттарро мезананд. Ва баъзе аз онҳо ба подшоҳ ин суханонро гуфтанд ва гуфтанд: «Ҳафт гови хуб нишон медиҳад, ки барои ту ҳафт фарзанд таваллуд мешавад ва онҳо дар рӯзҳои охир ҳафт фарзанди фарзандонатро мекушанд; ва ҳафт хӯшаи хуб, ки ту дар хоби дуюм дидаӣ, он ашрофоне ҳастанд, ки ҳафт ашрофи камтаркудрат дар рӯзҳои охир бо онҳо меҷанганд ва онҳоро нобуд мекунанд ва аз интиқоми фарзандонат интиқом мегиранд ва ҳукумат боз ба насли ту бармегардад». Яшер 48:22-23

Ва Юсуф аз пеши онҳо берун рафта, ба ҳуҷра даромад ва бо гиряи зиёд гирист, зеро ки ба онҳо раҳмаш омада буд, ва рӯяшро шуста, боз назди онҳо баргашт ва Шимъӯнро аз онҳо гирифта, амр дод, ки ӯро банданд, аммо Шимъӯн намехост ин корро кунад, зеро ӯ марди хеле пуркудрат буд ва онҳо наметавонистанд ӯро банданд. Яшер 51:37

Оё намедонӣ ва нашунидаӣ, ки ин подшоҳ хеле пуркудрат ва хирадманд аст, ва дар тамоми замин ба ӯ монанд нест? Инак, мо ҳамаи подшоҳони заминро дидем ва мо касеро мисли он подшоҳ, подшоҳи Миср, надидаем; дар байни ҳамаи подшоҳони замин касе аз Абималик, подшоҳи фалиштиён, бузургтар нест, аммо подшоҳи Миср аз ӯ бузургтар ва пуркудраттар аст ва Абималикро танҳо бо яке аз лашкариёнаш муқоиса кардан мумкин аст. Яшер 52:12

Оё ту ҳамаи кӯдакони моро дидаӣ, ки аз гуруснагӣ бар сари ту гиря мекунанд ва қудрати сер кардани онҳоро дар дасти ту нест? Акнун раҳми Худро ба онҳо афзун кун ва бародари моро бо мо фирист, то мо биравем. (Ёшер 52:20)

Ва Яъқуб аз назди писаронаш бархоста, дастонашро дароз кард ва барои писаронаш ба Худованд дуо гуфт: «Эй Худованд Худои осмон ва замин, аҳди Худро бо падари мо Иброҳим ба ёд ор, онро бо падарам Исҳоқ ба ёд ор ва бо писаронам меҳрубонӣ кун ва онҳоро ба дасти подшоҳи Миср насупор; эй Худо, ба хотири раҳмати Худ ин корро бикун ва ҳамаи фарзандони маро раҳо кун ва онҳоро аз зулми Миср раҳо кун ва ду бародари онҳоро ба онҳо бифирист». Яшер 52:26

Аз бандаат Яъқуб, писари Исҳоқ, писари Иброҳими ибрӣ, амири Худо, ба подшоҳи тавоно ва хирадманд, ошкоркунандаи асрор, подшоҳи Миср, салом. Яшер 52:29

Эй подшоҳи Миср, оё намедонӣ, ки қудрати Худо бо мост, ва Худо ҳамеша дуоҳои моро мешунавад ва моро ҳамеша тарк намекунад? (Ёшер 52:38)

Яҳудо ба ӯ гуфт: «Агар имрӯз даҳонамро бар зидди ту кушоям, туро фурӯ мебарам, то ки аз рӯи замин нобуд шавӣ ва имрӯз аз салтанати худ нобуд шавӣ». Ва Юсуф гуфт: «Агар даҳонатро кушоӣ, ман қудрат ва қувват дорам, ки даҳонатро бо санг пӯшам, то даме ки ту натавонӣ сухан гӯӣ; бубин, ки чӣ қадар сангҳо дар пеши мо ҳастанд, ман метавонам сангеро гирам ва онро ба даҳонат тела диҳам ва ҷоғҳоятро бишканам». Яшер 54:12

Ва Юсуф гуфт: «Қудрат на танҳо ба ту дода шудааст, зеро мо низ мардони тавоно ҳастем ва чаро ту бар ҳамаи мо фахр мекунӣ?» Ва Яҳудо ба Юсуф гуфт: «Илтимос мекунам, ки бародари моро фирист ва имрӯз замини туро хароб накун». Яшер 54:31

Ва Юсуф ҷавоб дод: «Ту рост мегӯӣ, ва дурӯғ дар даҳони ту нест, зеро ба мо низ гуфта шудааст, ки ибриён қудрат доранд ва Худованд Худои онҳо аз онҳо хеле лаззат мебарад, ва кӣ метавонад дар пеши онҳо истодагарӣ кунад?» (Ёшер 54:61)

Ва чун фарзандони Эсов диданд, ки фарзандони Сеир аз онҳо пурқувваттаранд, баъзе аз мардони Эсов баргашта, ба душманони онҳо, ба фарзандони Сеир, кумак карданд. Яшер 57:25

Ва тамоми Миср зери назорати Юсуф буд, ва Юсуф бо ҳамаи душманони атрофаш ҷанг карда, онҳоро мағлуб кард; ва тамоми замин ва ҳамаи фалиштиёнро то ҳудуди Канъон, Юсуф мутеъ кард, ва ҳама зери қудрати ӯ буданд ва ба Юсуф андози солона медоданд. Яшер 58:8

Ва Зифо бар ҳамаи фарзандони Киттим бо амният ҳукмронӣ мекард, аммо Худовандеро, ки ӯ ва тамоми қавмаш аз дасти подшоҳи Африқо раҳо карда буд, намешинохт; ва лашкари Африқо дигар мисли ҳамеша барои ғорат ба Киттим намеомаданд, зеро онҳо аз қудрати Зифо, ки ҳамаи онҳоро бо дами шамшер зада буд, огоҳ буданд, аз ин рӯ Анҷеас аз Зифо, писари Элифоз, ва аз фарзандони Киттим тамоми рӯзҳо метарсид. Яшер 64:6

Ва тамоми мардуми Миср бадии банӣ-Исроилро бо онҳо диданд, бинобар ин тамоми мисриён аз банӣ-Исроил сахт метарсиданд, зеро онҳо қудрати бузурги онҳоро дида буданд ва ҳеҷ яке аз онҳо наафтодааст. Яшер 64:49

Ва ту қудрати қавии онҳоро низ дидаӣ, зеро ин қудрат аз падаронашон ба онҳо расидааст, зеро ки танҳо чанд нафар бар зидди қавме ки мисли рег сершумор буд, истода, онҳоро бо дами шамшер заданд, ва аз худашон касе наафтод, ки агар сершумор мебуданд, онҳоро комилан нобуд мекарданд. Яшер 65:4

Айюб ба подшоҳ гуфт: «Инак, ҳамаи сокинони ин сарзамин дар дасти туст; бигзор подшоҳ ҳар он чиро, ки дар назараш писанд аст, кунад». Яшер 67:43

Дар замони ӯ Мӯоб бар зидди ҳукмронии Эдом исён бардошт, зеро аз замони Ҳадад ибни Бадод, ки онҳо ва Мидёнро мағлуб кард, ва Мӯобро ба Эдом тобеъ кард, зери итоати Эдом буд. Яшер 74:3

Ва ҳангоме ки ӯ подшоҳ шуд, қарор кард, ки бо банӣ-Мӯоб ҷанг кунад, то онҳоро мисли пештара зери ҳукмронии банӣ-Эсов қарор диҳад, аммо ӯ натавонист, зеро банӣ-Мӯоб ин суханро шуниданд ва бархостанд ва шитоб карданд, ки аз байни бародаронашон подшоҳе бар худ интихоб кунанд. Яшер 78:4

Ва ҳангоме ки ӯ ба Ҳӯриб расид, Худованд дар он ҷо дар бутта ба ӯ зоҳир шуд ва буттаро бо оташ дид, аммо оташ қудрати онро надошт, ки онро бисӯзонад. Яшер 79:3

Ва Фиръавн ба онҳо гуфт: «Ҳоло қудрат ва тавоноии ӯро ба ман бигӯед». Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Ӯ осмон ва замин, баҳрҳо ва ҳамаи моҳиёни онҳоро офаридааст, рӯшноиро ба вуҷуд овардааст, торикиро офаридааст, бар замин борон фиристодааст ва онро об додааст, алаф ва алафро сабзонидааст, одам ва ҳайвонот ва ҳайвоноти ҷангал, паррандагони осмон ва моҳиёни баҳрро офаридааст, ва бо даҳони ӯ зиндагӣ мекунанд ва мемиранд». Яшер 79:49

Акнун биёед субҳи барвақт бархезем ва онҳоро баргардонем, ва агар онҳо бо мо ба Миср назди соҳибони худ баргарданд, мо хоҳем донист, ки дар онҳо имон вуҷуд дорад, аммо агар онҳо барнагарданд, мо бо онҳо меҷангем ва онҳоро бо қудрати бузург ва дасти қавӣ бармегардонем. Яшер 81:10

Эй Худованд Худои тамоми замин, қавми Худро, ки аз Миср берун овардаӣ, наҷот деҳ ва бигзор мисриён фахр накунанд, ки қудрат ва тавоноӣ аз они онҳост. (Ёшер 81:35)

Ва Ӯҷ, подшоҳи Бошон, шахси хеле пурқудрат буд, вале писараш Ноӯрун хеле пурқудрат буд, ҳатто аз ӯ пурқудраттар. Яшер 85:22

Ва пирони Мӯоб гуфтанд: «Инак, ду подшоҳи амӯриён, Сиҳӯн ва Оҷ, ки аз ҳамаи подшоҳони замин пурзӯртар буданд, натавонистанд дар муқобили банӣ-Исроил истодагарӣ кунанд, пас чӣ гуна мо метавонем дар пеши онҳо истодагарӣ кунем?» (Ёшер 85:35).

Ҳамаи подшоҳони замин Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт, мирони ҷаҳон Туро хоҳанд хонд, банӣ-Исроил аз наҷоти Ту шод хоҳанд шуд, онҳо қуввати Туро хоҳанд сароид ва ҳамду сано хоҳанд гуфт. Яшер 89:4

Ҷашнвораҳо

Аммо онҳо қавми Ту ва мероси Ту ҳастанд, ки Ту онҳоро бо қуввати бузурги Худ аз дасти мисриён раҳо кардаӣ; дар онҳо дили пок ва рӯҳи муқаддас биофар, ва нагузор, ки онҳо аз ин ба баъд то абад дар гуноҳҳои худ банд бошанд. Юбилейҳо 1:20

Ва фариштаи ҳузур, ки пешопеши ӯрдугоҳи Исроил мерафт, ҷадвалҳои тақсимоти солҳоро - аз замони офариниш - аз шариат ва шаҳодати ҳафтаҳои ҷашнҳоро мувофиқи солҳо алоҳида, аз рӯи тамоми шумораи ҷашнҳо [мувофиқи солҳои алоҳида], аз рӯзи офариниши [нав], вақте ки осмонҳо ва замин нав мешаванд ва тамоми офариниши онҳо мувофиқи қудратҳои осмон ва мувофиқи тамоми офариниши замин, то он даме ки маъбади Худованд дар Ерусалим дар кӯҳи Сион сохта шавад ва ҳамаи нурҳо барои шифо ва сулҳ ва баракат барои ҳамаи интихобкунандагони Исроил нав карда шаванд, ва аз он рӯз то тамоми рӯзҳои замин чунин бошад. Ҷашнҳо 1:28

Ва бигзор онҳо бар арвоҳи зиндагон ҳукмронӣ накунанд; зеро танҳо Ту метавонӣ бар онҳо ҳукмронӣ кунӣ. Ва бигзор онҳо аз ин ба баъд ва то абад бар фарзандони одилон қудрат надошта бошанд. Ва Худованд Худои мо ба мо амр дод, ки ҳамаро бандам. Ва сардори арвоҳ, Мастема, омада гуфт: «Эй Худованд, Офаридгор, бигзор баъзе аз онҳо дар пеши ман бимонанд ва бигзор онҳо ба овози ман гӯш диҳанд ва ҳар он чиро, ки ман ба онҳо мегӯям, иҷро кунанд; зеро агар баъзе аз онҳо ба ман намонанд, ман наметавонам қудрати иродаи худро бар фарзандони одам иҷро кунам; зеро инҳо барои фасод ва гумроҳӣ пеши доварии ман ҳастанд, зеро бадии фарзандони одам бузург аст». Юбилейҳо 10:6-8

Ва падараш Тораҳ ба ӯ гуфт: «Ба саломатӣ бирав; бигзор Худои ҷовидонӣ роҳи туро рост кунад. Ва Худованд бо ту бошад ва туро аз ҳама бадӣ муҳофизат кунад, ва ба ту файз, раҳмат ва лутфро дар пеши назари онҳое, ки туро мебинанд, ато фармояд, ва ҳеҷ яке аз фарзандони одам бар ту натавонад зарар расонад; ба саломатӣ бирав». Юбилейҳо 12:29

Аммо Ӯ бар Исроил фаришта ё рӯҳе таъин накардааст, зеро ки танҳо Ӯ ҳокими онҳост, ва Ӯ онҳоро муҳофизат хоҳад кард ва аз дасти фариштагон ва арвоҳи Худ ва аз дасти тамоми қудратҳои Худ талаб хоҳад кард, то ки Ӯ онҳоро муҳофизат кунад ва баракат диҳад, ва онҳо аз они Ӯ бошанд ва Ӯ аз ин ба баъд то абад аз они онҳо бошад. Юбилейҳо 15:32

Ва ӯ ӯро нашинохт, зеро ин аз осмон фармоне буд, ки қудрати дарки ӯро аз байн барад, ва Исҳоқ нашинохт, зеро дастонаш мисли дастони бародараш Эсов мӯйдор буданд, бинобар ин ӯро баракат дод. Юбилейҳо 26:18

Ва ба Яҳудо гуфт: «Бигзор Худованд ба ту қувват ва қудрат ато кунад, то ҳамаи онҳоеро, ки аз ту нафрат доранд, поймол кунӣ; ту ва яке аз писаронат бар писарони Яъқуб сарвар хоҳӣ буд; бигзор номи ту ва номи писаронат паҳн шавад ва дар ҳар сарзамин ва минтақа паҳн шавад. Он гоҳ халқҳо пеши рӯи ту хоҳанд тарсид, ва ҳамаи халқҳо ба ларза хоҳанд омад». Юбилейҳо 31:18

Ва аз Яъқуб натарс, зеро ки нигаҳбони Яъқуб бузург ва пурқудрат ва мӯҳтарам аст ва аз нигаҳбони Эсов бештар ситоиш карда мешавад. Юбилейҳо 35:17

Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Мо ба ту гӯш нахоҳем дод, ки бо ӯ сулҳ кунем, зеро қуввати мо аз қуввати ӯ бузургтар аст ва мо аз ӯ пурзӯртарем; мо бар зидди ӯ хоҳем рафт ва ӯро хоҳем кушт ва ӯро ва писаронашро нобуд хоҳем кард. Ва агар ту бо мо наравӣ, ба ту низ зарар хоҳем расонд». Юбилейҳо 37:5

Ва баъд аз он Яҳудо бо падараш Яъқуб сухан ронда, ба ӯ гуфт: «Эй падар, камонатро хам кун ва тирҳоятро парто ва душманро парто ва душманро бикуш; ва ту қудрат дорӣ, зеро мо бародаратро намекушем, зеро ӯ мисли ту аст ва ӯ мисли ту аст; бигзор мо ба ӯ ин эҳтиромро диҳем». Юбилейҳо 38:1

Оё ӯ бо тамоми қудраташ кӯшиш накард, ки туро бикушад ва мисриёнро аз дасти ту раҳо кунад, вақте ки дид, ки ту барои доварӣ ва интиқом аз мисриён фиристода шудаӣ? Ва бо вуҷуди ҳамаи ин нишонаҳо ва мӯъҷизаҳо, шоҳзода Мастема шарм надошт, зеро ӯ далерӣ пайдо кард ва ба мисриён фарёд зад, ки бо тамоми қувваҳои мисриён, бо аробаҳо ва аспҳояшон ва бо тамоми лашкари қавмҳои Миср шуморо таъқиб кунанд. Юбилейҳо 48:3,12

Зеро дар ин шаб, оғози ид ва оғози шодӣ, шумо дар Миср иди Фисҳро мехӯрдед, вақте ки тамоми қудратҳои Мастема барои куштани ҳамаи нахустзодагони замини Миср, аз нахустзодаи фиръавн то нахустзодаи зани асир дар осиёб ва то чорво, раҳо карда шуданд. Ва қудратҳои Худованд ҳама чизро мувофиқи фармони Худованд анҷом доданд ва онҳо аз паҳлӯи ҳамаи банӣ-Исроил гузаштанд ва вабо бар онҳо нарасид, то ки аз миёни онҳо ҳеҷ ҷонеро, на чорво, на одам ва на сагро нобуд накунад. Юбилейҳо 49:2,4

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

Зеро Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қудрати Худои Таоло бар ту соя хоҳад андохт, бе он ки ҳеҷ гуна оташи шаҳватро набинӣ. Инҷили таваллуди Марям 7:19

Аммо фаришта ҷавоб дод: «Не, эй Марям, балки Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қудрати Худои Таоло бар ту соя хоҳад андохт» (Эзоҳ 9:13).

Аз шӯҳрати ӯ ин сарзамин ба ларза омад ва аз омадани ӯ зери изтироб ва ларзиши имрӯза қарор дорад; ва мо худамон аз бузургии қудрати ӯ дар ҳайратем. 1 Инҷили навзодӣ 4:12

Аз он вақт инҷониб писар бо қудрати Худованд Масеҳ шифо ёфт ва ӯ ба сурудани ҳамду сано ва шукргузорӣ ба Худованде, ки ӯро шифо дода буд, шурӯъ кард. 1 Инҷили кӯдакӣ 4:17

Зеро ҳамин ки ӯ дар миёни мо пайдо шуд, бут шикаст ва ҳамаи худоён афтоданд ва бо қудрати бузургтар нобуд шуданд. 1 Инҷили навзодӣ 4:22

Ва ба писараш гуфт: «Эй Исои Масеҳ, ин хачирро бо қудрати фавқулоддаи худ барқарор ё шифо деҳ ва ба ӯ шакли одам ва махлуқи оқилро баргардон, чунон ки пештар дошт». 1 Инҷили кӯдакӣ 7:25

Он гоҳ модараш гуфт: «Эй Хонум Марям, акнун ман итминон дорам, ки қудрати Худо дар ту сокин аст, то ки писарат кӯдаконеро, ки аз ҳамҷинсгароён ҳастанд, ба маҳзи ламс кардани либосаш, шифо диҳад». 1 Инҷили кӯдакӣ 11:7

Ӯ ҷавоб дод ва ба ӯ физика ва метафизикаро шарҳ дод. Ҳамчунин чизҳое, ки аз қудрати табиат болотар ва поёнтар буданд; инчунин қудратҳои бадан, маззаҳои он ва таъсири онҳо. 1 Инҷили навзодӣ 21:12-14

Ҷалол ва ситоиш, қудрат ва салтанат аз ин ба баъд ва то абад ба Ӯ бод, омин. 1 Инҷили кӯдакӣ 22:7

Он гоҳ Пилотус гуфт: «Ронидани девҳо кори рӯҳи палид нест, балки аз қудрати Худост». Инҷили Никӯдимус 1:6

Исо ҷавоб дод: «Агар онҳо қобилияти сухан гуфтан намедоштанд, наметавонистанд сухан гӯянд; аммо азбаски ҳар кас забони худро дорад, ки ҳам нек ва ҳам бад гӯяд, бигзор ба он диққат диҳад». Инҷили Никӯдимус 2:5

Исо ба Пилотус гуфт: «Бовар кун, ки ҳақиқат дар рӯи замин дар байни касонест, ки қудрати доварӣ доранд, бо ростӣ ҳукмронӣ мекунанд ва доварии дурустро ба вуҷуд меоранд» (Инҷили Никӯдимус 3:14).

Баъзеи онҳо боз гуфтанд: «Ин қудрат аз касе ҷуз Худо нест». Пилотус ба яҳудиён гуфт: «Чаро девҳо табибони шуморо итоат намекунанд?» Баъзеи онҳо гуфтанд: «Қудрати итоат кардани девҳо аз Худо нест». Инҷили Никӯдимус 5:42-44

Зеро Ту ба бандагони Худ манъ кардаӣ, ки чизҳои махфиеро, ки бо қудрати илоҳии Ту дар дӯзах ба амал омадаанд, ошкор кунанд. Инҷили Никӯдимус 13:2

Ба ин шоҳзодаи дӯзах ба Шайтон ҷавоб дод: «Он шоҳзодаи пурқудрат кист, дар ҳоле ки аз марг метарсад?» Зеро ҳамаи ҳокимони замин ба қудрати ман тобеъанд, ки ту онҳоро бо қудрати худ ба тобеъ гардонидаӣ. Аммо агар ӯ дар табиати инсонии худ ин қадар пурқудрат бошад, ман ба шумо барои ҳақиқат тасдиқ мекунам, ки ӯ дар табиати илоҳии худ қодир аст ва ҳеҷ кас наметавонад ба қудрати ӯ муқобилат кунад». Инҷили Никӯдимус 15:4-6

Онҳое, ки то дубора зинда шудан дар рӯи замин дар ин ҷо нигоҳ дошта мешуданд, аз ин ҷо бурда шуданд, на бо қудрати худашон, балки бо дуоҳое, ки ба Худо карда шуда буданд, ва Худои Қодири Мутлақашон онҳоро аз ман гирифт. Пас, Исои Носирӣ кист, ки бо каломи Худ мурдагонро аз ман бе дуо ба Худо гирифт? Шояд ҳамон касе бошад, ки Лаъзорро пас аз чор рӯзи мурданаш аз ман гирифт ва ҳам бӯй мекард ва ҳам пӯсида буд ва ман ӯро ҳамчун шахси мурда доштам, аммо бо қудрати худ ӯро зинда кард. Шайтон дар ҷавоб ба мири дӯзах ҷавоб дод: «Ин ҳамон шахс аст, Исои Носирӣ». Вақте ки мири дӯзах инро шунид, ба ӯ гуфт: «Ман туро бо қудратҳое, ки ба ту ва ман тааллуқ доранд, қасам медиҳам, ки ӯро назди ман наорӣ».

Зеро вақте ки ман қудрати каломи ӯро шунидам, аз тарс ларзидам ва ҳамаи ҳамроҳони нофармони ман дар як вақт ноором шуданд; ва мо натавонистем Лаъзорро нигоҳ дорем, аммо ӯ худро такон дод ва бо ҳама нишонаҳои бадкорӣ фавран аз мо дур шуд; ва ҳамон замине, ки ҷасади Лаъзор дар он хобида буд, ӯро дарҳол зинда берун овард. Инҷили Никӯдимус 15:12-18

Вақте ки мири дӯзах инро шунид, ба шайтон гуфт: «Аз ман дур шав ва аз хонаҳоям берун шав; агар ту ҷанговари пурқудрат бошӣ, бо Подшоҳи ҷалол ҷанг кун. Аммо туро бо ӯ чӣ кор аст?» Инҷили Никӯдимус 16:2

Вақте ки ҳамаи авлиё ин суханони Ишаъёро шуниданд, ба мири дӯзах гуфтанд: «Дарвозаҳои худро боз кун ва панҷараҳои оҳанини худро каш, зеро ту акнун баста хоҳӣ шуд ва қудрат надорӣ». Довуд ба мири дӯзах ҷавоб дод ва гуфт: «Ман суханони ин овозро мефаҳмам, зеро ман онҳоро бо рӯҳи Ӯ гуфтам». Ва акнун, чунон ки дар боло гуфтам, ба ту мегӯям: Худованди тавоно ва тавоно, Худованди пурқудрат дар ҷанг: Ӯ Подшоҳи ҷалол аст ва Ӯ Худованд дар осмон ва замин аст; Ва занҷирҳоеро, ки пештар намешуниданд, шикаст; ва бо қудрати шикастнопазири Худ онҳоеро, ки дар торикии амиқ бо гуноҳ ва сояи марг бо гуноҳ нишаста буданд, фаро гирифт». Инҷили Никӯдимус 16:12,15,19

Ту кистӣ, ин қадар пурқудрат ва ин қадар заиф, ин қадар бузург ва ин қадар хурд, як сарбози паст ва дар айни замон як сарбози дараҷаи аввал, ки метавонад ба шакли як хизматгор мисли як сарбози оддӣ фармондеҳӣ кунад? Эй Исои Масеҳ, аз куҷо пайдо шуд, ки ту марди пурқудрат ва шукӯҳманд дар бузургӣ, он қадар дурахшон, ки ҳеҷ доғе надорад ва он қадар пок, ки ҳеҷ гуноҳе надорад? Зеро он ҷаҳони поёнии замин, ки то ҳол ба мо тобеъ буд ва аз он ҷо мо хироҷ мегирифтем, ҳеҷ гоҳ пештар чунин мурдаеро ба мо нафиристода буд, ҳеҷ гоҳ чунин тӯҳфаҳоро ба мирзоёни дӯзах нафиристода буд. Пас, ту кистӣ, ки бо чунин ҷасорат ба манзилҳои мо ворид мешавӣ ва на танҳо аз таҳдиди мо бо ҷазоҳои сахттарин наметарсӣ, балки кӯшиш мекунӣ, ки ҳамаи дигаронро аз занҷирҳое, ки мо онҳоро дар онҷо нигоҳ медорем, наҷот диҳӣ? Шояд ту он Исо ҳастӣ, ки Шайтон ҳоло бо мирзои мо дар бораи ӯ сӯҳбат кард, ки бо марги салиб ту қудрати маргро ба даст меорӣ. Сипас Подшоҳи Ҷалол, ки маргро поймол мекард, мирзои дӯзахро дастгир кард, ӯро аз тамоми қудраташ маҳрум кард ва падари заминии мо Одамро бо худ ба ҷалоли худ бурд. Инҷили Никӯдимус 17:4,10-13

Зеро акнун бубинед, ки Исои Носирӣ бо дурахши илоҳии ҷалоли худ ҳамаи қувваҳои даҳшатноки торикӣ ва маргро ба ларза меандозад; Инҷили Никӯдимус 18:3

Ту зиндагонро бо салиби Худ наҷот додӣ ва назди мо фуруд омадӣ, то ки бо марги салиб моро аз дӯзах ва бо қудрати Худ аз марг раҳо кунӣ. Инҷили Никӯдимус 19:9

ки он қадар пурқувват ақли одамонро аз одатҳо ва амалҳои пешинаашон дур мекунанд, ки ман ҳамеша дар ҳайрат будам ва аз бисёр далелҳои қаблӣ ба ин комилан боварӣ доштам. Сенека ба Павлус 9:2

Аммо ӯ, ки дар Антиёхия шахси бузурге буд, ӯро дар кӯча гирифта бӯсид; Фикла инро таҳаммул кардан нахост, балки ба Павлус нигоҳ карда, бо овози ғамгин фарёд зад: «Маро, ки бегонаам, маҷбур накун; маро, ки хизматгори Худо ҳастам, маҷбур накун; ман яке аз шахсони бузурги Иқуния ҳастам ва маҷбур шудам, ки он шаҳрро тарк кунам, зеро намехостам бо Тамирис издивоҷ кунам». Аъмоли Павлус ва Фикла 7:4

Рӯҳҳои палид берун карда шуданд ва ғулғула бардоштанд; ҳама беморони худро шифо доданд ва Худоро, ки ба бокира Текла чунин қудрат дода буд, ҳамду сано гуфтанд; Аъмоли Павлус ва Текла 10:17

Мардон аз чунин мӯъҷизаи аҷиб комилан дар ҳайрат монданд ва қудрати боздоштани хизматгори Худоро надоштанд; балки танҳо бо гирифтани рӯймол ё кулоҳи вай, онҳо як пораашро канданд; Аъмоли Павлус ва Текла 11:13

То ки ҳамаи одамон бидонанд, ки онҳое ки дудилаанд ва ба қудрати Худо беэътимоданд, барои маҳкумият омодаанд ва барои ҳамаи наслҳои оянда аломате бошанд. 1 Клемент ба Қӯринтиён 6:4

Ва боз мегӯяд: «Ман бадкоронро дар қудрати бузург дидам ва мисли арзи Лубнон паҳн шудам. Ман аз он ҷо гузаштам ва инак, ӯ набуд; ман ҷои ӯро ҷустуҷӯ кардам, аммо онро ёфта натавонистам». 1 Клемент ба Қӯринтиён 7:11

Ва махсусан бигзор онҳо бифаҳманд, ки фурӯтанӣ дар назди Худо чӣ қадар қудрати бузург дорад; муҳаббати пок ва муқаддас дар назди Ӯ чӣ қадар фоидаовар аст; тарси Ӯ чӣ қадар аъло ва бузург аст; ва чӣ гуна он ҳамаи онҳоеро, ки бо муқаддасӣ дар ақли пок ба Ӯ рӯй меоранд, наҷот медиҳад. 1 Клемент ба Қӯринтиён 10:13

Ва аз фурӯпошӣ, қудрати бузурги тақдири Худованд онро аз нав эҳё мекунад ва аз як тухм бисёриҳо месабзанд ва самар меоранд. 1 Клемент ба Қӯринтиён 11:20

Ва оё мо фикр мекунем, ки ин барои Худованди ҳама чизи хеле бузург ва аҷибест, ки онҳоеро, ки Ӯро бо итминони комил ибодат мекунанд, эҳё кунад, дар ҳоле ки Ӯ ҳатто бо парранда ба мо бузургии қудрати Худро барои иҷрои ваъдаи Худ нишон медиҳад? Бо каломи қудрати Худ ҳама чизро офаридааст; ва бо ҳамон калом ҳар вақте ки хоҳад, метавонад онҳоро нобуд кунад. Кӣ ба Ӯ мегӯяд: «Ту чӣ кор мекунӣ?» Ё кӣ ба қудрати қудрати Ӯ муқобилат мекунад? 1 Клемент ба Қӯринтиён 12:6,13-14

Ӯ бо қудрати қодири Худ осмонҳоро мустаҳкам кард ва бо хиради беандозаи Худ онҳоро оро дод. Ҳамчунин бахр ва ҳамаи махлуқоти дар он бударо, ки аввал онҳоро офаридааст, бо қудрати Худ дар он ҷо ҷойгир кардааст. 1 Клемент ба Қӯринтиён 15:3,6

Бигзор одам содиқ бошад, дар баёни дониш қавӣ бошад; дар доварии дақиқи суханон хирадманд бошад; дар ҳамаи рафтори худ пок бошад. 1 Клемент ба Қӯринтиён 20:30

Ӯ туро дар шаш андӯҳ раҳо хоҳад кард, ва дар ҳафт андӯҳ ба ту ҳеҷ бадӣ нахоҳад расид. Дар қаҳтӣ Ӯ туро аз марг ва дар ҷанг аз қувваи шамшер раҳо хоҳад кард. 1 Клемент ба Қӯринтиён 23:9

Ба ҳар ҷони одаме, ки номи пурҷалол ва муқаддаси Ӯро мехонад, имон, тарс, осоиштагӣ, пурсабрӣ, сабр, парҳезгорӣ, муқаддасӣ ва ҳушёриро ба ҳамаи онҳое, ки дар назари Ӯ писандидаанд, ба воситаи Саркоҳин ва Ҳомиймон Исои Масеҳ ато фармо, ки ба воситаи Ӯ ҷалол, бузургӣ, қудрат ва шараф ҳоло ва то абад ба Ӯ бод. Омин. 1 Клемент ба Қӯринтиён 24:2

Зеро Худованд мегӯяд: «Шумо мисли гӯсфандон дар миёни гургон хоҳед буд». Петрус ҷавоб дод: «Чӣ мешавад, агар гургон гӯсфандонро пора-пора кунанд?» Исо ба Петрус гуфт: «Бигзор гӯсфандон пас аз марг аз гургон натарсанд; ва шумо низ аз онҳое, ки шуморо мекушанд ва

баъд аз он ҳеҷ коре карда наметавонанд, натарсед; балки аз Ӯ битарсед, ки пас аз мурданатон қодир аст ҳам ҷон ва ҳам ҷисмро ба оташи дӯзах андозад». 2 Клемент ба Қӯринтиён 3:2

Пас, азбаски рӯзҳо хеле бад ҳастанд ва душман қудрати ин дунёро дорад, мо бояд кӯшиши бештар ба харҷ диҳем, то доварихои одилонаи Худовандро таҳқиқ кунем. Номаи умумии Барнаббо 2:1

Биёед маънавӣ, маъбади комил барои Худо шавем. Ҳар қадар ки дар мо ҳаст, биёед дар бораи тарси Худо мулоҳиза ронем ва то ҳадди имкон кӯшиш кунем, ки аҳкоми Ӯро риоя кунем, то ки аз доварихои одилонаи Ӯ шод бошем. Номаи умумии Барнаббо 3:12

Аммо кӣ акнун метавонад ин ҳукмрониро бар ҳайвоноти ваҳшӣ, ё моҳиён, ё паррандагони ҳаво дошта бошад? Зеро шумо медонед, ки ҳукмронӣ кардан ин қудрат доштан аст, то ки одам бар он чизе, ки ҳукмронӣ мекунад, таъин карда шавад. Номаи умумии Барнаббо 5:23

Ва Худованд ба вай гуфт: «Дар батни ту ду халқ ҳастанд, ва аз батни ту ду халқ пайдо мешаванд; ва яке бар дигаре қудрат хоҳад дошт ва бузургтар ба хурдтар хизмат хоҳад кард. Дар ин ҷо фаҳмед, ки Исҳоқ ки буд; Ривқо кист; ва дар бораи кӣ пешгӯӣ шуда буд, ки ин қавм аз он бузургтар хоҳад буд». Номаи умумии Барнаббо 12:4

Биёед ҳоло ба навъи дигари дониш ва таълимот гузарем. Ду роҳи таълим ва қудрат вуҷуд дорад; яке аз рӯшноӣ ва дигаре аз торикӣ. Номаи умумии Барнаббо 14:3

Аммо роҳи торикӣ каҷ ва пур аз лаънат аст. Зеро он роҳи марги абадӣ бо ҷазо аст; ки дар он роҳравон бо чизҳое дучор мешаванд, ки ҷонҳои худро нобуд мекунанд. Инҳо инҳоянд: бутпарастӣ, эътимод, ғурури қудрат, дурӯягӣ, дудилагӣ, зино, куштор, таҷовуз, ғурур, гуноҳ, фиреб, бадхоҳӣ, такаббур, ҷодугарӣ, тамаъ ва бетартибӣ аз Худо. Номаи умумии Барнаббо 15:1-2

Бигзор касе худро фиреб надиҳад; агар касе дар қурбонгоҳ набошад, аз нони Худо маҳрум мешавад. Зеро агар дуоҳои як ё ду нафар чунин пурқувват бошанд, чунон ки ба мо гуфта шудааст, пас дуоҳои усқуф ва тамоми калисо то чӣ андоза пурқувваттар хоҳанд буд? Номаи Игнатий ба Эфсӯсиён 2:2

Аз шумо илтимос мекунам, ки маро ҳамеша дар он шарик кунед, то ки ман дар насиби масеҳиёни Эфсӯс, ки ҳамеша бо ҳавво риён бо қудрати Исои Масеҳ розӣ буданд, пайдо шавам. Пас, бигзор шумо кӯшиш кунед, ки барои ситоиш ва ҷалоли Худо пурратар муттаҳид шавед. Зеро вақте ки шумо дар як ҷо пурра ҷамъ мешавед, қудратҳои иблис нобуд мешаванд ва бадии ӯ бо ягонагии имони онҳо нобуд мешавад. Зеро масеҳият кори ошкоро нест; балки худро дар қудрати имон зоҳир мекунад, агар касе то охир содиқ бошад. Номаи Игнатий ба Эфсӯсиён 3:8,11,17

Аз ин рӯ, тамоми қудрати ҷодугарӣ барҳам хӯрд; ва ҳар гуна пайванди бадӣ аз байн рафт: нодонӣ аз мардум дур шуд; ва салтанати кӯҳна барҳам хӯрд; худи Худо дар шакли одам зоҳир шуд, то ҳаёти ҷовидонӣ нав шавад. Номаи Игнатий ба Эфсӯсиён 4:13

Пас, шумо низ бояд усқуфи худро аз сабаби ҷавонии ӯ аз ҳад зиёд истифода набаред, балки ба ӯ бо қудрати Худои Падар эҳтиром гузоред; чунон ки ман мебинам, ки пирони муқаддаси шумо низ чунин мекунанд: синну соли ӯро ба назар нагиред, ки дар асл ҷавон аст; балки ба

онҳое, ки дар Худо оқиланд, итоат мекунанд, ба Ӯ, ё на ба Ӯ, балки ба Падари Худованди мо Исои Масеҳ, усқуфи ҳамаи мо. Номаи Игнатий ба Магнесия 1:6

Нигоҳашон ибратбахш ва нармиашон пуркувват аст: ман боварӣ дорам, ки худи атеистҳо наметавонанд танҳо эҳтиром гузоранд. Номаи Игнатий ба Траллианҳо 1:10

Ки дар ҳақиқат аз насли Довуд ба ҳасби ҷисм буд, аммо Писари Худо ба ҳасби ирода ва қудрати Худо буд; дар ҳақиқат аз бокира таваллуд шудааст ва аз Юҳанно таъмид гирифтааст, то ки ҳама адолат аз ҷониби ӯ ба амал ояд. Номаи Игнатий ба Смирниён 1:3

Танҳо шумо бояд барои онҳо дуо гӯед, то ки агар иродаи Худо бошад, тавба кунанд; ки ин хеле душвор хоҳад буд. Аммо Худованди мо Исои Масеҳ қудрат дорад, ки ҳаёти ҳақиқии мост. Номаи Игнатий ба Смирниён 2:3

Ба оилаҳои бародаронам, бо занону фарзандонашон, ва бокираҳое, ки бевазан номида мешаванд, салом мегӯям. Дар қудрати Рӯҳулқудс қавӣ бошед. Филон, ки бо ман ҳозир аст, ба шумо салом мегӯяд. Номаи Игнатий ба Смирниён 3:24

Масеҳӣ қудрати худро надорад: балки бояд ҳамеша барои хидмати Худо вақт ҷудо кунад. Акнун ин кор ҳам аз они Худо ва ҳам аз они шумост: вақте ки шумо онро ба итмом расонед. Номаи Игнатий ба Поликарп 3:3

Вақте ки шумо метавонед некӣ кунед, онро ба таъхир наандозед, зеро муҳаббате, ки аз марг наҷот ёфтааст. Номаи Поликарп ба Филиппиён 3:11

Бубинед, ки Худованди тавоно, ки бо қудрати ноаёни худ ва бо хиради аълои худ ҷаҳонро офаридааст ва бо маслиҳати пурҷалоли худ махлуқи худро зеб додааст ва бо каломи қудрати худ осмонро мустаҳкам кардааст ва заминро бар обҳо бунёд кардааст; ва бо ин фазилати пурқудрат Калисои Муқаддаси худро, ки баракат додааст, бунёд кардааст. 1 Китоби чӯпони Ҳермас (Рӯъёҳо) 1:28

Пас, бишнавед, ки чаро бурҷ бар рӯи об сохта шудааст: зеро ҳаёти шумо бо об наҷот ёфтааст ва хоҳад ёфт. Зеро он бо каломи номи пурқудрат ва шарафманд бунёд ёфтааст ва бо қудрати ноаён ва фазилати Худо дастгирӣ карда мешавад. 1 Китоби Чӯпони Ҳермас (Рӯъёҳо) 3:42

Вай дар ҷавоб ба ман гуфт: «Эй мард, оё туро ҳеҷ чиз вомехӯрд?» Ман ҷавоб додам: «Хонум, дар он ҷо ба ман чунин ҳайвони ваҳшӣ вомехӯрд, ки гӯё қодир буд тамоми мардумро фурӯ барад; аммо бо қудрати Худо ва бо раҳмати ягонаи Ӯ ман аз он халос шудам». 1 Китоби Чӯпони Ҳермас (Рӯъёҳо) 4:16

Аммо барои гуноҳҳои пешинаи онҳо, Худое, ки қудрати шифобахшӣ дорад, шифо хоҳад дод, зеро Ӯ қудрати ҳама чизро дорад. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 4:12

Аз ин рӯ, Парвардигори меҳрубони мо ба махлуқи худ раҳм кард ва ин тавбаро таъин кард ва ба ман қудрати онро дод. Ва аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ки агар касе пас аз ин даъвати бузург ва муқаддас аз ҷониби шайтон ва гуноҳ васваса шавад, ӯ як тавба дорад. Аммо агар ӯ борҳо гуноҳ кунад ва тавба кунад, ин барои чунин шахс фоидае нахоҳад дошт; зеро ӯ базӯр барои Худо зиндагӣ хоҳад кард. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 4:22

Ва акнун, мегӯяд ӯ, ба бадии хашм бишнавед; он чӣ қадар бад ва зараровар аст ва чӣ гуна бандагони Худоро сарнагун мекунад; зеро он ба онҳое, ки пур аз имонанд, зарар расонида наметавонад, зеро қудрати Худо бо онҳост; балки он шубҳанок ва онҳоеро, ки аз имон маҳруманд, сарнагун мекунад. Зеро ин чизҳо барои бандагони Худо аблаҳона ва нолозим ва беҳудаанд. Аммо оромӣ қавӣ ва пурқувват аст; ва қудрати бузург дорад ва дар бузургӣ нишастааст; шодмон аст, дар сулҳ шодӣ мекунад; ва ҳамеша бо фурӯтанӣ Худоро ҷалол медиҳад. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 5:11,13

Ӯ мегӯяд: «Аз Худо битарсед ва аҳкоми Ӯро риоя кунед. Зеро агар аҳкоми Ӯро риоя кунед, дар ҳар кор қодир хоҳед буд ва ҳамаи корҳои шумо аъло хоҳанд буд. Зеро бо тарси Худо, шумо ҳама чизро хуб анҷом медиҳед. Ин ҳамон тарсест, ки шумо бояд ба он таъсир расонед, то наҷот ёбед. Аммо аз шайтон натарсед, зеро агар шумо аз Худованд битарсед, бар ӯ ҳукмронӣ хоҳед кард; зеро дар ӯ қудрате нест. Акнун, агар дар ӯ қудрате набошад, пас аз ӯ низ тарсидан мумкин нест. Аммо аз касе, ки дар ӯ қудрати аъло аст, бояд тарсид: зеро ҳар касе, ки қудрат дорад, бояд тарсид. Аммо аз касе, ки қудрат надорад, ҳама нафрат доранд. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 7:1-3

Пас, онро нафрат кунед ва шумо дар ҳар маврид бар он ҳукмронӣ хоҳед кард. Имони мустаҳкам ва пурқувватро ба худ биёред, зеро имон ҳама чизро ваъда медиҳад ва ҳама чизро комил мекунад. Аммо шубҳакунанда бовар намекунад, ки бо ҳар коре, ки метавонад, чизе ба даст орад. Пас, шумо мебинед, мегӯяд ӯ, ки чӣ гуна имон аз боло, аз Худо меояд ва қудрати бузурге дорад. Аммо шубҳа рӯҳи заминӣ аст ва аз шайтон мебарояд ва қуввате надорад. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 9:9-10

Ва ин пайғамбари дурӯғгӯ, ки қудрати Рӯҳи илоҳиро надорад, ба онҳо мувофиқи талаботашон ҷавоб медиҳад ва рӯҳҳои онҳоро бо ваъдаҳо мувофиқи хоҳишашон пур мекунад. Аммо он пайғамбар беҳуда аст ва ба онҳое, ки худашон беҳудаанд, ҷавобҳои беҳуда медиҳад. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 10:5

Зеро ҳар рӯҳе, ки аз Худо дода мешавад, набояд талаб карда шавад; балки қудрати илоҳӣ ҳама чизро аз худ баён мекунад, зеро Ӯ аз боло, аз қудрати Худо меояд. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 10:9

Ҳамин тавр шумо ҳаёти ҳар яки ин гуна пайғамбаронро мебинед. Пас, бо ҳаёт ва аъмоли худ исбот кунед, ки шахсе, ки мегӯяд, ки ӯ Рӯҳулкудс дорад. Ва ба Рӯҳе, ки аз Худо меояд ва қудрати онро дорад, имон оваред. Аммо ба рӯҳи заминӣ ва холӣ, ки аз шайтон аст ва дар ӯ имон ва фазилат нест, бовар накунед. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 11:12

Дар ин масал қудратеро, ки аз боло меояд, боз ҳам бештар дарк кунед. Донаи жолае, ки мерезад, хеле хурд аст; аммо вақте ки онҳо ба сари одам меафтанд, чӣ гуна онро дард медиҳанд? Ва боз: ба партовҳои хона назар кунед: чӣ гуна қатраҳои хурде, ки ба замин меафтанд, дар сангҳо сӯрох мекунанд. Ҳамчунин чизҳои хурде, ки аз боло меоянд ва ба замин меафтанд, қувваи бузурге доранд. Пас, худро ба ин рӯҳе, ки қудрат дорад, пайваст кунед; ва аз дигаре, ки холӣ аст, дур шавед. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 11:15-17

Беист, бехабар аз бузургии Худо, ки Ӯ то чӣ андоза бузург ва аҷоиб аст; ки ҷаҳонро барои инсон офаридааст ва ҳар махлуқро ба ӯ тобеъ кардааст ва ба ӯ тамоми қудратро додааст, то ки ӯ тавонад ҳамаи ин фармонҳоро иҷро кунад. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 12:19

Ва худро ба сӯи Худованд Худои худ рӯй оваред ва аз шайтон ва лаззатҳои ӯ даст кашед, зеро онҳо бад ва талх ва нопоканд. Ва аз шайтон натарсед, зеро ӯ бар шумо қудрате надорад. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 12:22

Аммо шайтон сахтгир аст ва бо қудрати худ бар бандагони Худо ҳукмронӣ мекунад. Ва ӯ гуфт, ки Ӯ наметавонад бар бандагони Худо, ки бо тамоми дил ба Ӯ таваккал мекунанд, ҳукмронӣ кунад. Иблис метавонад мубориза барад, аммо наметавонад онҳоро мағлуб кунад. Зеро агар шумо ба ӯ муқобилат кунед, ӯ бо шӯриш аз шумо гурехта меравад. Аммо онҳое, ки дар имон пурра нестанд, аз шайтон метарсанд, гӯё ӯ қудрати бузурге дорад. Зеро шайтон бандагони Худоро месанҷад ва агар онҳоро холӣ ёбад, онҳоро нобуд мекунад. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 12:25-27

Ва ман ба ӯ гуфтам: «Ҷаноб, ман ҳоло дар ҳама аҳкоми Худованд устуворам, вақте ки ту бо ман ҳастӣ ва медонам, ки ту тамоми қудрати шайтонро шикаста хоҳӣ кард». 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 12:34

Эй марди аблаҳ, шубҳанок ва бадбахт, ки намефаҳмӣ, ки ҳамаи ин чизҳо ба дигарон тааллуқ доранд ва зери қудрати каси дигаранд. Зеро Худованди ин шаҳр ба ту мегӯяд: Ё ба қонунҳои ман итоат кун, ё аз шаҳри ман берун рав. 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 1:3

Пас, вақте ки сарватманд ба камбағалон чизҳоеро, ки мехоҳад, дароз мекунад, камбағал барои сарватмандон ба Худованд дуо мегӯяд; ва Худо ба сарватманд ҳама чизҳои некро ато мекунад, зеро камбағал аз дуо сарватманд аст; ва дархостҳои ӯ дар назди Худованд қудрати бузурге доранд. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 2:7

Пас, ту, ки аз ҷониби он паёмбари мӯҳтарам тақвият ёфтаӣ ва чунин тӯҳфаи пурқудрати дуоро гирифтаӣ; зеро ки ту танбал нестӣ, чаро ҳоло аз Худованд фаҳмиш намепурсӣ ва онро қабул намекунӣ? 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 5:40

Гӯш кун, гуфт ӯ; Писари Худо дар ҳолати ғулом нест, балки дар қудрат ва салоҳияти бузург қарор дорад. Ман ба ӯ гуфтам: «Чӣ тавр, ҷаноб? Ман намефаҳмам». 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 5:50

«Шумо мебинед», - гуфт ӯ, - «Ӯ Худованди қавми Худ аст, ки тамоми қудратро аз Падараш гирифтааст». Аммо чаро Худованд Писари Худро дар бораи тақсими мерос машварат кард ва фariштагони нек, ҳоло гӯш кунед. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 5:53

Ӯ ҷавоб дод: «Дар мавриди амалҳои қаблии одамон, ки аз рӯи нодонӣ содир кардаанд, танҳо Худо метавонад онҳоро ислоҳ кунад, зеро тамоми қудрат ба Ӯ тааллуқ дорад». 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 5:61

Фариштаи бузург ва мӯътабаре, ки шумо дидед, Микоил буд, ки бар қавми худ қудрат дорад ва онҳоро идора мекунад. Зеро Ӯ шариатро дар дилҳои касоне, ки имон овардаанд, шинонидааст ва аз ин рӯ, ба онҳое, ки шариатро додаанд, ташриф меорад, то бубинад, ки оё онҳо онро риоя кардаанд ё не. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 8:25

Ман ба ӯ гуфтам: «Ҷаноб, чаро ӯ баъзеҳоро ба бурҷ фиристод ва дигаронро дар ин ҷо ба шумо гузошт?» Ӯ ҷавоб дод: «Онҳое, ки қонунеро, ки аз ӯ гирифтаанд, вайрон кардаанд, дар ихтиёри ман мондаанд, то аз гуноҳҳои худ тавба кунанд; аммо онҳое, ки қонунро иҷро

карданд ва онро риоя карданд, дар зери қудрати ӯ қарор доранд». 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 8:27

Аммо акнун ту аз фаришта равшанӣ меёбӣ, аммо аз ҳамон Рӯҳ. Аммо ту бояд ҳама чизро бодиққат баррасӣ кунӣ; зеро аз ин рӯ, ман аз ҷониби он фариштаи мӯҳтарам ба хонаи ту фиристода шудаам, то ки вақте ки ҳама чизро бо қудрати баланд дидӣ, мисли пештара натарсӣ. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:4

Зеро ба забон овардани номи Писари Худо ба ту ҳеҷ фоидае нахоҳад дошт, агар либоси онҳоро аз онҳо нагирӣ. Зеро ин бокираҳо қудрати Писари Худо ҳастанд. Ҳамин тавр, одам беҳуда номи ӯро хоҳад дошт, агар қудрати ӯро низ надошта бошад. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:122

«Дар бораи он сангҳо, — идома дод ӯ, — ки бо дастони онҳо раҳо карда шуданд, шумо дар бино боқӣ монданд, онҳо бо қудрати худ пӯшида шуда буданд; аз ин рӯ шумо тамоми бурҷро бо санги якранг ва аз як санг сохташуда мебинед. 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:125

Ӯ гуфт: «Ту мебинӣ, ки бодиққат ҳама чизро меомӯзӣ, инчунин дар бораи он сангҳое, ки рад карда шудаанд, бишнав. Ҳамаи инҳо номи Писари Худоро гирифтанд ва бо ин қудрати ин бокираҳо. 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:128

Аммо баъд аз ин, он занонеро, ки шумо дидед, либоси сиёҳ пӯшида буданд, китфҳояшон озод ва мӯйҳояшон кушода буданд, нигоҳ доштанд; онҳо бо зебоии худ васваса шуда, хоҳишҳои худро ба онҳо равона карданд; ва бо қудрати худ либос пӯшиданд ва либоси бокираҳоро партофтанд: 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:130

Ӯ гуфт, ки агар онҳо ҳамаи корҳои он занонро як сӯ гузоранд ва қудрати ин бокираҳоро аз нав барқарор кунанд ва дар корҳои худ рафтор кунанд, онҳо ворид хоҳанд шуд. 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:133

«Гӯш кунед», - гуфт ӯ, номҳои он бокираҳоеро, ки пурқудраттаранд ва дар гӯшаҳои дарвоза истодаанд, бишнавед. Инҳо номҳои онҳост: якум Имон; дуюм Итоат; сеюм Қудрат; чорум Сабр; боқимондае, ки дар зери инҳо истодаанд, инҳоянд: Соддагӣ, Бегуноҳӣ, Покӣ, Шодмонӣ, Ҳақиқат, Фаҳмиш, Мувофиқат, Хайр. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:141-142

Ӯ ҷавоб дод: «Зеро ин расулон ва муаллимон, ки номи Писари Худоро мавъиза мекарданд, пас аз қабул кардани имон ва қудрати ӯ мурданд, ба онҳое, ки пештар мурда буданд, мавъиза карданд ва ин мӯҳрро ба онҳо доданд». 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:157

Ва оё ба назари ту чунин намерасад, ки касе, ки бояд аз пайи некӣ равад, агар ӯ қисмати гуноҳро афзалтар донад, нисбат ба касе, ки бе донистани қудрати Худо гуноҳ мекунад, гуноҳи бештар мекунад? 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:172

Худо ва Парвардигори мо, ки бар ҳама чиз ҳукмронӣ мекунад ва бар тамоми махлуқоти худ қудрат дорад, гуноҳҳои моро ба ёд намеорад, балки онҳое, ки гуноҳҳои худро эътироф мекунанд, ба осонӣ ором мешаванд: аммо инсон, ки суст, миранда, заиф ва пур аз гуноҳ аст, дар хашми худ бар зидди инсон устувор мемонад; гӯё қудрати наҷот ё нобуд кардани ӯро дорад. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:208

Аммо баъзе аз онҳо, ки тавба карда буданд, наҷот ёфтанд ва дигарон аз ҳамон навъ низ, агар тавба кунанд, наҷот хоҳанд ёфт; аммо агар не, онҳо аз ҷониби он заноне, ки қудрат ва қуввати онҳо доранд, хоҳанд мурд. 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:228

Зеро ҳамаи халқҳо бандагони худро, ки аз соҳибони худ рӯй мегардонанд, ҷазо медиҳанд; шумо чӣ фикр мекунед, ки Худованд бо шумо, ки қудрати ҳама чизро дорад, чӣ кор хоҳад кард? 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:242

Пас, ҷиддӣ ва хоксории ӯро нисбат ба худ бигир ва ба ҳама бигӯ, ки ӯ дар назди Худо шараф ва обрӯи бузург дорад ва шоҳзодаи қудрати бузург ва дар вазифаи худ тавоно аст. Қудрати тавба танҳо ба ӯ дода шудааст дар тамоми ҷаҳон. Оё ба назари ту ӯ қудрати бузурге надорад? 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 10:5-6

Эй Пилот, агар барои дархости мо ҷой бошад, зеро мо замоне дар қудрат будем, хонадони маро бодиққат дафн кунед; зеро дуруст аст, ки моро ту дафн кунӣ, на коҳинон, ки пас аз муддати кӯтоҳ, чунон ки Навиштаҳо мегӯянд, дар вақти омадани Исои Масеҳ интиқом фаро хоҳад расид. Номаи Ҳиродус ба Пилотуси Ҳоким

Ман маълумот гирифтам, хеле аъло, ки дар натиҷа маро тарсу ларз фаро гирифт. Зеро дар ин вилояте, ки ман идора мекунам, яке аз шаҳрҳои он Ерусалим ном дорад, тамоми мардуми яҳудӣ шахсеро бо номи Исо ба ман супурданд ва ба ӯ айбномаҳои зиёде пешниҳод карданд, ки онҳо бо далелҳои мувофиқ исбот карда натавонистанд. Аммо онҳо ӯро бо як бидъат муттаҳам карданд, ки Исо гуфта буд, ки рӯзи шанбе истироҳат нест ва набояд аз ҷониби онҳо риоя карда шавад. Зеро ӯ дар он рӯз бисёр шифо дод ва кӯронро бино ва лангонро роҳ дод, мурдагонро эҳё кард, махавиёнро пок кард, фалаҷиёнро, ки тамоман наметавонистанд баданашонро ҳаракат диҳанд ё асабҳояшонро мустаҳкам кунанд, балки танҳо метавонистанд сухан гӯянд ва сухан гӯянд, шифо дод ва ба онҳо қудрат дод, ки роҳ раванд ва даванд ва заъфи онҳоро танҳо бо каломи худ бартараф кунанд. Як амали хеле бузурги дигаре ҳаст, ки барои худоёни мо аҷиб аст: ӯ мардеро, ки чор рӯз мурда буд, эҳё кард ва ӯро танҳо бо каломи худ даъват кард, вақте ки мурда ба пӯсидан шурӯъ карда буд ва баданаш аз кирмҳое, ки парвариш ёфта буданд ва бӯи саг дошт, вайрон шуда буд; Аммо, вақте ки ӯро дар қабр хобида дид, ба ӯ амр дод, ки давад, ва мурда тамоман дер накард, балки мисли домод аз хуҷрааш баромад, аз қабри худ пур аз атрҳои фаровон берун омад. Ғайр аз ин, ҳатто онҳое, ки бегонагон ва ошкоро девҳо буданд, ки дар биёбонҳо маскан гирифтанд ва ҷисми худро мехӯрданд ва мисли чорво ва хазандаҳо саргардон мешуданд, ба сокинони шаҳрҳо табдил ёфт ва бо як калима онҳоро оқил гардонд ва онҳоро барои доно ва тавоно ва машҳур шудан омода кард, ки бо ҳамаи душманони рӯҳҳои нопок, ки дар онҳо харобкунанда буданд, хӯроки онҳоро мехӯрданд ва онҳоро ба қаъри баҳр партофт. Гузориши Пилотус Ҳоким, дар бораи Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба Август Қайсар дар Рум фиристода шуда буд.

Вақте ки ӯро ба шаҳри румиён оварданд, ва Қайсар аз омадани ӯ шунид, дар маъбади худоён, болотар аз тамоми сенат ва бо тамоми лашкар ва бо тамоми мардуми қудраташ нишаст ва фармон дод, ки Пилотус дар даромадгоҳ истад. Қайсар ба ӯ гуфт: «Эй бадкирдортарин шахс, вақте ки ту ин қадар мӯъҷизаҳои бузургеро, ки аз ҷониби он мард нишон дода шудаанд, дидаӣ, чаро ҷуръат кардӣ, ки ин корро кунӣ? Бо ҷуръат кардан ба анҷом додани кори бад, ту тамоми ҷаҳонро хароб кардӣ». Пилот гуфт: «Эй подшоҳ ва ҳоким, ман дар ин корҳо гунаҳкор нестам, балки мардуми яҳудӣ гунаҳкоранд». Қайсар гуфт: «Онҳо кистанд?» Пилот гуфт: «Ҳиродус, Архелай, Филиппус, Ҳонна ва Қаёфо ва тамоми мардуми яҳудӣ». Қайсар гуфт: «Барои чӣ ту нияти онҳоро амалӣ кардӣ?» Пилот гуфт: «Миллати онҳо исёнгар ва беитоат аст ва ба қудрати ту итоат намекунад». Ва қайсар гуфт: «Вақте ки Ӯро ба ту таслим мекарданд, ту бояд ӯро

эмин медоштӣ ва назди ман мефиристодӣ ва ба онҳо розӣ намешудам, ки чунин шахсеро, ки одил буд ва мӯъҷизаҳои бузург ва некро нишон медод, чунон ки ту дар хабари худ гуфтаӣ, маслуб кунанд. 1 Зеро бо чунин мӯъҷизаҳо Исо Масеҳ, Подшоҳи яҳудиён буданашро нишон дод. Мурофиа ва маҳкумияти Пилотус

Ва ӯ ӯро рӯзи пеш аз иди фатир ба мардум супурд. Онҳо Худовандро гирифта, ӯро тела доданд ва медавиданд ва гуфтанд: «Биёед Писари Худоро, ки бар Ӯ қудрат пайдо кардаем, кашем». Ва Ӯро бо либоси арғувонӣ пӯшонданд ва бар курсии доварӣ гузоштанд ва гуфтанд: «Эй подшоҳи Исроил, одилона доварӣ кун». Ва яке аз онҳо тоҷе аз хор оварда, онро бар сари Худованд гузошт. Ва дигарон истода, ба чашмони Ӯ туф карданд ва дигарон рухсораҳояшро заданд; дигарон бо найча Ӯро месӯхтанд; ва баъзеҳо Ӯро қамчинкорӣ карда, мегуфтанд: «Бо ин эҳтиром, биёед Писари Худоро эҳтиром кунем». Инҷили Петрус 1:3

Нисфирӯзӣ буд ва тамоми Яҳудоро торикӣ фаро гирифт. Онҳо нигарон ва ноумед шуданд, ки мабодо офтоб дар вақти зинда буданаш ғуруб накунад, зеро барои онҳо навишта шудааст, ки офтоб бар шахси кушташуда ғуруб накунад. Яке аз онҳо гуфт: «Ба ӯ заҳра бо сирко бинӯшон». Онҳо омехта карда, ба ӯ нӯшониданд ва ҳама чизро иҷро карданд ва гуноҳҳои худро бар сари худ анҷом доданд. Бисёриҳо бо чароғҳо гаштугузор карда, фикр карданд, ки шаб аст ва афтоданд. Ва Худованд фарёд зад: «Қудрати ман, қудрати ман, ту маро тарк кардӣ». Ва ҳамин ки ӯ инро гуфт, бардошта шуд. Ва дар он соат пардаи маъбади Ерусалим ду пора шуд. Инҷили Петрус 1:5

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Зеро Ту, эй Худо, ӯро хоболуд кардӣ ва устухонеро аз паҳлӯяш гирифтӣ ва гӯштро ба ҷои он бо қудрати илоҳии Худ барқарор кардӣ. Ва Ту маро, устухонро гирифтӣ ва маро зане сохтӣ, ки мисли ӯ дурахшон бошад, бо дил, ақл ва сухан ва бо ҷисм мисли ӯ бошад; ва маро бо раҳмат ва қудрати Худ ба чеҳраи ӯ монанд сохтӣ. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 5:9-10

Аммо вақте ки ту барои маскан гирифтан дар ин сарзамини бегона омадӣ, ҷисми ҳайвонии ту бе ғизои заминӣ дар рӯи замин буда наметавонист, то онро тақвият диҳад ва қудрати онро барқарор кунад. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 40:2

Он гоҳ Одам ба Ҳавво гуфт: «Ин оташеро бубин, ки мо дар худ ҳиссае дорем: ки қаблан ба мо таслим шуда буд, аммо дигар чунин намекунад, акнун, ки мо аз ҳадди офариниш гузаштаем ва ҳолати худро тағйир додаем ва табиати мо тағйир ёфтааст. Аммо оташ дар табиати худ тағйир наёфтааст ва аз офариниши худ тағйир наёфтааст. Аз ин рӯ, ҳоло он бар мо ҳукмронӣ мекунад ва вақте ки мо ба он наздик мешавем, он ҷисми моро месӯзонад». 1 Китоби Одам ва Ҳавво 44:9

Худо боз ба Ҳавво гуфт: «Чӣ ваъдае дар боғ ба шумо дода буд, ки гуфта буд: «Ҳангоме ки аз дарахт бихӯред, чашмони шумо кушода хоҳанд шуд ва шумо мисли худоён хоҳед шуд ва некӣ ва бадиро хоҳед донист». Аммо инак, Ӯ баданҳои шуморо бо оташ сӯзонд ва ба шумо таъми оташро барои таъми боғ чашид; ва ба шумо сӯзиши оташ ва бадии онро ва қудрати онро бар шумо нишон дод». 1 Китоби Одам ва Ҳавво 46:6

Бинед, ман ӯро бастам, то он даме ки шумо омадед ва ӯро дидед ва заъфи ӯро дидед, ки ҳеҷ қуввате бо ӯ боқӣ намондааст. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 51:10

Аммо Шайтон, ки бадбини ҳама некиҳо буд, ба онҳо иҷозат надод, ки дуоҳои худро қатъ кунанд. Зеро ӯ лашкарони худро даъват кард ва ҳама омаданд. Сипас ӯ ба онҳо гуфт: «Азбаски Одам ва Ҳавво, ки мо онҳоро фиреб додем, ба Худо шабу рӯз дуо гӯянд ва аз Ӯ илтимос кунанд, ки онҳоро наҷот диҳад ва азбаски онҳо то охири рӯзи чилум аз ғор берун нахоҳанд омад. Ва азбаски онҳо дуоҳои худро ҳамон тавре ки ҳарду ба мувофиқа расиданд, идома медиҳанд, ки Ӯ онҳоро аз дасти мо раҳо мекунад ва онҳоро ба ҳолати аввалаашон бармегардонад, бубин, ки мо бо онҳо чӣ кор хоҳем кард». Ва лашкарони ӯ ба ӯ гуфтанд: «Эй Парвардигори мо, қудрати Ту аст, ки ҳар кореро, ки мехоҳӣ, анҷом диҳӣ». 1 Китоби Одам ва Ҳавво 59:1-2

Пас, на танҳо ба хотири ӯ, ин дарахтон якбора сабзидаанд; балки Ман ба ту раҳм кардам ва ба онҳо амр додам, ки сабзанд. Ва онҳо ба ду дарахти калон табдил ёфтанд, ки шумо бо шохаҳои онҳо сояафкан шавед ва оромӣ ёбед; ва Ман ба шумо қудрати Худ ва корҳои аҷоиби Худро нишон медиҳам. Ва инчунин, барои он ки ба шумо макри Шайтон ва корҳои бади ӯро нишон диҳам, зеро аз замони берун омаданатон, ӯ як рӯз ҳам ба шумо зарар нарасондааст. Аммо Ман ба ӯ қудрате бар шумо надодаам. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 63:9-10

Зеро мо медонем, ки корҳои аҷоиби Ту, эй Худо, бузурганд ва бо қудрати Ту метавонӣ як чизро аз дигаре берун оварӣ, бе хоҳиши кас. Зеро қудрати Ту метавонад сангҳоро ба дарахт ва дарахтонро ба санг табдил диҳад. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 63:14

Сипас фаришта аз Одам ва Ҳавво рафт, ки аз анҷир хӯранд, то он даме ки гуруснагии худро қонеъ карданд. Сипас онҳо бо боқимонда чизеро, ки боқӣ монда буд, гузоштанд; аммо бо қудрати Худо, анҷирҳо мисли пештара сер шуданд, зеро Худо онҳоро баракат дод. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 64:8

Дар он ҷо онҳо дарахтеро диданд ва дар он маннаи сахт ёфтанд; ва аз қудрати Худо дар ҳайрат монданд. Ва фариштагон ба онҳо амр доданд, ки вақте гурусна буданд, аз манна бихӯранд. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 68:8

Эй Худо, ба мо амр деҳ, ки бе фармони Худ ба онҳо роҳ надиҳем, то моро нобуд накунӣ. Зеро агар Ту ба мо фармон надиҳӣ, мо мағлуб мешавем ва аз маслиҳати шайтон пайравӣ мекунем ва боз моро нобуд мекунӣ. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 72:22

Аммо вақте ки Одам омад ва зебоӣ, зебоӣ ва қомати комили кӯдакро дид, аз ӯ шод шуд ва барои Ҳобил тасаллӣ ёфт. Сипас ӯ кӯдакро Шет ном гузошт, ки маъноаш «Худо дуои маро шунид ва маро аз ранҷу азобам раҳо кард». Аммо ин инчунин маънои «қудрат ва қувват»-ро дорад. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 2:3

Ва эй Одам, ба ӯ нигоҳ кун, ки дар бораи худаш гуфт, ки ӯ Худо аст! Оё Худо метавонад сиёҳпӯст бошад? Оё Худо шакли занро мегирад? Оё касе аз Худо қавитар аст? Ва оё Ӯро мағлуб кардан мумкин аст? 2 Китоби Одам ва Ҳавво 4:4

Баъд аз ин, вақте ки ӯ аз қурбонгоҳ поён мефаромад ва қурбонии худро ба анҷом мерасонд, Шайтон ба шакли фариштаи зебое, ки аз нур дурахшон буд, ба ӯ зоҳир шуд; бо асои нур дар дасташ, ки камарбанди нурро ба бар дошт. Зеро дар ҷаҳони мо мо Худое надорем; балки ҳамаи мо худоён ҳастем; ҳамаи мо аз нур, осмонӣ, пурқудрат, пурқувват ва ҷалол ҳастем. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 5:4,11

Вақте ки Одам амри худро ба Шет анҷом дод, дасту пойҳояш суст шуданд, дасту пойҳояш аз кор монданд, даҳонаш лол шуд ва забонаш тамоман гап заданро бас кард. Ӯ чашмонашро пӯшид ва ҷон дод. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 9:1

Он гоҳ дасту пойҳои Шет суст шуданд; дасту пойҳояш аз кор монданд; даҳонаш лол шуд ва гап зада наметавонист; ва ӯ ҷон дод ва рӯзи баъд аз нӯҳсаду дувоздаҳум, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳи Абиб, мурд; Ҳанӯх бистсола буд. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 12:13

Он гоҳ Ломак ба ӯ раҳм кард ва гуфт: «Ба ростӣ, вақте ки танҳо мемонад, мардони ин макон ӯро мағлуб мекунанд». 2 Китоби Одам ва Ҳавво 13:3

Аммо акнун, эй Худо, аз Ту хоҳиш мекунам, ки маро аз ин насл, ки ҳоло дар байни онҳо зиндагӣ мекунам, наҷот диҳӣ, чунон ки Ту маро аз он девҳо наҷот додӣ. Фариштаи Худро фирист, то маро аз миёни онҳо берун оварад, зеро ман қудрати гурехтан аз байни онҳоро надорам. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 17:47

Аммо ин дафъа, вақте ки онҳо ба ғор даромаданд, онҳо Ҷаредро наёфтанд, балки чароғро хомӯш ва ҷасадҳои падаронро дар атроф пароканда ёфтанд ва овозҳое аз онҳо бо қудрати Худо баромаданд, ки мегуфтанд: «Шайтон писари моро фиреб додааст ва мехост ӯро нобуд кунад, чунон ки писари мо Қобилро нобуд кард». Онҳо инчунин гуфтанд: «Худованд Худои осмон ва замин, писари моро аз дасти шайтон, ки дар пеши ӯ як арвоҳи бузург ва бардурӯғро сохта буд, раҳо кун». Онҳо инчунин бо қудрати Худо дар бораи дигар масъалаҳо сухан ронданд. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 18:2-3

Пас ҳама овозҳо хомӯш шуданд, ба ҷуз овози падари мо Одам, ки бо қудрати Худо бо Ҷаред сухан мегуфт, чунон ки касе бо ҳамсафараш мегуфт: «Эй Ҷаред, писарам, барои раҳоӣ аз дасти шайтон ба Худо тӯҳфаҳо тақдим кун; ва вақте ки ту ин қурбониҳоро меорӣ, онҳоро дар қурбонгоҳе, ки ман дар он қурбонӣ мекардам, тақдим мекунӣ». Пас, аз шайтон низ эҳтиёт шав, зеро ӯ маро борҳо бо арвоҳаш фиреб дод ва мехост маро нобуд кунад, аммо Худо маро аз дасти ӯ раҳо кард. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 18:10

Ва вақте ки одамон диданд, ки мағлуб шудаанд ва дигаронро диданд, ки мағлуб нашудаанд, онҳое, ки мағлуб шуданд, ба назди Генун омаданд, ба ӯ паноҳ бурданд ва ӯ онҳоро иттифоқчиёни худ гардонд. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 20:9

Аммо ман медонам, ки бо қудрати Худо, Ӯ шуморо дар ин кӯҳи муқаддас тарк намекунад, зеро фарзандони шумо амри Ӯ ва амри падарони моро, ки мо аз онҳо гирифта будем, вайрон кардаанд. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 21:5

Ва яке аз сафи фариштагон, ки бо сафи зери ӯ буд, рӯй гардонида, фикри ғайриимконеро ба сар овард, ки тахти худро аз абрҳои болои замин болотар гузорад, то ки дар мартабааш бо қудрати ман баробар шавад. Асрори Ҳанӯх 29:3

Пас, эй Худо, куҷо метавонад худро аз дониши Ту пинҳон кунад? Аъмоли мо ба интихоби худ ва қудрати худи мо барои анҷом додани дуруст ё нодуруст дар аъмоли дастони худ вобаста аст; ва бо адолати Худ Ту ба фарзандони одам ташриф меорӣ. Забурҳои Сулаймон 9

Зеро кист, эй Худо, ки тавоно бошад, магар ин ки Туро ба ростӣ шукр гӯяд? Ва куҷост одаме, ки тавоно бошад, магар ин ки дар шукргузории исми Ту бошад? Забурҳои Сулаймон 15

Эй Худои ман, ҳеҷ кас макони муқаддаси Туро дигаргун намекунад; ва имкон надорад, ки онро дигаргун кунад ва дар ҷои дигар гузорад, зеро ки Ӯ бар он қудрат надорад (Қиссаҳои Сулаймон 4:1-2).

Қудрати Ӯро эътироф кунед ва файзи Ӯро нишон диҳед. Ҳалелуя. Одес аз Сулаймон 7:28

Зеро ба онҳо иҷозат дода нашуда буд, ки мӯҳри онро кушоянд, зеро қудрате, ки бар мӯҳр буд, аз онҳо бузургтар буд. Одаҳои Сулаймон 23:8

Ва Ӯ аломати Худро ба ӯ нишон дод, ва маро бо нури Худ роҳнамоӣ кард, ва асои қудрати Худро ба ман дод, то ки хаёлоти қавмҳоро ром кунам, ва қудрати мардони пурқудратро барои паст кардани онҳо, то ки бо каломи Ӯ ҷанг кунанд ва бо қудрати Ӯ пирӯзӣ ба даст оранд. (Қиссаҳои Сулаймон 29:7-9)

Барои хушбахтон шодӣ аз дилҳояшон ва нуре аз Ӯст, ки дар онҳо сокин аст: Ва суханон аз Ҳақест, ки аз худ сарчашма гирифтааст: зеро ки Ӯ бо қудрати муқаддаси Ҳаққи Таоло тақвият ёфтааст ва то абад беосеб аст. Ҳалелуя. Одис аз Сулаймон 32:1-2

Дарёҳои бузург қудрати Худовананд: Одаҳои Сулаймон 39:1

Дар номаи Аристей, ки яке аз ёдгориҳои қадимтарин ва қобили таваҷҷуҳтарин дар ин маҷмӯа аст, мо аз Одам ва Ҳавво, аз тӯфони бузург дуртар гузаштем. Ин навишта намоиши устувории насли башарро нишон медиҳад, ки Заминро бо халқҳои пуриқтидор дар шукӯҳу шаҳомат аз нав маскан гирифтааст. Муқаддимаи номаи Аристей

Азбаски шумо барои ба даст овардани дониши чизҳое, ки метавонанд ба ақл фоида расонанд, ин қадар майл доред, ман вазифадорам, ки тамоми маълумотеро, ки дар қудрати худ дорам, ба шумо расонам. Номаи Арестей 1:7

Шумо аз ҷониби Худои Қодири Мутлақ хеле эҳтиром ёфтаед ва аз ҳамаи падарони худ дар ҷалол баландтар шудаед ва сазовори он аст, ки шумо ба Ӯ бузургтарин шукргузориро бо қудрати худ расонед. Номаи Арестей 1:36

Ман фикр мекунам, ки ворид кардани нусхаи фармон муфид хоҳад буд, зеро бо ин роҳ саховатмандии подшоҳ, ки аз ҷониби Худо барои наҷоти чунин мардуми зиёд ваколатдор шудааст, равшантар ва возеҳтар хоҳад буд. Номаи Аристей 1:40

Азбаски дар қаламрави мо яҳудиёни зиёде маскан гирифтаанд, ки дар замони қудрати форсҳо аз Ерусалим бурда шудаанд ва бисёри дигар, ки бо падарам ба Миср ҳамчун асирӣ омадаанд, шумораи зиёди онҳоро ӯ ба артиш фиристод ва ба онҳо музди меҳнати бештар аз маъмулӣ дод ва вақте ки вафодории роҳбарони онҳоро исбот кард, қалъаҳо сохт ва онҳоро ба ихтиёри онҳо гузошт, то мисриёни бумӣ аз онҳо тарсонанд. Номаи Арестей 2:16

Зеро ӯ пеш аз ҳама исбот кард, ки танҳо як Худо вуҷуд дорад ва қудрати Ӯ дар тамоми коинот зоҳир мешавад, зеро ҳар макон бо салтанати Ӯ пур аст ва ҳеҷ яке аз корҳое, ки одамон дар рӯи замин пинҳонӣ анҷом медиҳанд, аз дониши Ӯ берун намемонад. Зеро ҳар коре, ки инсон мекунад ва ҳар коре, ки дар оянда рӯй медиҳад, барои Ӯ ошкор аст. Бо дарназардошти ин ҳақиқатҳо ва равшан кардани онҳо, ӯ нишон дод, ки ҳатто агар инсон дар бораи бадӣ фикр кунад - дар бораи он ки онро воқеан анҷом диҳад, чизе нагӯем - аз ошкоршавӣ халос намешавад, зеро ӯ равшан кард, ки қудрати Худо тамоми қонунро фаро гирифтааст. Аз нуқтаи

ибтидоии худ сар карда, ӯ нишон дод, ки тамоми инсоният ба ҷуз худамон ба вуҷуди худоёни зиёд бовар доранд, гарчанде ки онҳо худашон аз мавҷудоти беҳудае, ки онҳоро беҳуда парастиш мекунанд, хеле пурқудраттаранд. Номаи Аристей 6:6-9

Гарчанде ки умуман, ҳама чиз аз ҷиҳати сохти табиии худ яксон аст, зеро ҳамаи онҳо аз як қудрат идора карда мешаванд, аммо дар ҳар як ҳолати алоҳида сабаби амиқи вуҷуд дорад, ки чаро мо аз истифодаи баъзе чизҳо худдорӣ мекунем ва аз истифодаи маъмулии дигарон лаззат мебарем. Номаи Арестей 6:23

Аз ин рӯ, ӯ моро насиҳат мекунад, ки дар хотир дорем, ки қисмҳои дар боло зикршуда бо қудрати илоҳӣ бо маҳорати комил якҷоя нигоҳ дошта мешаванд. Номаи Арестей 6:44

Зеро бо дастурҳое, ки Ӯ дар бораи хӯрок ва нӯшокӣ ва ҳолатҳои мушаххаси ламс медиҳад, Ӯ ба мо амр медиҳад, ки беандеша ба ҳеҷ коре накунем ва гӯш надиҳем ва бо сӯиистифода аз қудрати ақл ба беадолатӣ даст назанем. Номаи Аристей 6:52

Бо истиқболи ин ҷавоб, ӯ аз дигаре пурсид, ки чӣ тавр метавонад барои душманонаш мояи тарс гардад. Ва ӯ ҷавоб дод: «Агар ҳангоми нигоҳ доштани захираҳои бузурги силоҳ ва қувва дар хотир дошта бошад, ки ин чизҳо барои ба даст овардани натиҷаи доимӣ ва ниҳоӣ нотавонанд. Зеро ҳатто Худо бо додани мӯҳлатҳо ва танҳо намоиши бузургии қудрати худ тарсро ба зеҳни одамон меандозад. Подшоҳ ин мардро ситоиш кард ва сипас ба дигаре гуфт: «Некии олӣ дар ҳаёт чист?» Ва ӯ ҷавоб дод: «Донистани он ки Худо Парвардигори коинот аст ва дар беҳтарин дастовардҳои мо на мо, балки Худост, ки бо қудрати худ ҳама чизро ба анҷом мерасонад ва моро ба ҳадаф мерасонад». Номаи Арестей 7:42-45

Ва Менедем, файласуфи Эретрия, гуфт: «Дуруст аст, эй подшоҳ, зеро азбаски коинот аз ҷониби тақдир идора карда мешавад ва азбаски мо дуруст дарк мекунем, ки инсон офаридаи Худост, аз ин бармеояд, ки тамоми қудрат ва зебоии сухан аз Худо сарчашма мегирад». Номаи Аристей 7:54

Подшоҳ ӯро ситоиш кард ва сипас аз дигаре пурсид, ки чӣ тавр ӯ метавонад ҳақиқатро нигоҳ дорад? Дар посух ба савол ӯ гуфт: «Бо дарк кардани он, ки дурӯғ барои ҳамаи одамон ва махсусан барои подшоҳон шармандагии бузург меорад. Зеро, азбаски онҳо қудрати анҷом додани ҳар кореро доранд, чаро бояд ба дурӯғ рӯй оваранд? Илова бар ин, эй подшоҳ, ту бояд ҳамеша дар хотир дорӣ, ки Худо дӯстдори ҳақиқат аст». Номаи Арестей 8:6-7

То он ҷое ки ман метавонам қарор диҳам, ба хулосаи зерин расидам: Эй подшоҳ, ту бояд бо ҳар роҳи имконпазир суханон ва амалҳои худро бо қоидаи парҳезгорӣ идора кунӣ, то дарк кунӣ, ки фазилатро нигоҳ медорӣ ва ҳеҷ гоҳ худро бо баҳои ақл қонеъ намекунӣ ва ҳеҷ гоҳ бо сӯиистифода аз қудрати худ ба адолат пойбанд намешавӣ. Номаи Арестей 8:21

Подшоҳ аз ин суханон хушҳол шуда, аз дигаре пурсид, ки чӣ тавр ӯ метавонад аз ҳасад халос шавад? Ва ӯ пас аз таваққуфи кӯтоҳ ҷавоб дод: «Агар шумо пеш аз ҳама ба назар гиред, ки Худо ба ҳамаи подшоҳон шӯҳрат ва сарвати бузурге ато мекунад ва ҳеҷ кас бо қудрати худ подшоҳ нест. Ҳама мехоҳанд ин шӯҳратро бо ҳам тақсим кунанд, аммо наметавонанд, зеро ин тӯҳфаи Худост!» Номаи Арестей 8:29-30

Подшоҳ бо ӯ меҳрубонона сӯҳбат кард ва сипас аз дигаре пурсид: «Чӣ чиз ба зебоӣ аз ҷиҳати арзиш монанд аст?» Ва ӯ гуфт: «Тақводорӣ, зеро он шакли барҷастаи зебоӣ аст ва қудрати он

дар муҳаббат аст, ки ин тӯҳфаи Худост. Шумо инро аллакай ба даст овардаед ва бо он ҳама баракатҳои ҳаётро ба даст овардаед». Номаи Арестей 8:39-40

Рӯзи дигар барои зиёфат низ ҳамин тартибот андешида шуданд ва подшоҳ, ба маҳзи фаро расидани фурсат, ба пурсидани саволҳои мардоне, ки дар паҳлӯи онҳое, ки аллакай ҷавоб дода буданд, нишаста буданд, шурӯъ кард ва ба аввалин гуфт: «Оё хирадро омӯхтан мумкин аст?» Ва ӯ гуфт: «Рӯҳ чунон сохта шудааст, ки бо қудрати илоҳӣ қодир аст ҳама некиро қабул кунад ва баръакси онро рад кунад». Номаи Арестей 9:1-2

Ва рӯзи дигар, вақте ки фурсат фароҳам омад, подшоҳ аз марди дигар пурсид: «Номи бадтарини беэътиноӣ чист?» Ва ӯ ҷавоб дод: «Агар мард ба фарзандонаш ғамхорӣ накунад ва тамоми кӯшишро барои таълиму тарбияи онҳо сарф накунад. Зеро мо ҳамеша ба Худо на он қадар барои худамон, балки барои фарзандонамон дуо мегӯем, то ҳар баракат ба онҳо насиб гардад. Хоҳиши мо барои он ки фарзандони мо худдорӣ кунанд, танҳо бо қудрати Худо амалӣ мешавад.» Номаи Арестей 9:22-23

Подшоҳ розӣ шуд ва аз дигаре пурсид, ки чӣ тавр ӯ метавонад аз хато озод бошад? Ва ӯ ҷавоб дод: «Агар шумо ҳамеша боандеша амал кунед ва ҳеҷ гоҳ ба тӯҳматҳо бовар накунед, балки чизҳоеро, ки ба шумо гуфта мешаванд, барои худ исбот кунед ва бо доварии худ дархостҳоеро, ки ба шумо дода мешаванд, ҳал кунед ва ҳама чизро дар партави доварии худ иҷро кунед, шумо аз хато озод хоҳед буд, эй подшоҳ. Аммо дониш ва амалияи ин чизҳо кори қудрати илоҳӣ аст. Подшоҳ аз ин суханон хурсанд шуда, аз дигаре пурсид, ки чӣ тавр ӯ метавонад аз хашм озод бошад?» Ва ӯ дар посух ба савол гуфт: «Агар ӯ бидонад, ки қудрати ӯ бар ҳама чиз ҳатто барои марг ба онҳо дорад, агар ӯ ба хашм роҳ диҳад ва агар ӯ, танҳо аз сабаби он ки ӯ сарвар буд, бисёриҳоро аз ҳаёт маҳрум кунад, бефоида ва фоҷиабор хоҳад буд». Номаи Аристей 9:28-31

Подшоҳ гуфт, ки ӯ ҷавоби хуб додааст ва сипас аз марди дигар пурсид: «Машварати хуб чист?» Ӯ шарҳ дод, ки чӣ барои сиёсати худамон муфид аст ва бо оқибатҳои зарароваре, ки аз қабули назари муқобил ба вуҷуд меоянд, муқоиса мекунад, то ки бо вазн кардани ҳар як нукта мо хуб огоҳ шавем ва ҳадафи мо амалӣ гардад. Ва аз ҳама муҳимтар, бо қудрати Худо ҳар як нақшаи шумо амалӣ хоҳад шуд, зеро шумо парҳезгорӣ мекунед. Номаи Арестей 9:33-34

Подшоҳ ӯро ситоиш кард ва аз дигаре пурсид: «Ҳадафи суханронӣ чист?» Ва ӯ ҷавоб дод: «Барои бовар кунонидани ҳариф бо нишон додани хатогиҳояш дар як лашкари хуб тартибёфтаи баҳсҳо, шумо шунавандаи худро ба даст меоред, на бо муқобилат кардан ба ӯ, балки бо ситоиш кардан ба ӯ барои бовар кунондан. Ва бо қудрати Худо бовар кунондан ба даст меояд». Номаи Арестей 9:51-52

Подшоҳ аз ин ҷавоб хурсанд шуд ва аз дигаре пурсид: «Дар кадом шароит бояд инсон ғамгин шавад?» Ӯ ҷавоб дод, вақте ки мо мебинем, ки онҳо тӯлонӣ ва ислоҳнопазиранд. Ақл ба мо имкон намедиҳад, ки барои онҳое, ки мурдаанд ва аз бадӣ раҳо шудаанд, ғамгин шавем, балки ҳамаи одамон барои онҳо ғамгин мешаванд, зеро онҳо танҳо дар бораи худ ва манфиати худ фикр мекунанд. Танҳо бо қудрати Худо мо метавонем аз ҳама бадӣ раҳо шавем! Номаи Арестей 9:55-56

Подшоҳ гуфт, ки ҷавоби хубе додааст ва аз дигаре пурсид: «Кадом мард сазовори таҳсин аст?» Ва ӯ ҷавоб дод: «Марде, ки бо обрӯ, сарват ва қудрат муҷаҳҳаз аст ва дорои рӯҳи баробар ба ҳама чиз аст. Ту худат бо амалҳоят нишон медиҳӣ, ки бо ёрии Худое, ки туро ба ин чизҳо ғамхорӣ мекунад, сазовори таҳсин ҳастӣ». Номаи Арестей 10:11-12

Оё ин нест, ки ақл қудрати пахш кардани иштиҳоро дорад? Ба андешаи ман, ин тавр аст. Зеро агар ақл қудрати боздории хашми онҳоро намедошт, ӯ чунин намегуфт. 4 Маккабис 1:28,47

Ҳеҷ яке аз шумо наметавонед хислати бадхоҳонаро аз байн баред, аммо ақл метавонад иттифоқчии пурқудрати ӯ бошад, бар зидди таъсири бадхоҳона. 4 Маккабис 2:5

Аполлоний, ки тафсилоти масъаларо таҳқиқ карда буд, Шимъӯнро барои хизмати содиқонааш ба подшоҳ ситоиш кард ва ба дарбори Селевк шитофт ва ганҷинаи қиматбаҳоро ба ӯ ошкор кард; сипас, пас аз гирифтани ваколат барои ҳалли ин масъала, ӯ фавран ба кишвари мо рафт, бо Шимъӯни лаънатӣ ва артиши хеле пурқудрат ҳамроҳ шуд ва эълон кард, ки бо фармони подшоҳ дар он ҷост, то пасандозҳои хусусии хазинадориро ба даст орад. 4 Маккаби 2:20

Ва Антиох ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Пеш аз он ки ман ба шумо иҷозат диҳам, ки азобҳо барои шумо сар шаванд, эй марди мӯҳтарам, ман ба шумо маслиҳат медиҳам, ки гӯшти хукро бихӯред ва ҷони худро наҷот диҳед; зеро ман ба синну соли шумо ва мӯйҳои сафеди шумо эҳтиром мегузорам, гарчанде ки онҳоро муддати тӯлонӣ пӯшидаам ва то ҳол ба дини яҳудӣ часпидаам, маро водор мекунад, ки шуморо файласуф нашуморам... Зеро инро низ ба назар гиред, ки ҳатто агар қудрате бошад, ки чашмаш ба ин дини шумо нигариста бошад ҳам, ӯ ҳамеша шуморо барои гуноҳе, ки маҷбуран содир шудааст, мебахшад». 4 Маккабис 2:38,42

Пас, бешубҳа, Ақли Илҳомбахш бар эҳсосот ҳукмрон аст; зеро агар эҳсосот ё ранҷу азоби ӯ бар Ақли ӯ ғолиб меомад, мо онҳоро бо ин далели қудрати бартариашон эътироф мекардем. Аммо акнун, ки Ақли ӯ бар эҳсосоташ ғолиб омадааст, мо ба таври дуруст ба он қудрати фармондеҳии онҳоро нисбат медиҳем. 4 Маккабис 3:19-20

Зеро қудрати оташ тез ва сахт аст, ва он ҷасадҳои онҳоро зуд ба нобудӣ овард. 4 Маккабиҳо 6:40

Аммо бо вуҷуди ин, гарчанде ки вай васвасаҳои зиёде дошт, ки ба ғаризаҳои модарии худ таслим шавад, дар ҳеҷ як ҳолат шиканҷаҳои даҳшатнок қудрати тағйир додани ақли ӯро надоштанд; аммо модар ҳар як писарро алоҳида ва ҳама якҷоя ташвиқ мекард, ки барои дини худ бимиранд. 4 Маккабис 7:8

Ва ин мардон, ки худро барои Худо тақдис карда буданд, на танҳо ин шарафро ба даст оварданд, балки инчунин шараферо ба даст оварданд, ки ба воситаи онҳо душман дигар бар мардуми мо қудрат надошт ва золим ҷазо гирифт ва кишвари мо пок шуд, зеро онҳо гӯё фидияе барои гуноҳи миллати мо гаштаанд; ва бо хуни ин мардони одил ва кафорати марги онҳо, тақдири илоҳӣ Исроилро, ки қаблан ба ӯ бадӣ карда буданд, наҷот дод. 4 Маккабис 8:15

Пас Ҳайқор рафт ва писари хоҳараш Надонро муаррифӣ кард. Ӯ ба ӯ таъзим кард ва ба ӯ қудрат ва шараф орзу кард. Ва ба ӯ нигарист ва ӯро таъриф кард ва аз ӯ шод шуд ва ба Ҳайқор гуфт: «Эй Ҳайқор, оё ин писари ту аст?» Ман дуо мекунам, ки Худо ӯро нигоҳ дорад. Ва чунон ки ту ба ман ва падарам Сарҳадум хизмат кардӣ, бигзор ин писари ту ба ман хизмат кунад ва вазифаҳо, ниёзҳо ва корҳои маро иҷро кунад, то ки ман ӯро эҳтиром кунам ва ӯро ба хотири ту тавоно гардонам. Ва Ҳайқор ба подшоҳ таъзим кард ва ба ӯ гуфт: «Сарат зинда бод, эй оғои ман подшоҳ, то абад! Ман аз ту мехоҳам, ки бо писарам Надон сабр кунӣ ва хатоҳои ӯро бубахшӣ, то ки ӯ ба ту чунон ки сазовор аст, хизмат кунад». Пас подшоҳ ба ӯ қасам хӯрд, ки ӯро бузургтарин аз дӯстдоштаҳояш ва пурқудраттарин аз дӯстонаш хоҳад кард ва бо ӯ бо

ҳама эҳтиром ва эҳтиром хоҳад буд. Ва дастонашро бӯсид ва бо ӯ хайрухуш кард. Қиссаи Аҳиқор 1:21-24

Эй писарам, дар айёми қудрати одамӣ ва дар айёми селоби дарёӣ муқобилат накун. Қиссаи Аҳикор 2:62

Пас аз он Ҳайқор дар хонааш нишаст ва тамоми молу мулки худро, ғуломон ва канизон, аспҳо ва чорво ва ҳама чизеро, ки дошт ва ба даст оварда буд, ба Надон супурд; ва қудрати амр додан ва манъ кардан дар дасти Надон монд. Ва Ҳайқор дар хонааш ором нишаст ва гоҳ-гоҳ Ҳайқор рафта, ба подшоҳ эҳтиром гузошт ва ба хона бармегашт. Акнун, вақте ки Надон фаҳмид, ки қудрати амр додан ва манъ кардан дар дасти худи ӯст, аз мақоми Ҳайқор нафрат дошт ва ӯро масхара мекард ва ҳар вақте ки ӯ пайдо мешуд, ӯро маломат мекард ва мегуфт: «Амаки Ҳайқор дар ҳолати мастӣ аст ва ӯ ҳоло ҳеҷ чизро намедонад». Қиссаи Аҳиқор 3:2-4

Вақте ки Надон фаҳмид, ки чӣ рӯй додааст, ӯро ҳасад ва рашк фаро гирифт ва ба ҳар касе, ки аз ӯ пурсид, шикоят кардан гирифт ва амакаш Ҳайқорро масхара карда гуфт: Амакам маро аз хонааш ронд ва бародарамро аз ман авлотар донист, аммо агар Худои Мутаол ба ман қудрат диҳад, ман ба ӯ бадбахтии кушта шуданро меорам. Қиссаи Аҳикор 3:11

Ва Надон ӯро гирифта, бо ӯ назди подшоҳ рафт. Ва ҳангоме ки Ҳайқор ба ҳузури подшоҳ даромад, пеши ӯ бар замин саҷда кард ва барои подшоҳ қудрат ва умри ҷовидонӣ орзу кард. Қиссаи Аҳикор 3:32

Он гоҳ Нодон дод зад ва гуфт: «Эй Ҳайқор, эй сиёҳрӯй! Чӣ ба ту дар анҷом додани ин кор ба подшоҳ кӯмак мекунад, ки мулоҳиза ё қудрати туро истифода барад?» Қиссаи Аҳикор 3:36

Ва ман бо ёрии Худои Таоло ва лутфи бузурги ту ва қудрати оғоям подшоҳ онро барои ту чунон ки мехоҳӣ, бино хоҳам кард. Қиссаи Аҳикор 5:23

Панҷум қудрати сухан аст, ки бо он дониш меояд. Ҳафтум қудрати насл ва алоқаи ҷинсӣ аст, ки бо он гуноҳҳо ба воситаи ишқ ба лаззат ворид мешаванд. Аҳди Рубен 1:18,20

Зеро занон, эй фарзандони ман, бад ҳастанд; ва азбаски онҳо бар мард қудрат ва қувват надоранд, онҳо найрангҳои зоҳириро истифода мебаранд, то ӯро ба худ ҷалб кунанд. Аҳди Рубен 2:13

Аммо бо шунидани ин, ман бар Яҳудо сахт хашмгин шудам, зеро ӯ ӯро зинда раҳо кард ва панҷ моҳ бар ӯ хашмгин шудам. Аммо Худованд маро боздошт ва қудрати дастҳоямро аз ман боздошт, зеро дасти ростам ҳафт рӯз нимхушк шуда буд. Ва ман, фарзандонам, фаҳмидам, ки ин аз сабаби Юсуф ба ман расидааст, ва ман тавба кардам ва гиристам; ва аз Худованд Худо илтимос кардам, ки дастам барқарор шавад ва аз ҳама ифлосӣ ва ҳасад ва аз ҳама беақлӣ дурӣ ҷӯям. Аҳди Шимъӯн 1:12-14

Ва касеро, ки шариатро бо қудрати Худои Таоло нав мекунад, шумо фиребгар хоҳед номид; ва дар ниҳоят шумо ба сӯи ӯ ҳамла хоҳед кард, то ӯро бикушед, бе он ки шаъну шарафи ӯро бидонед, ва хуни бегуноҳро бо бадӣ бар сари худ мерезед. Аҳди Левӣ 4:27

Ва Белиар аз ҷониби ӯ баста хоҳад шуд ва ба фарзандонаш қудрат хоҳад дод, ки арвоҳи бадро поймол кунанд. Аҳди Левӣ 5:27

Ва вақте ки ман дар назди обҳои Козбо будам, мардони Ёбел бар зидди мо барои ҷанг омаданд. Ва мо бо онҳо ҷангида, онҳоро шикаст додем; ва иттифоқчиёни онҳоро аз Шилӯ кушта, ба онҳо қувват надодем, ки бар зидди мо биёянд. Аҳди Яҳудо 1:37-38

Зеро, агар касе подшоҳ бошад ва зино кунад, аз салтанати худ маҳрум мешавад, зеро бандаи зино мешавад, чунон ки ман низ азоб кашидам. Зеро Ман асои худро, яъне такягоҳи қабилаи худро, ва камарбанди худро, яъне қудрати худро, ва тоҷи худро, яъне ҷалоли подшоҳии худро додам. Аҳди Яҳудо 3:19-20

Ва Худованд Левиро ва фариштаи ҳузурро, маро, қудратҳои ҷалолро, Шимъӯнро, осмонро, Рубенро, заминро Иссокорро, баҳрро Забулунро, кӯҳҳоро Юсуфро, хаймаро, Бинёминро, нурҳоро Донро, Аданро, Нафтолиро, офтобро, Ҷодро ва моҳро Ошерро баракат дод. Аҳди Яҳудо 4:29

Ва арвоҳи маккор бар ӯ қудрат надоранд, зеро ки ӯ ба зебоии занон нигоҳ намекунад, то ки ақли худро бо фасод олуда накунад. Аҳди Исҳоқор 1:35

Зеро хашм чизи бад аст, эй фарзандонам, зеро он ҳатто худи рӯҳро низ ба ташвиш меорад. Ва ҷисми одами хашмгин худро ба вуҷуд меорад ва бар рӯҳи ӯ ҳукмронӣ мекунад ва ба бадан қудрат мебахшад, то ҳама гуна бадиро анҷом диҳад. Ва вақте ки ҷисм ҳамаи ин корҳоро мекунад, рӯҳ он чиро, ки карда шудааст, сафед мекунад, зеро дуруст намебинад. Пас, агар хашмгин бошад, агар ӯ одами пурқудрат бошад, дар хашми худ қудрати сегона дорад: яке бо ёрии хизматгоронаш; ва дуюм бо сарвати худ, ки бо он ӯ ба таври ноҳақ бовар мекунонад ва ғолиб меояд; ва сеюм, бо қудрати табиии худ, ӯ бо ин бадиро ба амал меорад. Ва ҳарчанд одами хашмгин заиф аст, аммо қудрати дучанд аз табиат дорад; зеро хашм ҳамеша ба чунин шахсон дар беқонунӣ кӯмак мекунад. Ин рӯҳ ҳамеша бо дурӯғгӯӣ дар дасти рости шайтон меравад, то ки бо зулм ва дурӯғ корҳои ӯ анҷом дода шаванд. Пас, қудрати хашмро бидонед, ки он бефоида аст. Аҳди Дониёл 1:15-21

Зеро Худо ҳама чизро бо тартиби хуб офаридааст, панҷ ҳиссиётро дар сар, ва гарданро ба сар пайваст карда, мӯйро барои зебоӣ ва ҷалол, дилро барои фаҳмиш, шикамро барои наҷосат ва меъдаро барои ғиҷиррос, нафаскаширо барои нафаскашӣ, ҷигарро барои хашм, заҳраро барои талхӣ, сипурзро барои ханда, ҷилаврο барои эҳтиёткорӣ, мушакҳои камарро барои қувват, шушро барои кашидан ва камарро барои қувват ва ғайра илова кардааст. Аҳди Нафтолӣ 1:20

Дигаре зино ва фисқ мекунад ва аз хӯрок парҳез мекунад, ва вақте ки рӯза медорад, бадӣ мекунад ва бо қудрати сарвати худ бисёриҳоро мағлуб мекунад; ва бо вуҷуди бадии аз ҳад зиёди худ, ӯ аҳкомро иҷро мекунад: ин низ ҷанбаи дугона дорад, аммо тамоми он бад аст. Аҳди Ашер 1:17

Аммо то ту бидонӣ, ки бадии осиён бар онҳое, ки Худоро бо покӣ ибодат мекунанд, қудрат надорад, инак, ман аз он мехӯрам ва пеши ту мехӯрам. Аҳди Юсуф 1:55

Майли одами нек дар қудрати фиреби рӯҳи Белиар нест, зеро фариштаи сулҳ рӯҳи ӯро роҳнамоӣ мекунад. Аҳди Бинёмин 1:33